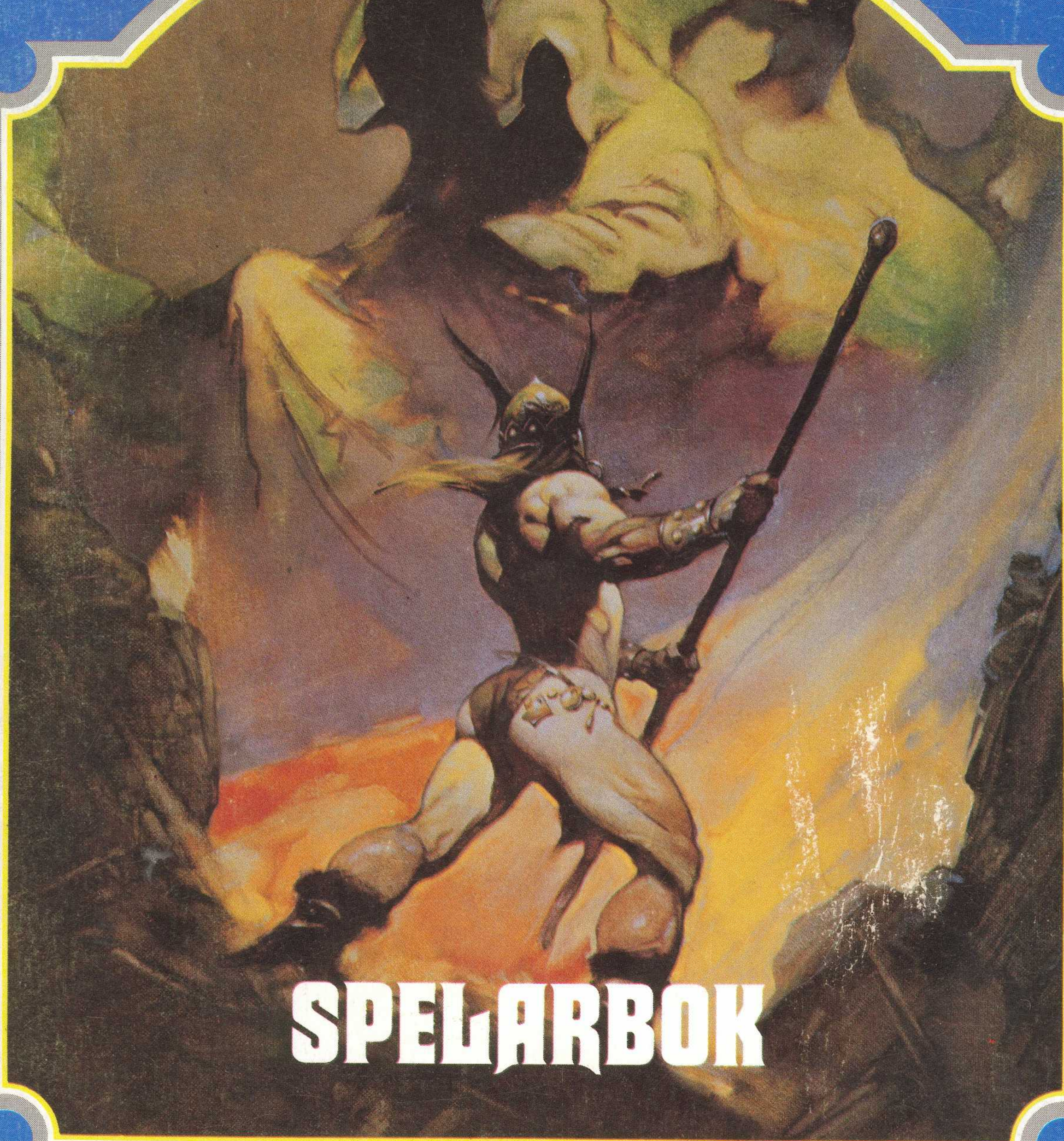
Drakar och Demoner

EREBALTOR

SPELARBOK

INLEDNING

Runt om i Ereb florerar en mängd sagor och legender om det förflutna samt rykten om de länder som ligger bortom den egna stadsgränsen eller horisonten. Många är de som rest runt på kontinenten på jakt efter pengar, äventyr eller kunskap, och som kan tänkas dela med sig av sina erfarenheter, t. ex. över en ölsejdel, vid en lägereld, på en långtråkig båtresa eller i en studerkammare.

I början av varje kapitel i denna bok så finns några av dessa rykten att läsa för de nyfikna äventyrare som dristar sig att söka lyckan i fjärran länder. Ryktena om länderna förmedlas i samtliga fall från fyra olika håll; sett ur den gamle legosoldatens, den erfarne äventyrarens, den snikne köpmannens och den mäktige magikerns ögon. För samtliga berättare gäller att trots att de är gamla, erfarna eller väderbitna, så har de inte kunskap om mer än ett land. Rollpersonerna måste specifikt fråga berättaren efter information för att han skall börja berätta, eventuellt också med en liten 'ersättning'. Förmodligen tar det också ganska lång tid av efterforskningar och sökande innan de kan få tag på en person som kan förmedla något av de nedanstående ryktena.

Efter ryktena, som innehåller både sanna, halvsanna och direkt felaktiga uppgifter, följer en eller flera berättelser om landet. Dessa skall ge spelarna en känsla för hur saker och ting fungerar i landet samt förhoppningsvis inspirera dem till att söka ära och äventyr i det landet. God jaktlycka!

INNEHÅLL

EN SÅNG FRÅN BARBIA

Runt om i Ereb är mycket lite känt om det fjärran landet Barbia. En landsflyktig magiker tog dock med sig följande kryptiska sång:

Barbia, det sköna
Det eviga gräsets land
Vindarnas spelrum
Landet som möter himlen
Nomadfolkets land
Horisontens tomrum
Tystnad... Frihet!
Barbia, det gröna
— Hoppas inte utan tvivel
— Tvivla inte utan hopp

Barbia, det seende
Där det blinda ser
Och det seende blundar
Landet som möter vattnet
Det osynligas land
Det fördoldas rum
Tomhet... Frihet!
Barbia, det leende
— Vänta det värsta
— Hoppas det bästa

Barbia, det längtande
Där förlösningen stundar
Där världarnas öde skall ses
Landet som möter jorden
Landet där svaret skall ges
Där man framtiden grundar
Sannsyn... Frihet!
Barbia, det trängtande
— Misstro det troliga
— Tro det otroliga

Barbia, det lidande
Vad är maktens sötma
Utan gom att njuta med
Landet som möter kylan
Landet där fäderna red
Där forntiden möter nuet
Ödslighet... Frihet!
Barbia, det bidande
— Frukta det okända
— Känn det fruktansvärda

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Barbia, låt mig se... jo, nu minns jag! Det där kalla landet i norr, jag var där med Thorulf Slaktaren 607... Jovisst kan man samla ihop en skaplig summa guld däruppe. Vi for dit med en fet karavan lastad med vapen och järnverktyg från dvärgarna i Nidabergen, så brukade visst de flesta komma dit, efter vad jag har hört... hade vi vetat att det var så kallt hade vi krävt mer betalt. I Barbor var det inga problem att hitta anställning. Där finns gott om människor som behöver skydd, och ännu fler som hyr vakter till handelstågen ut på landsbygden. Att föra en transport med — för invånarna värdefulla — varor genom ett land som härjas av inbördeskrig är varken lätt eller ofarligt, men — vad gör man inte för en handfull guldmynt?

Jomen, de var dugliga krigare, barbarerna. En smula ostrukturerade, måhända, men ge mig femtio barbier och en månads träning så har du den starkaste falang du kan tänka dig. Vi tog värvning i den kejserliga armén i några månader — inte särskilt bra betalt, men det var en skön känsla att få spränga fram över bloddränkta vidder och svinga sitt svärd i en hård sammanstötning, med krigstjutet överröstande vindens klagan och fiendens huvuden rullande under ens fötter!

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Tja, till och med en sådan enslig avkrok blir intressant när den öppnar sig för omvärlden. De lär söka gott folk som sysslar med kartritning och utforskning. Kejsarn vill tydligen ha hela landet på papper, och visst finns det gott om outforskade platser — det gäller bara att vara först på plats. Det lär finnas en hel del gravvalv, övergivna tempel och grottor, inget i min smak, men somliga gillar ju att kräla omkring i mörkret...

En del besynnerligt folk träffade vi på i trakterna, och de var faktiskt trevligare än vad ryktena sade, men de är oerhört rädda för magi.

Drakar? Ja, det gick rykten om en orm som slumrat på sin skatt i tusentals år, men mankan alltid hoppas att han sover länge till. Jag önskar den dåre som letar efter drakgrottan lycka till i sitt kommande liv...

Nej, det finns bekvämare platser i Ereb än Barbia. Det var ruggigt kallt och blåsigt, och man blev inte precis överlycklig av att se de ändlösa slätterna på höglandet.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Ett land som håller på att reformeras av civilisationens gåvor är lika mycket värt som en jungfrulig guldgruva. Ett primitivt folk är alltid lättlurat, och Barbia är i stort behov av kunskapsdugligt folk och teknologiska ting. Vi köpte upp ett stort lager metallvapen i Berendien, sämsta kvalitén givetvis, och sålde dem i Barbos till sexdubbla priset! De där otvättade hedningarna är som galna efter vapen, det är väl inbördeskrigets förtjänst. Egentligen fick vi inte sälja till vem vi ville för kejsaren, men det var ingen som märkte att vi sålde vid sidan om till de kejsarfientliga stammarna. Även vi köpmän har ju lite moral; i rättvisans namn måste ju bägge sidor få köpa.

Inbördeskriget och alla pirater i Ardibukten är ingen bra reklam för affärer med utlandet; vi höll på att bli plundrade fyra gånger. Om man får tag på billiga legosoldater skall man inte tveka; nästan vart tredje skepp blir plundrat av Ardibuktens krigiska pirater.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Barbia! Sa du Barbia! Maken till ociviliserad håla får man leta efter! Det landet riktigt lyser av okunnighet och barbari. Vidskepliga naturdyrkare och shamaner. Ingen visdom. Bara ett pack kunskapsfientliga fridstörare som fruktar magi mer än en skadad mammut som går bärsärk!

Nåja, något gott måste det ju finnas i alla länder. Det ryktas om ett Vindtoppsbergens tempel, dit vindarna en gång i tiden lär ha sökt sig. Deras hemliga budskap skulle ha tolkats där och resultaten skrevs ned i böcker som enligt sägnen lagrades i templets hemliga bibliotek. Detta är nog bara sagor, men under min resa i Barbia lade jag märke till en sak som får mig att tro att det kan ligga några korn av sanning i det hela. Under hela resan hade jag en känsla av någons närvaro, något oerhört magiskt och mäktigt, kanske något som väntade på sin tid...? Nåväl, det är bara svammel från en gammal man...

Barbia, det växande
Var är maktens glädje
Utan folk att bemäktiga
I landet som möter hettan
Landet där slaget skall stå
Där maktens vingslag skall slå
Kamp... Frihet!
Barbia, det förhäxande

— När skall makten stunda
— Utan tid att mäta

Barbia, det väntande
Som öppnar en väg till det Okändas dal
Som känner dess sanna natur
Som tänker dess innersta tankar
Landet som möter naturen
Med naturens egna medel
Natur... Frihet
Barbia, det gläntande

— Läs i det oskrivna
— Det som ej kan skrivas

EN BERÄTTELSE FRÅN CADDO

Från chefen för landsvaktspatrull 59 till Cassos borgmästare.

Ers excellens!
Under perioden mellan den första och fjärde dagen innevarande månad befann sig min patrull rutinpatrullering längs kusten på sträckan mellan Savako och Bernido. Under föregående månad hade enstaka ankskepp siktats längs kusten och bönderna och fiskarna var av förståeliga skäl synnerligen oroliga. Jag refererar till min rapport av den 17/7 där sommarens pirathärjningar beskrivs.

Strax före solnedgången den tredje observerade soldat Digõ ett rökmoln i trakten av Bernido. Med tanke på pirathotet beordrade jag därför ilmarsch. Vi nådde Bernidos utkanter strax efter mörkrets inbrott och såg då brinnande lador och bondgårdar. Eftersom min patrull endast bestod av tjugo man och piratstyrkans sammansättning var okänd, framryckte vi i samlad pluton. Vi fick snart stridskontakt med en oorganiserad skara berusade ankor och gjorde chock mot skaran, nedhögg sex personer och drev resten på flykten utan egna förluster. Vid förhör av en överlevande visade sig räden stå under befäl av den beryktade Marius Storfot. Piraternas mål var att stjäla förnödenheter och ta slavar. Styrkan skulle omfatta ca 50 ankor.

Jag beslöt att utnyttja vår överlägsenhet i områdeskännedom och utrustning för att om möjligt driva ankorna på flykten. Därför beordrade jag framryckning i hög fart mot stranden. Med viss möda lyckades patrullen trava dit utan att några hästar kom till skada. Där mötte vi ca 30 pirater vilka var i full färd att lasta sina långskepp i skenet från stora bål och facklor. Vi gjorde en överrumplande kavallerichock och dräpte många. Våldsamt handgemäng utbröt, men genom vår patrulls disciplin kunde vi rensa stranden. De flesta

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Få se, det var sommaren 605 som jag varvade ner lite grann och tjänstgjorde i den caddiska landsvakten. Jobbet var rena vilohemmet; vi skulle patrullera en kuststräcka och slå tillbaka morëlvidynska piraträder. Under tre månader såg vi till två ankor; skeppsbrutna stackare som vi skickade tillbaka i en jolle. Vi blev ganska väl bemötta av landsbygdsbefolkningen, mysko kufar förresten, totalt färgblinda, men disciplinen var hård och vi förväntades att uppträda exemplariskt i alla lägen.

Det sägs att Caddo rustar för batalj igen, så nuförtiden kanske det är lite mer aktuellt med raska knektar. Om du gillar sjöliv bör du helt klart söka jobb i deras flotta; även om inte kriget kommer så kommer du att få ditt lystmäte när det gäller piratbekämpning. Ett litet problem med Caddo är att man måste kunna dalkiska, rena rotvälskan förresten, för att kunna få jobb.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Tja, Caddo är ju ganska lugnt, åtminstone på ytan, så starka svärdsvingare bör nog snarare sikta in sig på att göra ett hederligt handtag i landsvakten, om de nu skall till Caddo över huvud taget.

Om man vill tjäna pengar är det bättre att vara den tysta, smygande typen, som jag. Städernas många handelshus behöver ofta en hjälpande hand med spionage, sabotage och till och med lönnmord. Jag, t. ex., tog anställning som 'kunskapare' i husets Sigiõs tjänst. Jag fick mest ströva omkring i hamnkvarteren och samla information om konkurrenternas skepp, men det hände att jag och mina två kompanjoner fick göra en del... eh, efterforskningar inne i konkurrenternas högkvarter. Det hela var rätt lugnt, tills vi råkade springa på ett gäng hamnbusar hyrda av huset Döller. Efter några välriktade dolkstyng lyckades vi komma undan, men det dröjer nog åtskilliga år innan jag visar min tjusiga fjäderskrud där igen...

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Caddo ligger mitt i smeten när det gäller handel. Fraktskepp från Kopparhavet och Västra oceanen kommer hit och dess handelsmän har intressen överallt. Konkurrensen är stenhård och främlingar har knappast någon chans att slå sig in på den dalkiska marknaden.

Vill du köpa hantverksprodukter så finns det knappast något bättre ställe att vända sig till. De stora handelshusen erbjuder alla slags varor och är redo att mot ersättning frakta dem nästan vart som helst. T. ex. är dalkiska kompasser och andra precisionsinstrument kända över hela det civiliserade Ereb. Om du kommer till Arno, se till att besöka hantverkarstadsdelen. Bry dig inte om den minst sagt blandade kompotten av färger; dalkerna är totalt färgblinda och de gillar *inte* att man påpekar det...

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Caddo, tvi vale fy och äckel! Det landet är alla sanna magikers värsta fiende, möjligen med Vicotnik Nidlänningen undantagen. Dalkerna är anhängare av den gamla Lysande Vägen och motståndare till all slags magi. Utövande av magi är strängeligen förbjudet och belagt med svåra straff. Befolkningen är fanatiker när det gäller detta. Håll dig borta därifrån, och om du skall dit, nämn inte ett ljud om att du är magiker...

piraterna flydde till sina båtar och lämnade kvar både byte och bybor på stranden. Patrullen övervakade stranden under nattens lopp och tillbringade den fjärde med att leta reda på och infånga kvarblivna pirater. I skymningen hängdes åtta ankor på byns torg.

Summering av härjningarna: I Bernido brändes fem gårdar och tolv lador. Tjugotre bybor dödades och sju bortfördes som slavar. Min patrull förlorade tre stupade och sju sårade. Sammanlagd sjutton ankpirater dödades i strid och åtta avrättades summariskt för sina brott. Eventuellt kan enstaka pirater finnas kvar i trakten, men efter samråd med byhövdingen överlät jag åt lokalbefolkningen att infånga och bestraffa dessa.

Rekommendation: Enligt förhör med fångar befinner sig Marius Storfot med en flotta om cirka tio långskepp i vattnen utanför Casso. Jag föreslår därför att ers excellens mobiliserar ytterligare trupp och skyndsamt underrättar angränsande kantoner om det rådande hotet.

— Cadiõ Hutei, patrullchef

BERÄTTELSER FRÅN CEREVAL

GOFFAN FISKARES BERÄTTELSE

Goffan Fiskare är en gammal man som för länge sedan lämnat yrkeslivet bakom sig, och nu ägnar han sitt liv åt att laga nät och att sitta på krogen och berätta fiskarhistorier för ungdomar och turister. Man kan träffa honom vid hans nät i hamnen eller på någon hamnkrog i någon av fiskestäderna.

Hans favorithistoria handlar om den gång då han som ung fiskarpjoke var med om en fisketur på djupt vatten utanför Drakonia.

Det var i gryningen. Vi hade släpat på det stora nätet i flera timmar utan att känna några tecken på att ens få en minimal fångst. Roddarna var trötta och vi längtade efter morgonbrisen så att vi skulle kunna ta in årorna och näten och segla hemåt. Plötsligt ryckte hela båten till och repen som höll näten stod som harpsträngar med vatten sprutande ur alla kardeler. Ett par sprang till och med av, och vi trodde att vi skulle mista nätet, en katastrof som skulle strandsatt oss för gott. Vi var säkra på att nätet fastnat i ett vrak eller en klippa, men när vi försökte hiva in nätet så gav det efter. Vi kände att det var något väldigt tungt, och hoppades på en storfångst. Ivriga vindade vi hem på spelet och kunde strax se att i nätet vilade något stort, minst fem famnar längre än båten, det vill säga ungefär 16 meter. Ibland kan man få en av de sällsynta gardthvalarna i nätet, men det kunde också vara en av de stora hajarna, och spända som stålfjädrar fortsatte vi vinda hem. I samma ögonblick som varelsen bröt ytan träffades vi dock av en våldsam stank; inte ens en vecko-

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER
Cereval, låt mig se... Jag har aldrig varit där i alla fall, och jag vet ingen annan som varit där heller... och då känner jag ändå personligen fler kondottiärer än vad ni kan räkna till, era ynk. Cereval ligger i alla fall långt bortom Nargurs skogar, åt Akrogal till, och såvitt jag vet har det inte varit strider där på flera hundra år. Det lär finnas nåt slags svarthudade typer som slår ner alla bråk med sina drakar, men det är bara sägner.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER
Ett mycket konstigt land, på min ära! Få är det förunnat att ha varit där, och inte ens jag, som rest från Barbor till Pendon har någonsin satt min fot i landet. Såvitt jag vet finns inte mycket att hämta där, men härom dagen hörde jag rytktas av Philas Mästertjuv att man funnit guld där. För långt bort för mig, dock. Knappast värt besväret...

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER
Aldrig handlat med den avkroken. Jag tror Gaffnul Vidfare var där en gång för länge, länge sedan, innan han fastnade på Marjuras svaveltrad, och köpte upp lite prylar av en smutsig kvacksalvare i en stad som hette... få se nu... Cerevalia eller nåt sånt. Det är nog enda gången gamle Gaffnul blivit riktigt lurad, de 'magiska' vapen han köpte visade sig vara totalt värdelösa när han försökte kränga dem i Berendien. Han blev helt utskrattad när han visade upp ett svärd som enligt smeden han köpte det av var 'av yppersta månsilver', men när han skulle sälja svärdet var det alldeles svart och skört som en skörbjuggssjuk... Mysko land överhuvudtaget, efter vad jag har hört. Ryktena om drakar och troll har alltid hållit mig borta...

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER
Cereval, var har ni hört talas om det? I sanning en guldgruva för oss magiker... förresten, ni sprider väl inte ut det här? Jomen, i Cereval finns det gott om mäktiga föremål, inte minst genom den rikliga förekomsten av det underbara månsilvret. Tyvärr kan jag inte ge er något prov på denna förtjusande metall, för den 'dör' om man för bort den utanför landets gränser. De legendariska månalverna lär ha haft sin boning i Cereval i Erebs forntid, långt innan människorna kom dit. Jag tror knappast de har lämnat några spår efter sig, men om jag någon

gammal stinksimpa i slagvatten kunde stinka så förfärligt. När vi tittade efter såg vi den största varelse vi någonsin sett, ett havstroll. Ni vet hur dessa kreatur kan stinka vare sig de bor på land eller i vatten, men detta var det värsta jag varit med om. Alla släppta taget och backade undan. Jag stod surrad till vinschen för att kunna följa med i krängningarna, och kunde inte få loss det förbaskade spännet. Skepparen försökte hjälpa mig, men just då rörde trollet sitt enorma huvud och öppnade ögonen. Skepparen kröp undan och jag frös fast där jag stod. Kunde inte röra en fena, måste ha varit rena trollmagin. De andra började sätta ut jollen, och jag kunde bara stirra.

Det var en jättetsor varelse, grågrön grovfjällig hud. Huvudet hade en kam på hjässan och stora utstående ögon. Munnen var stor nog att bita huvudet av en häst och full av vassa huggtänder. I hans bälte fanns flera utbuktningar, nästan som fickor, och händerna var stora nog att greppa runt en välbyggd man. Såväl händer som fötter var fenliknande och hade simhud.

När jag stirrat en stund på honom såg jag att varelsen hade flera fruktansvärda sår över hela kroppen, svart blod rann ur dem och smutsade vattnet. Varelsen började röra sig mer och mer, och lyfte på huvudet för att se sig omkring. Såren tycktes sluta sig själva medan man tittade. Skepparen hade krupit fram och försökte skära av min sele, men i samma ögonblick bröt en solstråle fram vid horisonten och träffade trollet. Han vrålade högt och slog vilt omkring sig så att båten höll på att kapsejsa. Då skepparen äntligen fick loss mig såg jag trollet svinga ett jättesvärd av månsilver mot nätet. Vi kastade oss i jollen och rodde för livet bort mot en annan båt flera kilometer bort.

Flera timmar senare närmade vi oss båten igen. Inget hade setts eller hörts från den på hela tiden. Inte heller kände vi längre någon stank, så vi gissade att trollet var försvunnet, och skepparen och styrmannen vågade sig ombord. Till slut gav de klartecken åt oss att också komma på. Trollet var spårlöst borta, nätet var sönderskuret och hela fångsten borta. I bordläggningen satt dock svärdet inkört, tre hela handsbredder hade det huggit ner i den massiva järneken. Svärdet var större än ett tvåhandssvärd och ingen av oss ombord orkade svinga det, knappet ens lyfta det, och det var gjort helt i månsilver, så det betalade mer än väl nätskadorna och den förlorade fångsten. Varför det satt där, vart trollet tagit vägen eller varför det var skadat vet ingen.

NOMADEN OCH DRAKMÄSTARNA

En högt ärad nomad kan berätta:

Jag har en gång sett och pratat med en drakmästare. Det var strax efter mitt mandomsprov och vid vårens stora klanmöte. Jag skulle det året få se min blivande brud ur Hammas klan och var skrudad i mina finaste klandräkt. Det året skulle också drakmästarna hämta skatt från klanerna, och alla klanhövdingarna hade stolt förevisat sina skatter för varandra. Alla hade lagt på extra det året för att överglänsa varandra.

Som vanligt anlände drakarna när fullmånen var uppe. Fem stycken, vilket var en stor ära för klanerna, landade utanför lägerplatsen där klanhövdingarna väntade med skatten och ett tiotal brottslingar som skulle överlämnas. Endast hövdingarna fick träffa drakmästarna, vi andra stod utanför ett pilskotts räckvidd. Vi kunde se hur skatt och fångar placerades i stora nät som hängdes runt drakarnas hals.

Min stridsfågel hade som alla andra gömt sig i sanden när drakarna närmade sig. Plötsligt rusar hon upp och springer rakt mot gruppen av drakar. Det visade sig att min Dihlna hade gömt sig precis vid en sanddemon, och när ormen kvicknade till låg den vid sidan av näbben. När Dihlna kände ormens rörelser öppnade hon ögonen, varvid sanddemonen spottade henne rakt i hennes ena öga. Blind och vild av smärta rusade hon upp och satte full fart mot drakarna. Jag hade skött om och uppfostrat henne sen hon var ägg, och när jag blev större stridstränade jag henne med klanäldsten Holiriks hjälp. Hon var stammens största och finaste stridsfågel, och glömsk av situationen rusade jag efter henne med en flaska motgift. Ingen förvuxen flygödla skulle få min Dihlna, eldsptutande eller inte.

En drake hade lagt sin framklo rakt över Dihlna och slickade sig redan om munnen när jag kom fram. Jag ställkde mig över fågelns huvud och viftade med min månsilverdolk. Plötsligt vek draken undan som på kommando fast jag inte hört något, och jag kunde hälla motgiftet i dihlnas öga.

När jag tittade upp igen stod två drakar med sina mästare och tittade på mig. Drakmästarna var stora och glänsande kolsvarta, och deras kraftiga svansar vilade på drakarnas huvuden. De konstiga blå ögonen tycktes stirra rakt igenom mig. Jag föll naturligtvis på knä och sänkte huvudet, men plötsligt hörde jag en röst i mitt inre. *"Du blir en stor hövding"*, sade den, och jag tittade upp förvånad, för jag tillhörde inte hövdingaklanen. Plötsligt skimrade Drakherrens hand till och han räckte mig en jättelik klo. *"Tag denna som minne av denna stund"*, befallde en röst i mitt inre. Långt senare förstod jag att det var drakmästarens röst jag hört.

Sedan vände sig drakmästarna och deras drakar bort och avlägsnade sig mot hövdingarna. Min yngre bror kom springande, och väste till mig att jag var galen och hade skämt ut hela klanen, men han hjälpte mig upp och tillsammans lyckades vi få bort Dihlna sedan vi täckt ögon och näsborrar.

Jag fruktade förvisning från klanen eller ett ännu värre straff för Dihlnas tilltag, trots att hon inte rått för det. Den som känt en sanddemons gift vet att det inte är så lätt att tänka ens på drakar i en sådan situation. Konstigt nog sade man inget om det. I stället behandlades jag med respekt när jag bar på klon. Av denna lät jag göra min korta sabel och av flisorna min hjälm. De har hittills aldrig svikit mig i strid, och den skärpa jag en gång gav dem har aldrig gått bort.

Även drakmästarens ord gick i uppfyllelse. Flera år senare, då klanens krigare gick samman med Hammas klan mot orcherna, råkade de i ett bakhåll. Jag ledde då en skvadron klankrigare just från Dihlnas rygg. Min skvadron lyckades slå sig igenom orchernas linjer och hämta hjälp. När vi anlände med förstärkningarna var det endast en tredjedel av styrkan som fortfarande slogs; resten var döda eller dödligt sårade. Bägge hövdingarna och deras äldre söner hade stupat, och eftersom min hustru var dotter till Hammas hövding valdes jag till hövding för denna klan. Vår egen klan var så illa åtgången att vi under återstoden av kriget levde tillsammans med Hammas klan för att skydda varandra. Efter kriget valdes jag till tvåklanshövding, en ära som tidigare bara visats tre nomader. Nu härskar mina söner över varsin klan igen.

BISONDRIVAREN OCH DRAKEN

På en boskapsranch finns en vanställd före detta drivare som sköter allehanda lätta sysslor. Trots detta behandlas han med stor respekt av alla på den stora gården. Frågar man om honom kan man få höra följande förtäljas:

Gamle Hradar är en mycket tapper och modig man, som gjorde ett stordåd en gång. Det var det sjätte året efter orcherkriget. Han, jag och tre andra vaktade årdens avelshästar, ett tiotal djur av mycket stort värde. Bland dem var Dulvar, en av de finaste hingstarna i Cereval någonsin och ägarens ögonsten. Plötsligt slog en drake överraskande till. han hade glidflugit bak ett krön och oupptäckt kommit bara 200 alnar ifrån oss. Innan vi han ge larm och bemanna ballistan hade draken fällt två ston och Dulvar, och de tre vakterna flydde så att endast jag och gamle Hradar var kvar, skräckslagna och svedda av drakens eld. Hradar återfick snabbt sitt lugn och gömde sig bakom ett av de döda stona. När draken återkom en stund senare för att njuta av det mörka hästköttet reste han sig och avfyrade sitt armborst från bara några meters håll. Skäktan träffade rakt i ögat på draken, men Hradar blev nedstänkt på ena sidan av drakens frätande blod och omkullslagen av den väldiga bestens ena vinge.

Drakens dödskamp pågick i nära en timme. Först därefter vågade vi oss fram till Hradar som låg under draken. Han levde, men blodet hade frätt sönder skinnet och ena ögat på honom, och trots shamanens ansträngningar återfick han aldrig sin forna utseende, som ni kanske märker. Även Dulvar räddades till livet, även han lemlästad, men han han sätta flera oskattbara föl till livet innan han dog härom året. Hradar tilldelades hela värdet av drakens skinn, klor och ben, och dessutom fick han en fristad på gården livet ut.

ELEFANTFÅGLARNA

Följande är ett utdrag ur animisten Karrok Blåstavs bok om Erebs fauna.

Elefantfågeln är den största fågel som någonsin levt. Den blir över 3,5 m hög och kan väga mer än 600 kg. Till utseende och levnadssätt liknar den strutsen. Äggen är enormt stora, över 2 kg, och kan med fördel ätas. Djuren är lugna och godmodiga och flera folk har funnit att de kan tämjas som riddjur.

Elefantfåglarnas syn är utomordentlig och de kan försvara sig och äggen med välriktade sparkar och hugg med näbben. Få rovdjur kan ge sig på ett vuxet djur, men ägg och ungar är lätta byten. De intelligenta humanoida jägarna är fågelns farligaste fiender och har utrotat djuret på de flesta platser. Cereval är en av de få platser där djuret lever vidare, men de finns i mindre flockar runt om i hela Ereb, främst i öppen terräng där det inte bor alltför mycket människor.

Elefantfågeln kan stridstränas varvid den styrs av ryttaren. Samtidigt som ryttaren anfaller kan han styra fågeln att hugga eller sparka mot samma eller ett annat mål. Förmågan i dettakräver dock otroligt mycket träning. En stridstränad fågel är mycket dyr, ca 350 guldmynt som mest. Stridstränade exemplar är vanligast i Cereval, men har även skådats i Narguris södra skogsområden.

Elefantfåglarna har en stor nackdel; de är mycket känsliga för flygande föremål. De kan se t. ex. en drake på långt håll och gömmer sig då snabbt i terrängen. Deras förmåga att smälta in i denna är enastående. Fåglarna jagas därför ofta med stora bumeranger som liknar en drakes tunga flykt på långt håll. Dessa kastas över en flock med tilltänkta byten. Djuren går i skydd om de luras och kan lätt dödas av jägare.

Försök har gjorts att tämja elefantfåglar som spiritus familiarii, såvitt jag vet utan framgångar. Överhuvudtaget så synes de mig vara tämligen resistenta mot magi; kanske en följd av deras ovanligt höga intelligens med djurmått mätt.

EN BERÄTTELSE FRÅN EREBOS

En populär erebosisk diktare var alkemisten Nufsétar, som levde på 200-talet eO. Bland hans verk återfinns berättelsen om hjälten Doldenax, som reste runt på de fyra erebosiska öarna och samlade ihop skärvorna av den gamle joriske hovmagikern Yhells magiska stav. Berättelsen är en saga om hur man kan komma väldigt nära sitt mål, men ändå stupa på grund av små misstag. Här återges fyra av de viktigaste verserna ur det omfattande diktverket; de strofer som illustrerar hjältens misslyckanden på de fyra öarna:

Då hjälten så kom till den bergiga ön
som allmogen Targero nämnde.
Så fann han i borgen Jahellises skön
en skärv av den mäktiga staven.
Men just då han funnit dess pärla så grön
i borgkärnans närhet han kände
en fasa så hemsk att han bedde en bön
att han nu ej hamna' i graven.
Nu Doldenax funnit en del av sin lön
men pärlan i handen så brände
han kasta' den ned från Jahellises krön
där gömdes den nere i laven.

— — —

Så far nu vår hjälte då över ett hav
till ön man som Dakkilo minnes.
Så fann han ånyo en del av den stav
i de bortglömda gudarnas lund.
Men just som han sträcker sig ned i den grav
där magiska stavskärven finnes
en likstank han känner, så unken och kvav
som stode ett spökskepp på grund.
Nu Doldenax kämpar och slåss med sin glav
och striden mot odöda vinnes
men skatten ur bältet nu glider utav
men Doldenax håller sig sund.

— — —

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Erebos är ju ioch för sig ett ganska fredligt land, men på sistone verkar det ha hettat till lite grann. Med feliciska pirater rännande runt knutarna skulle nog jag också börja hyra in lite trupper, men erebosierna har ju alltid varit snikna; krig gynnar inte handeln något vidare och Erebos har aldrig haft någon krigsmakt att tala om.

Det är värt ett försök i alla fall; blir ni inte inhyrda som soldater av Femhusrådet kan jag tänka mig att det finns flera privata handelsmän som vill ha livvakter på sina skepp, åtminstone de som skall österut.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Erebos, ja då har ni kommit till rätt person. Jag kan de erebosiska öarna som på mina fem fingrar, ja... eh... det vill säga, Tolokfe undantaget förstås. Så långt kom jag aldrig på mina resor, och det säger jag er, unga vänner, inte vill jag komma dit heller. Inte ens löften om alla skatter i världen kan locka mig till den ön, Cyklopernas hemvist, De enögdas boning, Djävulsön, Fasornas tillhåll, och allt vad den kallas. Jag har bekanta, rättare sagt *före detta* bekanta, som reste till ön, lockade av de allsköns skatter som de gamla joriska skrifterna talar om; efter sjutton år har jag fortfarande inte hört ett endaste ljud från dem.

De övriga öarna är trevliga i och för sig; kanske lite väl enfaldiga invånare, men de flesta tvekar inte att ta till vapnen om det skulle behövas. Jag tillbragte det mesta av min tid på den största ön, Targero, där det finns en hel del roliga små kryp i bergen. Jag och gamle hedersknyffeln Safftan Volcker röjde runt i tre veckor på jakt efter ett gammalt tempel bland bergen, och därifrån fick jag perytonhuvudet hemma på väggen. Tja, resultatet kan ni säkert gissa er till; det är ingen tillfällighet att det var *jag* som slutligen fick in det högsta budet på gamle kung Hadarins krona på auktionen häromdagen; den var värd sina modiga 26.000 gulddaler, och jag skulle kunna köpa flera kronor till för min förmögenhet om det fanns några...

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Erebos är ett trevligt land... förutsatt att du är erebosier. Själv har jag aldrig kunnat komma riktigt överens med de där skränhalsarna. Smutsiga, illaluktande, lata och fega, det är vad de är... utom när det gäller att försöka lura en på pengar eller att charma sköna damer, då sliter de tjugofem timmar om dygnet för att nå sitt mål.

Den största tillgången på de erebosiska öarna är ädelstenar, främst då de gula, 'magiska' solstenarna som folk är så galna efter nuförtiden — snacka om bondfångeri! De får också en ganska fin ull från sina långulliga får, och maten på öarna är bland de bättre runt Kopparhavet. Nå, Erebos lever ju på sin handel, så de kanske inte är att klandra för att de försöker slå ut alla andra handelsmän. Att vara köpman på Erebos kanske är lönande, men knappast världens roligaste; det 'demokratiska' femhusrådet skall ju snoka i allt man gör.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Tja, Erebos är väl inget större centra vad gäller de magiska krafterna i Ereb; såvitt jag vet finns inga namnkunniga akademier eller magiker på öarna. Det som givit Erebos rykte som ett magiskt rike skulle väl möjligen kunna vara solstenarna, som i och för sig knappast är magiska, men folk tror ju på vad som helst nuförtiden...

Det går också en hel del vansinniga rykten om forntida lämningar av magiska högkulturer på öarna, men några sådana har i varje fall inte jag sett, trots att jag spenderat mången trivsam dag på dessa öar...

Mot Beyural hjälten så vänder sin färd
och letar vid stenröset skogsklätt.
Han finner i skenet från mateldens härd
en del utav staven som bröts.
Nu Doldenax hastigast drager sitt svärd
och möter ett monster så orätt
och strax så blev Doldenax' fiende skärd
men dock även hjältens blod göts
Av striden mot monstret blir hjälten så tärd
han tager sitt värv alltför lätt
han tappar sin skatt ner i blänkande fjärd
det ligger där järnekar möts.

— — —

Att finna sitt mål, över vatten så grått
till Tolokfe nu Doldenax far.
Där monstrena skåda med ett öga blott
uppå hjälten som leta sin skärv.
I urgammalt trekantigt ödelagt slott
där ligger en fjärde skärv kvar
till slutet av resan har Doldenax nått
men utan ett fullbordat värv.
Nu Doldenax dräps av cyklopernas drott
en bjässe gör döden så snar.
Att intet uppnå bliver Doldenax' lott
en misslyckad resa blir hjältens fördärv.

— — —

OM FELICIERNA

ETT ORD FRÅN EREBOS...

Följande är ett utdrag ur erebosiern Jehan ap Grifvils tal till folket av Nohstril, hållet midvintern 610. Jehan är en varm förespråkare för ett krig mot Felicien.

Käre erebosiska åhörare, hantverkare, köpmän, damer och fränder! I går kom till min vetskap, och förmodligen eder också, att ytterligare ett av våra stolta erebosiska handelsskepp förlist väster Feliciens kust. Orsaken till att det sjödugliga fartygen *Havsvinden*, framfört av allas vår älskade kapten Yvian, var ingalunda vädrets nycker, ej heller bristande sjökunskap eller klent skeppsvirke. Nej, o mine fränder, återigen har de feliciske piraterna varit framme och slagit ännu en spik i det ärofulla erebosiska rikets likkista!

Handlingens tid är kommen! Låtom oss icke längre bida vår tid, utan gåen till snar handling mot de brottsliga felicierna. Dessa havens avskum ha alltför länge plågat oss fredliga handelsmän, dessa smutsiga pirater ha med sina dåd gjort sig avskydda i allt Ereb. Nu, när såväl Caddo som Berendien slutit upp på vår sida, är stunden kommen för att krossa den vittomhörda feliciska flottan en gång för alla. I blott alltför många år har denna hoprafsade armada, framförd av inköpta slavar och armerad av städernas slödder, fått härska på havens vågor. Nu stå vi enade och kunna utrota dessa löss för att därmed befria våra berikande handelsvägar!

Icke endast ha främmande makter genom Fraschikels nåd kommit till vårt stöd. Även en stor andel av felicierna själva ha insett hur vanstyrt deras rike är, och kommer icke att hindra oss i egenskap av befriare då vi kullka-

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Ja, lyckas du bara bli värvad av den feliciska marinkåren eller armén så kommer du aldrig att ångra det, om du nu verkligen lockas till et liv i fält eller på en stridsgalär. Betalningen är bra, träningen och utrustningen ypperlig, statusen mycket hög, men disciplinen är järnhård. En liten hake är ju förstås att felicierna knappast skulle ta in en utlänning i sina led; man är mycket arroganta mot icke-felicier.

Den feliciska marinkåren är oöverträffad i Kopparhavet; möjligen skulle en stor flock av nordmän kunna stå dem emot i en sjöstrid; men de oftas förvekligade kopparhavsborna har ingenting att sätta emot den stora och mycket vältränade flottan. Finge de dessutom piraterna på sin sida så skulle de förmodligen kunna krossa alla kopparhavsländerna samtidigt, som läget är idag.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Jag har tillbringat fyra år som galärslav och olivplockare i Felicien, och det säger jag dig; det var ingen rolig historia. När jag slutligen lyckades fly hamnade jag i ett stort piratband under Gorbin Blacke, och det var efter det som jag hade råd att köpa mig den här rustningen och min kära Orchdräpare.

Som främling i Felicien kan man ändå klara sig rätt bra, om man bara har en mäktig beskyddare. De otaliga släktbanden i de högre samhällsklasserna gör att man helst köper in utomstående äventyrare för riskabla uppdrag, t. ex. sabotage, spioneri, likvidering och som livvakter. En liten nackdel är att man näst intill blir behandlad som en av deras slavar; man blir behandlad som boskap men får ganska hyggligt betalt, och garanterat mycket spänning.

På Pelenos, den södra halvön, har felicierna mindra kontroll över vad som händer, och svartfolken i bergen håller stora delar av befolkningen i schack. Det har till och med hänt att befolkningen där, mestadels vinodlare, betalat trtbut till svartmännen för att slippa blir överfallna.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Jag kanske bör säga till er redan nu, innan jag berättar vidare, att jag verkligen beundrar feliciernas politik. Till skillnad från de flesta andra köpmän runt Kopparhavet, så har jag full förståelse för deras handlingar, och jag måste säga att jag sällan sett något land som på ett så skickligt sätt expanderat på andras bekostnad.

Ni förstår, i den här branschen så gäller det att tjäna pengar. Den som har mest pengar kan göra störst investeringar, och därmed även störst vinster. Felicierna har inte mycket pengar, men, och detta är ett viktigt men, de har en stark flotta och en vältränad armé. Genom att dessutom leja pirater in i kungens tjänst så slipper de inte bara att få sina egna skepp plundrade; de kapar dessutom åt sig en stor del av de andra kopparhavsländernas vinster. Det mesta hamnar i och för sig i piraternas fickor, tre fjärdedelar eller så, men dessa pengakommer ju tillbaka till felicierna eftersom piraterna spenderar sina pengar i feliciska hamnar.

Tja, det är en hänsynslös politik, men samtidigt beundransvärd. Själv håller jag mig till de västliga traderna, Trakorien och Magilre, så personligen har jag ingen praktisk erfarenhet av de feliciska piraterna. Som icke-felicisk köpman bör man hålla sig borta från Feliciens kuster; piraterna blir allt fler, de lär nu ha fler än tjugo skepp, och både Erebos och Caddo kommer också att försöka stoppa din handel med Felicien. Lyckas man komma igenom med en last av järn eller vaen så kan man tjäna en god slant, och det börjar bli allvarlig brist på feliciska viner borta i Zorakin och Kardien.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Felicien, tja, det enda goda det riket för med sig är väl att de inte gillar Caddo, alla renläriga magikers stora fiende. Felicierna är dock misstänksamma mot de flesta former av magi; de har inte glömt att de blev bortdrivna från sina ursprungliga länder av en nekromantiker. Elementarismen och symbolismen är de vanligaste skolorna i Felicien, men i förhållande till den ganska stora folkmängden så är de ganska få. Men å andra sidan så är ju de flesta felicierna slavar som i bästa fall kan skilja på runor och kråkfötter.

star den slemme förrädaren på Feliciens tron. Glömmen I icke heller, att mer än hälften av det feliciska folket äro förslavade stackars efarer och sombatzer, vilka intet hellre önskar att få återvända till sina älskade hemländer långt bort från det stinkande Felicien!

Alla ha ni säkert någon bekant eller anhörig som utråkat för de fega feliciernas nesliga dåd kring Berendiens, ärat vare det riket, kuster. Trots våra ansträngningar att skicka väpnade eskorter med våra rika handelsfartyg, ha piraterna gång på gång, med den feliciske konungens goda minne anfallit, plundrat och sänkt fredsälskande och fullastade feliciska handelsfartyg, dräpt fredliga sjömän och gjort havet, allas egendom, osäker för sjöfarande!

Greppen I edra svärd och åror och seglen I med Oss mot det usla Felicien, vars ondskefulla härskare önskar förgöra allt Erebos, Berendicn och Caddo! Låtom oss en gång för alla ta ur dem deras sorgliga villfarelse att felicierna är överlägsna allt annat Erebs folk, och kämpen i Frihetens flotta! För Erebos och Evigheten!

... OCH ETT FRÅN FELICIEN

Följande är ett utdrag ur ett protokoll från Syr Fronc Drakhe, storamiral, överståthållare över externa Felicien, Storgreve av Koalint, Riddare av Rammarnas orden, etc.

Eders höghet — vördade Kuthegil!
Det är mig en stor glädje att kunna meddela att vi denna dag, den femtioåttonde sedan året 610:s början, genom ombud kunnat uppsnappa ännu en försvarslös konvoj från det falska Erebos. Incidenten tog mindre än en halvtimme, och Eder ödmjuke tjänare Robbhi Black gick givetvis segerrik ur striden med en död och tre sårade för egen del. Fientliga förluster uppskattas till sjuttiofem man, huvudsakligen besättningen ombord på ett fartyg som sänktes av ett katapultskott då det försökte slinka ur friseglarnas fälla. En sammanräknad uppskattning av det ekonomiska resultatet finner Ni nedan.

Jag har genom mitt scriptorium blivit kontaktad av en välboren herr Bismail Rackhe, en välkänd kustseglare som nu önskar sadla om till friseglarskap. Han säger sig kunna sätta etthundrafemtio man under tre segel, en icke oäven utökning av Eder friseglarflotta, och jag ber vördsammast om tillåtelse att utfärda ett friseglarbrev åt den ovan nämnde undersåten.

I övrigt kan meddelas att rekryteringen och upprustningen av de tredje och fjärde marinkårerna går enligt planerna. Tillströmningen av nya rekryter är god, och vi beräknar vara uppe i fullt manskap till kvartalsskiftet. Förberedelser för den femte kåren har vidtagits i den händelse de klena erebosierna skulle önska ett fåfängt krig mot oss. Viljan hos de nya rekryterna kan vidare meddelas vara god.

Ekonomiskt resultat av ovan beskrivna incident:

Förstört erebosiskt kapital:	4.350 sm
Konfiskerat erebosiskt kapital:	12.561 sm
Förlorat feliciskt kapital†:	381 sm

†: Inkluderande änkepenning

Alltid i Eder, Feliciens och Flottans tjänst,
— Syr Fronc Drakhe

FELICIERNAS ANKOMST TILL EREB

Felicierna lågo i fejd med den store nekromantikern Valadûn, och de hade utkämpat många krig mot hans odöda arméer. Valadûn fick då en idé. Han började förvrida kîmzonernas sinnen, och sakta men säkert spred sig hans ruttna rykten bland folket om att kung Kiolomon tänkte avskaffa rådet och utropa sig till enväldig kejsare. Kungen nåddes i sin tur av rykten om att hans folk skulle starta ett uppror, och han beslöt införa kontroll av folket för att förhindra upproret. Detta såg emellertid folket som ett bevis på de rykten de fått höra, och upproret började. Hårda strider stodo kungens soldater och folkets trupper emellan innan Kiolomon slutligen störtades och folkvälde infördes.

Denna folkliga anarki varade dock inte särskilt länge, ty Valadûn spred ånyo lömska rykten bland kîmzonerna. Detta folk bestod nämligen av två grupper; *felicierna,* som voro sjöfarare, och *farkhônerna*, som föredrogo att hålla sig till det fasta landet. Valadûn spred fördomar grupperna emellan, och efter ett oförklarligt mord på en felicisk amiral (troligen utfört av en av Valadûns agenter) startade det oundvikliga kriget, det som i krönikorna kallas *Det Blodspillande*. Detta andra kîmzonska inbördeskrig varade i nästan 25 år, och under denna tid dräptes nästan hälften av felicierna och nästa alla farkhônerna innan de senare gav upp och flydde mot Akrogals fastland. Deras vedermödor voro dock icke slut ännu, ty i samma stund då de fick Akrogals land i sikte anföllo Valadûns skepp och nedgjorde farkhônerna mangrant.

Därefter vände Valadûns flotta stäven mot Garumos, och felicierna, som decimerats till ett ytterligt fåtal under nekromantikerns attacker, flydde även de. Deras tolv silverne skepp (somliga mena att blott tre skepp undkommo) seglade västerut mot nya kuster och en ny framtid. De som seglade med dessa skepp har senare kommit att kallas *Kalameikos Barn*, efter de flyendes ledare Kalameikos.

Valadûns synder kom dock att straffa sig själv, ty i samma ögonblick som han satte sin fot på Garumos jord svepte en väldig orkan över ön och blåste bort all mull på dess yta. Hela den odöda hären fördes ned i havet av vindarnas vrede, och Valandûn själv gick förlorad för alltid. Detta inträffade ungefär samtidigt som profeten Odo föddes på Caddo. Sedan den dagen är Garumos blott en kal klippa i havet, och ingen har vågat sätta sin fot på ön sedan dess, trots att dess begravda rikedomar äro ymniga.

Efter åtta hårda månader av hemska stormar och konfrontationer med fruktansvärda havsmonster, om vilka berättas i diktcykeln *Kalamekiden*, kommo Kalameikos Barn slutligen fram till ett nytt land. De döpte det på kîmzonsk tunga till *Tiron Cruvi*, vilket betyder 'det gröna landet'.

BERÄTTELSER FRÅN HYNSOLGE

SKAPELSEN

Enligt Parbagkulten är följande skapelseberättelse den enda sanna. Kultens medlemmar tolererar andra religioner, men skakar förundrat och roat på huvudet åt övriga kulter och myter.

Altor var en gång inbäddat i is och snö. Solen bröt sig fri och började vandra längs himlens bana. Den väckte en varelse, som formats ur en is, som hade börjat röra sig i det begynnande ljuset. Det var Anyak, Ljusgivaren. Sedan den dagen har Anyak alltid sin blick vänd mot solens ljusstrålar. Tillsammans smälte de den is som täckte planeten. Kontinenten Ereb skapades, och av den smälta isen blev hav och sjöar.

På Ereb dväljdes nu allehanda primitiva varelser, och Anyak såg behovet av ordning. I hans kropp väcktes en fråga, som han framlade för Solen, vars svar blev en kvinna av dubbel härkomst, av sol till hälften och tillika av jord. Hon blev hans hustru och kallades Angusia, Portarnas Väktarinna. Med hennes hjälp samt de fyra barn som föddes samtidigt, två söner och två döttrar, fullbordade han skapelsen av en ordnad värld.

Sonen Ulvar väger upp sin faders ljusa och varma krafter med sina kalla och mörka. Grilovana vakar över väder och vind och bidrar till att Ereb blir fuktigt och bördigt. Hennes syster Samyyd, fruktbarhetsgudinnan, låta grödor växa och träden bära frukter. Reogil, den yngre sonen, formar skogar och fyller dem med vilda djur.

Emellertid upptäckte gudarna snart, att Altor blev alltför trångt. Det fanns behov av en dödsgud eller –gudinna. Ulvar och Grilovana fick dottern Bolgove, Tystnadens mästa-

VAD DEN GAMLELEGOSOLDATEN SÄGER

Den gamle legosoldaten tömde bägaren i ett drag, rapade och strök skummet från skägget. Långsamt rätade han på ryggen och pekade ned mot benet, som slutade strax under knät. Med hes röst började han berätta:

"Jomen, mine bröder, en annan har vatt me om ett å annat. Denne skadan fick jag i Hynsolge för tu år sen. Undertecknad hansjälv va me i Nya Armén och slogs vid den mäktige Abrahim Stenklos sida mot rövarbaron Wijkes män i Galdinor. Vi vann slaget, men en annan hade otur och fick en skäkta i gamla benet." Soldaten tände pipan och tog ett djupt bloss innan han fortsatte.

"Tjae, benuslingen infekterades och eder ödmjuke berättare blev tvungen att låta kapan'. Vore det inte för det, så skulle en annan fortfarande ha slagits i Upprore där borta. Det säges, o mine vänner, att kung Mefimor tänker belöna di bäste kämparne me guld och adlige titlar slikt han vinner över feodalerna. He e könstigt att inte fler unge hetsporrer sökt sig till Hynsolge. Där finns chans till all lycka i världen för en dugliger soldat. Risken att gå åt på kuppen är rätt liten; Nya Armén har vid det här laget i stort sett vunnit.

"Ni bör dock ta de lilla lugna, det har sagets mig att de lortiga adlingarna ha hyrt in en massa me svartfolk till sina härar, å såna är ju aldri trevliga..."

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

I min ungdom reste jag vida kring i östra Ereb. En av mina hemskaste upplevelser utspelade sig i landet Hynsloge, där jag tillsammans med några andra armstarka äventyrare skulla plundra en forntida skattgömma. En av oss hade kommit över en karta med en hänvisning till en bergsknalle några fjärdingsvägar söder om Bolbosa, och efter att ha grävt och hackat i fyra dygn hittade vi den stenskiva som tjänade som port. Vi forcerade den och klev in i en smal gång. Till min fasa, och till tre av mina kamraters död, var gången utrustad med en fruktansvärd fälla, och vi andra tog det lite försiktigare i fortsättningen. Vi lyckades pilla isär två andra fällor innan vi kunde undkomma med två välfyllda skattkistor. De visade sig innehålla mängder av gamla krunska och efariska konstverk och smycken, och vi delade lika på bytet och tog farväl av varandra. Jag och min följeslagare Angus Mikal drog vidare mot Krun, medan de andra stannade i Hynsolge och festade upp sin andel av skatten. Efter två veckor insjuknade Angus och dog på några timmar. Jag försökte kontakta mina kamrater i Hynsolge, men fann att alla var döda utom en. Jag träffade honom på hans dödsbädd, och i sitt sista andetag berättade han att han trodde att skatten var förbannad. Jag reste tillbaka till skattgömman och återställde min del av skatten, och mycket riktigt; jag insjuknade svårt efter bara några dagar, men lyckades återhämta mig. Sedan den dagen har jag inte satt en fot i Hynsolge.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

[Mycket arrogant, uttråkat och överlägset] Ja, mina kära vänner, landet Hynsolge ligger ju förstås *lite* avsides för att det skall löna sig för *mig* att handla med det. De lär visst vilja ha tyger och metaller, men det var länge sedan *jag* brydde mig om sådana billiga varor. [Gäsp] Förresten, de lär visst avla goda springare därborta i Hynsolge, eller vad det nu hette. Jamarundtravarna, tror jag de kallas... Min mycket gode vän, storhertig *Jissef* av Berendien, säger sig vara mycket nöjd med sitt köp. [Gäsp] När jag gräver i mitt minne kommer jag just på att det finns en liten pittoresk stad därborta, Gråborg om jag inte missminner mig, där de gör fina silverssmycken, och i västra Ereb är hynsolgiska fotbeklädnader populära, men det där kan säkert pråmdragarna nere i hamnen berätta mer om. De vet säkert mer om det där landet ni pratade om; jag har inte hört något om det sedan de oborstade bondtölparna där borta startade sitt fåniga Uppror...

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

[Entusiastiskt och ivrigt] Ja, Hynsolges historia är ju förstås mycket intressant ur arkanmagisk synvinkel, ty under den tredje konfluxen, på sommaren 600 före Odo, måtte hans minne leva länge än, slog en komet ned i landet. Ja, så var det, och jag läste just i den förträfflige, sorgligen hädangångne, filosofen och siaren Merab Ajakanas verk, *Värdsalltets mysterium*, en intressant teori om att kometen härstammar från den illa beryktade himlakroppen Raukhra, även känd som Röda Månen. Jag blev så fängslad av Ajakanas avhandling, att lilla jag personligen beslöt att rota lite i saken, och jag har nyligen inför de Tolv Lärde i Entika lagt fram en liten Pro Memoria som understryker Merabs påstående. Ja, jag kanske bör ju kanske tillägga att jag inte *helt* instämmer med den gode Ajakana, han påstod ju som bekant till exempel att kometen har demoniska egenskaper, och att en ond sekt byggdes upp omkring den, men detta har jag svårt att tro. Jag hoppas jag blir gammal nog att själv kunna undersöka saken.

Ja, nu när vi ändå är inne på Hynsolge så skall jag kanske påpeka att det finns en utmärkt skola för ljus– och eldbaserad elementarmagi, Cerpedus-Ib-Anyak i Ansorvia. Det är ju förstås egentligen ett kloster, så det är lite påfrestande att studera där, men deras lära verkar sund. Jag tror man dyrkar Anyak, en heliofigurativ deos, ja, en solgud alltså, och det ligger ju inte helt långt ifrån vår egen älskade Etin.

rinna, som blev härskarinna över de döda. När en själ lämnar kroppen kommer den först till Bolgoves salar. Vid porten vakar Angusia, och om man har uppträtt ociviliserat i livet, får man återvända till Altor i form av en ociviliserad varelse, t.ex. en varg. I annat fall släpps man in och får rannsaka och rena sitt samvete från dåliga minnen. Efter sju dagar och sju nätter får man återförenas med sin döda kropp för att drömma sköna drömmar i evighet. Om kroppen inte är begravd är det dock risk att man blir odöd. Därför är människorna mycket noga med att begrava sina döda.

Samyyd och Reogil fick också ett barn: sonen Bolthar. Han blev stridens gud, och alla krigare följer honom. Parbagernas lärjungar ser inte striden som något ont. Bolthar behövs för att se till att striden går rätt till. Han vill inte veta av några bakhåll eller stötar i ryggen.

Julsuian, ende son till Bolgove och Bolthar, blev dock gudafamiljens svarta får, till Anyaks sorg och förtrytelse. Även i den mest gudainspirerade ordning finns därför kaos. Helst hade Anyak velat stryka Julsuian från sitt pantheon, men även Julsuian härstammar, som han själv, från solen i rakt nedstigande led. Man utplånar inte ett solens barnbarnsbarn, ej från sitt medvetande, ej ens från sin familj. Man accepterar, om än med gråt i sitt hjärta. Även gudar kan gråta.

Så blev Julsuian kvar och för alltid existerande som en av de nio, även om många försöker glömma hans existens. Han har en otrolig förmåga dock att dyka upp i de mest civiliserade samhällen.

Gudarna rör sig mitt ibland övriga varelser i denna världen men på ett annat plan. De mottar med upphöjt lugn sin skapelses dyrkan. De ingriper sällan och överser ofta, men när de någon gång skymfas djupt drabbar deras vrede skapelsen med fruktansvärd kraft.

ENHÖRNINGENS FÖRVANDLING

eller, En symbols tillblivelse

Enhörningen är som bekant en timid varelse, som symboliserar renhet och oskuld. Även i Hynsolge var enhörningen allmänt känt som ett sådant intelligent och skyggt väsen. Dock står sig renheten och godmodigheten ibland slätt mot ondskans och grymhetens förtryck. Enhörningens fördragsamhet mot denna världens onda vindar och uppböjdhet över andra väsens konflikter var stor. Dock hände något i Hynsolge som förändrade allt detta.

En enhörning förälskade sig som enhörningar ibland plägar göra i en förunderligt skön jungfru, som var en den enklaste tjänarinna hos en rik man. Den rike mannen ägde allt. Trodde han. Men så en dag råkade hans ögon falla på den enkla tjänarinnan, och han flämtade av åtrå. Till alla sina ägodelar fick han nu ingen ro, förrän han hade nedlagt den sköna jungfrun, som flydde honom som hjorten försöker undkomma en av hunger ylande vargflock. Han förgick sig mot den sköna på ett brutalt och grymt sätt...

Enhörningens nyss så blida och milda ögon sköt vid vetskapen om jungfruskändningen ljungande blixtar och saktmodigheten övergick i djupaste raseri (d.v.s. han blev guuuudförbannad). Med flygande man och dånande hovar dundrade den fram mot den häpne jungfrurövaren. Den böjde sin vackra, vita nacke och rände sitt vridna horn i den grymme mannens stoltaste kroppsdel (aj!). Jungfrun var hämnad.

Så blir enhörningen i Hynsolge symbolen för revolutionen mot feodaladelns förtryck och grymheter. De grymma adelsmännen måste nu stympas som hämnd mot det övervåld, som sedan länge ägt rum mot de egendomslösa och småbönderna som alltså symboliseras av jungfrun. Så kan det blidaste fabeldjur förvandlas till ett hämndens redskap.

LEGENDEN OM FINGAL

Detta är legenden om ädlingen Fingal Gorrond. Det som här berättas utspelade sig i en tid, då de ädle gjorde sig förtjänta av namnet och talade ädelt och tänkte ädla tankar och då gudarna ingrep på de ädles sida i en ädel strid.

Hynsolge var terroriserat av svartfolk. Som maskar i ett äpple härjade de i landet. Som en häl, som krossar en från trädet fallen frukt, förgjorde de envar stackare, som kom i deras väg. Landet hukade sig i skräck, förtvivlan och hopplöshet.

Ädlingen Fingal hade visat en näst intill gudomlig styrka redan som liten, då han tappert lyckades rädda en liten flicka från en varghonas käftar. Nu fick han för var dag av svartfolkets härjningar allt större visshet om att han var ägnad åt ett stordåd, som skulle ge eko långt utöver Hynsolges gränser.

I skymningstimmen grep han sitt blixtrande slagsvärd och red mot den fruktade blodsalven Korumil Gormowac och dennes svartfolksarmé. Om själva den strid som följde sjungs och berättas mången märklighet. Att solguden själv kom Fingal till hjälp, därom råder intet tvivel. Den glans som omgav Fingal i det bittra slagets sista avgörande ögonblick sägs ha bländat svartfolket som blixtrande vita knivar. Och ekot av det himmelska dånet och svärdens klingande genljuder ännu djupt inne i Gormowacs skog, dit Korumil ömkligen flydde.

En del menar att denne blodsalv sedan dog av sviterna efter striden. Andra är dock övertygade om att Korumil i skogen bidar sin tid, och att han kommer tillbaka snart nog. I onda tider sägs Korumil vara den bakomliggande faktorn och idégivaren. Under mer sekulariserade perioder lever Korumil enbart som den, som mödrarna skrämmer sina barn med, när de vägrar att lyda: *"Om du inte lyder, mitt barn, kommer Korumil och tar dig."* En del säger sig ha hört om en märklig och skrämmande skepnad i skogens djup, som lallande tvättar sitt hår i människoblod och äter levande fåglar.

Ryktet om Fingal spreds vida omkring långt utanför Hynsolges gränser, och när vid hans död en nova tändes på himlapällen, var grunden till den sedermera i Hynsolge så populära Fingalkulten ett faktum.

ENHÖRNINGENS SÅNG

Enhörningens sång, skriven på prangi, har en suggestiv rytm som tyvärr inte låter sig fångas i en översättning. Den har blivit Nya Arméns kampsång.

Nu är den enhornades tid
Blott den fattiges värdighet valid
lyss till den vita hästens lockande rop
Förr mild och jungfruleligt blid
Nu hornet sig vrider till strid
Folket en gång en oordnad hop
enat nu står mot oförrätt himmelsvid
Enhörningen ej längre timid
Lockar med fladdrande man till strid,
till strid

Följ vår enhornade vita häst
Förenas vi skall i tusenhövdad protest
Vi dricka skall ur hans frihets källa
Hör Agilas melodiösa manifest
Vår kamp är ädel och honest
Förtrycket vi nu må vedergälla
med en samlad segergest
när friheten vi har befäst
En gång ska enhörningen kalla Till fest,
till fest.

GORMOWACS SKOG

I landet Hynsolge ligger Gormowacs skog. Skogen är ond. Den har inte alltid hetat Gormowacs skog, och den har inte alltid varit ond.

En gång var skogen som alla skogar, varken ond eller god. Den beboddes av alla de djur, som av skogen får sin näring. Den gulögda räven dödade visserligen för sin hungers skull en rapphöna ibland. Men när dess mage mättats dödade den inte mera förrän nästa gång hungern slet i hans inälvor. Vargen rev en hjort ibland, men den hade många hjortar att välja bland. Hjortarnas kollektiva lycka påverkades inte nämnvärt av att en av flockens svagare medlemmar på så sätt försvann.

Kanske var vargens gärning rentav god.

I trädens kronor och grenveck, i stubbar och under stenar, i busksnåren och nere i mossan, bland trädens rötter, ja, i hela skogen sjöd det av liv, av däggdjur, fåglar, kräldjur, insekter och allsköns andra varelser i fulländad harmoni med varandra och med skogen själv. Balansen mellan rovdjur och övriga djur var perfekt. De djur, som blev rovdjurs föda, hann aldrig varsna sitt öde, aldrig uppleva den jagades skräck.

En mörk natt lystes skogen upp av något ont och skrämmande, som kom från himlen ned och slog ner mitt i skogen. Sedan dess var inget längre sig likt. Fasa grep skogens invånare. Borta är vargens tjut. Hjorten darrar för okända fiender. Alla djuren känner en iskall skräck inför varelser, som de ej känner vare sig till namn eller verkan.

Människorna i Hynsolge undviker skogen, och de äventyrare, som hittills har dristat sig att gå in i den för att lösa dess gåta har ej därefter skådats av människoöga.

SKATTEINDRIVNING

Feodaladeln hade ofta hemska metoder att få som den ville. Det berättas om en gammal man, Rågot, och hans två söner Dedor och Wäske. Historien ägde rum för åtskilliga år sedan, men de fattiga berättar den från generation till generation, och den bidrar inte till att öka adelns popularitet. Rågots hustru dog tidigt på grund av utmattning och förtvivlan. Familjen hade några karga jordlappar och ett par magra kor. De var mycket fattiga och hade knappt mat för dagen. Så blev det då dags för skatteindrivningen. Markisens män kom för att hämta de kornsäckar och den halva ko som familjen var skyldig. Rågot vädjade till fogdarna och bad om uppskov. Utan kornet och den ko de skulle bli tvingade till att slakta, skulle de knappast klara vintern. Fogdarna sade, att om Rågot och hans söner arbetade lite bättre skulle de nog få mer att äta. Eftersom Rågot hade varit så uppkäftig, fortsatte de, skulle de ta hela kon i stället för halva. Det var inget att göra annat än att ge med sig.

Vintern kom. Den blev kall och torr, och den andra kon blev sjuk och dog. När våren kom blev Wäske överkörd av en fogdes vagn. Han bröt ett ben. Fogden grämde sig mest över att han kört av vägen, och han bannade Wäske och hotade honom med fängelse. Benet hade ännu inte läkt till sommaren. Nu var de bara två som kunde arbeta. Till hösten kom fogdarna åter för att inkassera skatt. De tog sina kornsäckar, men blev förgrymmade när familjen inte hade någon halv ko. Rågot skulle få en vecka på sig att skaffa kon. Annars skulle han spärras in i baronens fängelsehålor. Den stackars Rågot visste inte, vad han skulle ta sig till. Han hade inga pengar att köpa en ko för, och kornet behövde han för vintern. Tillsammans med sin äldste son gick han till fogdens gård och erbjöd Dedors arbetskraft som betalning i stället för kon. Det gick fogden med på och ordnade en spilta i stallet där Dedor fick sova.

Vintern blev kargare än den förra. Rågot skötte om Wäske, och de åt sparsamt av sitt krympande förråd. Men en morgon fann Rågot sin son kall och stel i sin bädd. Han hade dött av undernäring och köld. Rågot beslöt att hämnas på fogdarna som gjort honom detta onda. Sent en kväll gick han till fogdens gård med sin slitna klyvyxa i nävarna. Han vräkte sig in genom fogdens sovrumsfönster och dräpte karlen. Sedan väckte han sin son och flydde. Vid gryningen upptäckte man fogdens lik, och snart fann man, att drängen var försvunnen. Ett uppbåd fann de båda männen före skymningen samma dag, och båda anklagades för brottet. De spärrades in i baronens fängelsehålor. Ingenting fick de att äta under den tid de var där, och de fångade spindlar och råttor för att stilla sin hunger. En morgon kom vakterna för att hämta Dedor. Rågot protesterade förtvivlat och skrek efter vakterna, att det var han som dräpt fogden och att de skulle spara hans son. Ingen tycktes höra hans bekännelse. Samma morgon högg man huvudet av Dedor, och sju dagar senare blev det Rågots tur. Den arme mannen se sin sons ruttnande kropp hänga upp och ner i ett träd, innan han själv blev halshuggen.

Detta, mina vänner, var bara ett av adelsmännens onda dåd. Bara Gudarna vet, hur många de har behandlat på samma sätt, hur många de har drivit mot undergång genom förtryck, grymhet och förakt för de förtrycktas människovärde. Husdjuren behandlade de bättre än de mer eller mindre livegna bönderna och egendomslösa.

EN RESESKILDRING

Följande reseskildring skrevs av en kardisk legosoldat som en allmän introduktion till legosoldater som ämnade ta anställning i Hynsolge.

OM FÖRLUSTELSER

På större värdshus är det vanligt att trubadurer och andra musiker som underhålla gästerna. Det är då brukligt att ge ett till tre koppar-mynt i belöning till barderna, men om dessas sång icke faller en i smaken är det likaså brukligt att medelst högljudda rop mota honom från estraden. Utländska och alviska trubadurer äro undantagna från det allmänna främlingshatet, ja, de uppskattas till och med. Tyvärr äro de icke så vanliga, men de lokala talangerna gå inte heller av för hackor. På landsbygden är nöjesutbudet sparsamt.

— — —

OM BRUK AV VAPEN

Hynsolges och Hamelliens traditionella vapensköld är helsvart med en silverfärgad, sjuuddad stjärna i centrum. Den symboliserar Fingal Orchnackare och därmed Hynsolges sammanhållning. De enskilda länen bära denna symbol i ett avskuret fält längst uppe till höger på skölden. Resten av skölden är specifik för varje län. Brangorias vapen är en röd drakorm på silverfärgad bakgrund, och Sirigons är svart med Angusias gyllene nyckel. Var gång man skådar en fana eller ett banér med något utav länens vapen är det sed att buga tre gånger, och de som underlåter denna enkla gest av högaktning riskerar att berövas ett silvermynt av ordningsmakten.

Högättade legoknektar i riket Hynsolge göra bäst i att icke öppet visa sin härkomst bland allmogen, då denna ofta är fientligt inställd gentemot allt vad ädelborne heta. Det rekommenderas sålunda icke att man öppet bär sin ätts vapensköld om man vill hålla sig på god fot med folket.

— — —

OM RELIGIONER

Folket i Hynsolge är ofta varmt religiöst, och man värnar om att iaktta de liturgiska tillvägagångssätten av vördnad för de högre makterna.

Gudomen Julsuian kallas även Lättsinnets slav, och dyrkas endast i hemlighet. Knektar som värna om sitt goda rykte bör bemöda sig om att undvika hängivna dyrkare av denna gudom, medan mer lättsinniga och glädjesträvande personer kunna få stort utbyte av hans dyrkares sedvänjor.

Bolthar är krigsguden och hålles högt i ära av var hynsolgisk stridsman. Hans anhängare bära tvåhandade bredyxor, men ringa skydd. Kultens ledare, den legendariske Eb-Bolthar, sägs ha isolerat sig i bergen norr om Hynsolge, men ingen har sett honom på trettio år.

Bolgove kallas även Tystnadens mästarinna, och i hennes anhängares närhet, och i synnerhet i hennes gravplatsers närhet, bör man icke göra handlingar som kan tänkas kränka hennes fridsamma kynne. Bolgoves prästinnor äro ofta de som röja slagfält efter bataljer, emedan hynsolgerna ha mycket hårda straff för likplundring.

Ulvar är mörkrets gud, och i städerna dyrkas han uteslutande av brottslingar. Det finns inga tempel tillägnade Ulvar, men ceremonier ske utomhus nattetid när himlen är molnfri och Lunas ansikte syns tydligt.

Anyak Ljusgivarens är den mäktigaste av Hynsolges många gudomar, och hans tempel är ofta byggda av vit marmor. I det runda bönerummets centrum brinner en evig eld. Hans präster klä sig i vita tunikor med en fyruddig sol broderad på ryggen. Ej heller bära de vapen eftersom man inte nedlåter sig att bruka den sortens fysiskt våld. Man bör icke heller bruka våld på en anhängare av Anyak, då hans prästerskap ofta är bevandrat i magi.

OM JORDUASHUR

Det som följer här är ett utdrag ur den solunske handels– och upptäcksresanden Ibram Shahalats reseskildring "Codex Ereb Altoria", översatt till jori av den kardiske munken Bertomolia från Bry, samt tolkat till er av mig, broder Laurentius av Botala, med mina egna kommentarer. I nådens år 609 efter Odos födelse.

På den åttonde månadens tolfte dag, sexton månader efter den dagen då jag påbörjat min resa, lämnade fartyget Trichias hamn för att fortsätta norrut.

I de länder som ligger norr om min nuvarande position bor, har det sagts mig, endast en ras av vilda barbarer som inte sällan ger sig ut för att plundra sina grannar i söder. *(Detta stycke torde i original ha lytt: I de länder som ligger norr om dessa förgätna öar bor, har det sagts mig, endast en ras av vilda kämpar som då och då ger sig ut för att med framgång plundra sina knappt civiliserade bröder längre söderut. — Övers. anm.)* Och norr härom endast vad man kallar *Ultima Thule* — Den yttersta norden, täckt av is och snö.

— — —

Då vi nådde det omtalade barbarlandet fann vi att ryktet föregott oss, ty den lokale hövdingen var mån om att göra ett utomordentligt intryck på oss och var därför ute och mötte oss med hela sin krigsflotta. Allt som allt räknade denna flotta tjugofyra av de små lustiga, flatbottnade fartygen som jag tidigare beskrivit. *(På annan plats i krönikan. — Övers. anm.)* De var alla smyckade med egendomliga idoler och underligt mönstrade tyger. När vi hälsats välkommna och utväxlat gåvor med härskaren, som titulerades "jarl", fördes fartyget skickligt in i den långgrunda hamnen av två nykomna lotsar vars enda kommunikation med skeppsgastarna bestod av visslingar och gester, eftersom de inte talade ett ord av det språk som används söderut. Språket här

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Tja, jag har ju aldrig träffat någon jordukærl, men en bekant till mig tjänstgjorde i kungens av Kardien livvakt samman med en flock jordukærlar. Med tanke på vad han har berättat kan jag bara instämma i talesättet 'För nordmännens raseri Etin bevare oss!'

Jordukærlarna leva i stor utsträckning av att plundra feta riddare i Klomellien, Magilre, Trakorien och till och med Kardien, och därigenom giva de oss legosoldater ett levebröd. Jag tror dock ändå att jag skulle uppskatta mer om de höllo sig borta från *våra* kuster...

Enligt vad jag har hört äro alla jordukærlar krigare, eller åtminstone stridskunniga, även kvinnorna. De använda vanligtvis långa svärd och stora, runda sköldar som det krävs mycken rörlighet för att komma runt, men många använda också enorma, tunga yxor som de svinga med bägge händerna.

Jordukærlarna, eller skäggingarna som de oftast kallar söderöver, lär vara formidabla i strid; min kardiske kamrat har flera gånger haft dem att tacka för sitt liv. Många utav dem kallas för bärsärkar, och slåss totalt utan vett och sans. De äro rent ruskiga att se; de bli som helt galna och näst intill osårbara. Åtminstone bry de sig inte om sina sår. Mitt råd är att ni hålla er på god fot med jordukærlarna...

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Jorduashur, tja det är i varje fall Erebs nordligaste land. Det lever visst folk där, trots kylan och det usla klimatet, skäggingar kallas de här nere i södern, men jag tror att de själva kallar sig jordukærlar. Jordens härskare, tror jag det betyder, men säg det folk som inte anser sig vara jordens härskare, ha, ha.

Det finns dock flera andra raser där, mest dvärgar och orcher, men jag har även hört att några alver lever i skogarna där uppe. Jag trodde inte alver levde så långt norrut, det kanske är frostalver...

Det sägs att de inte har så mycket skatter och sånt, men eftersom de är riktigt duktiga på att plundra andra, rikare länder, så tror jag personligen att det kan finnas en hel del smått och gott där uppe i kylan. Å andra sidan skulle jag nog packa ner det riktigt stooora svärdet innan jag gav mig upp till deras länder; de lär vara riktigt ruskiga på att slåss.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Jaha, Jorduashur. Och vad får jag för att jag ödslar min dyrbara tid med detta avlägsna land, då? Ett helt silvermynt, tack för det, min herre.

Ja, om du frågar mig så skulle jag vilja säga att det enda goda som Jorduashurs existens för med sig är att man kan handla timmer av dem. Som ni säkert vet, så är det brist på trä i de flesta av Kopparhavets sjöfarande länder, så på den traden kan man göra sig en god slant.

I övrigt är jordukærlarna, som de kallar sig, varje sjöfarares skräck. Varje vår åker de ut med sina långa skepp och plundrar varthelst de kommer åt, utan att bry sig om vare sig gudsmäns eller kämpars tal. De fruktar icke avstånd nämnvärt; såväl kardier som kruner har fått smaka på deras stål.

Som handelsmän betraktade är jordukærlarna på sitt sätt hedersamma. Kan man bara hålla sig borta från deras vapen så betalar de rättmätigt. Tyvärr så tar de oftast vad de vill ha utan att betala med annat än strid, så mitt råd till alla handelsmän är att ta med sig rikligt med svärd och kämpar om de skall resa i jordukærlarnas vatten.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Min vän, jordukærlarna, eller skäggingarna som de ofta kallas, är i sanning ett egendomligt folk. Deras gudar, Æsìr, som även är ransardernas beskyddare, lär vara ett magikervänligt släkte, och det är allom väl känt att det bland skäggingarna finns en hel del dugliga magiker, deras ringa bildning till trots.

Inte för att det stör mig, men det är ändå en rätt främmande syn att magi och religion hör ihop. Det är antagligen därför som de har så pass lite kontakt med länder där den Lysande vägen råder, den läran har ju som bekant en annan syn på saken...

Bland skäggingarna är det alltså bara prästerna som är magikunniga. De utmärker sig från de övriga på att de är rakade i ansiktet, och därför kallas de ofta för 'de rakade'. Bortsett från sina plikter som magiker sysslar de också med hemska blotsoffer och blodiga åkallelser av sina hedniska gudomar. Av detta kunde man lätt tro att jordukærlarna är nekromantiker, men faktum är att man i huvudsak inriktar sig på en speciell form av symbolism, där arkana runor används i stället för de hettiska symbolerna, som är brukligt i övriga Ereb. Mig veterligt har ingen löst gåtan med de jordiska runornas magi, och skäggingarna själva vill inte gärna lära ut någonting.

i norr är hårt och konsonantrikt, det liknar verkligen landskapet med alla klippor och kala berghällar.

I staden blev vi, som seden tydligen föreskriver, först serverade mat. Det är inte konstigt att invånarna i detta land äter så mycket som de gör, de bor ju i ett utomordentligt kallt klimat. Sedan blev vi förevisade den lokala härskarens livvakt, den så kallade "hirden". Detta var en hop odisciplinerade, råa krigare som inte såg ut att nånsin hört ordet finess, än mindre ordet nåd, som min käre följeslagare påpekade. Vi berömde härskaren mycket för hans trupper. Det var säkrast så, man vet ju

inte vad barbarerna skulle kunna hitta på annars.

Dessa barbarer har en förkärlek för att använda stora, för att inte säga enorma, yxor, som de sköter med yttersta noggrannhet. Dessa ohyggliga vapen avsedda att med sin tyngd snarare än sin egg, klyva motståndarens sköld, och således göra slut på striden i ett enda hugg. Var och en av dessa yxor väger gott och väl mer än ett stort fårben. *(Det rör sig om ca. 10 – 15 kg. — Övers anm.)* För att hantera dessa monstrum använder de sig av en speciel teknik som först verkade väldigt avig och obegriplig, men när min käre vän och följeslagare, Hesikk, väl tagit några lektioner av en av livvakterna svingade han jätteyxan som en av dem. Krigarna här är stora och tysta män, som ser ut att bära de ödsliga viddernas hela ensamhet med oavbryten melankoli. Man kan säga om dessa nordliga män att de är som mammutar, ensamma och isolerade är de fruktansvärda, hur skall de då vara i grupp? Det är svårt att på ett lättfattligt sätt fånga mentaliteten bland detta folk, som mest ser ut att bestå av fruktansvärdakrigare, stolta jarlar och stormän eller underliga, dolska magiker, som praktiserar en för mig okänd form av magi.

Uppdelningen mellan män och kvinnor verkar inte lika viktig här, man kan se flera kvinnor med med vapen än utan, och de verkar alla klädda ungefär lika, en skjorta, en eller flera tunikor över ett par långa byxor, ett stadigt bälte med flera pungar och börser, och ofta en lätt mantel med hätta. Ibland bäres ett lätt läderharnesk under tunikan. Dessa kläder bär de hela året efter vad vi fått höra. De enda undantagen är när man rustar till krig, då bär man någon typ av lätt rustning, läder eller ringbrynjor är vanligast. Vi såg överhuvudtaget aldrig något tyngre än fjällpansar hos dessa människor, även om tekniken inte syntes obekant för deras smeder.

En dag fick vi höra att deras furste skulle komma till köpingen, *(staden, med Erebska mått mätt, Halle. —Övers. anm.)* så vi rustade oss till hov i våra finaste skrudar. Konungen, det vill säga Harald Krokig, hade just återvänt från ett segerrikt anfallskrig mot barbarerna som hotar söder om hans rike, och han sades ha flera troféer att visa upp. Vi trode att detta skulle bestå i en hoper avhuggna barbarhuvuden, och beredde oss på en mycket smaklös men särdeles intressant kväll vid det jorduashurska hovet, men blev glatt överraskade när man nöjde sig med att visa upp flätor av skägg och hår tillsammans med fiendens hjälmar. Visserligen är ju innebörden det samma, men det är i alla fall smakfullare. Vi blev dock anförtrodda att det var sed att befälhavaren efter en seger alltid skulle titta på trofeérna, så att säga innan dessa var preparerade, och kommentera dem om t. ex. snittet, någon lustig grimas eller ett välkänt ansikte.

Vi väntade oss när de sa hov, att bli förda till furstens tron i en tronsal, så var inte fallet. När vi klev in i "tronsalen" visade detta sig vara en stor hall fylld med bord och bänkar, som till ett dryckeslag eller en fest. I ena änden stod så högsätet, en knappt utsmyckad stol med högt ryggstöd. Detta var inget mot den prakt som mött oss vid hoven i söder, men jämfört med att alla andra, jarl såväl som karl, satt på långbänkar med i bästa fall väggen som ryggstöd, så var "tronen" i sin enkelhet värdig och respektingivande.

Innan jag går vidare kanske jag skulle nämna något om hur husen i detta land är uppförda. Väggarna är oftast timrade, endast finare hus, så som de i konungagården, är murade. Huset består av en enda hall som sedan avstyckas med skiljeväggar till olika rum. I mitten av huset, som ett hjärta, finns en stor eldstad, oftast en enda bädd av sten, öppen uppåt, där allt eldande, såväl för matlagning som för uppvärmning, äger rum. I taket, som ofta är synligt inifrån trots att ett och ibland flera våningsplan skulle kunnat rymmas över jordgolvet, finns en fyrkantig "tratt" för att leda in röken i ett hål i taket, och ut i luften. I en enda lång sal som denna var alltså hovet inrymmt. Denna sal kallades "Rikssalen" eller på deras eget språk "Lantkammar", och här hölls även alla krigsråd, högre domstolar, och konungavalen. Salen var längs väggarna smyckad med polerade rundsköldar i silver och guld, och bakom tronen stod en kista, till bredden fylld med armringar av blankt guld. Dessa ringar, och ibland även en sköld, utgjorde konungens kassa för att belöna sina hjältar och skalder. Även vi erhöll några av dessa ringar.

Efter en givande och rolig kväll vid hovet, steg vi tidigt upp för att fara vidare.

———

När vi anlöpte hamnen i Sigsdal, slogs vi av de rikliga mängderna av dvärgafolk som dvaldes där. Vi trodde att detta berodde på något krig nyligen, och att dvärgarna var krigsfångar. Men till vår häpnad fann vi att man här handlade så friskt med dvärgar, att dessa respekterades som medborgare i landet. Något sådant har vi aldrig sett tidigare, även om fraterniserandet med dessa underjordsvarelser var mycket riklig även i vissa delar av Zorakin. Detta var kanske den sed som vårt sällskap fick svårast att överse med.

Vi lämnade inom kort denna hamn, som trots sin litenhet dominerar metallhandeln i hela norra Ereb, efter vad vi fått höra.

— — —

Vi stannade inte länge i Lorthjop, för vi var tvungna att använda oss av de sista höstvindarna till att komma till sydliga trakter, men vi lärde oss att dessa trakter var nyligen erövrade från barbarena i öster, och att man på byn Lorthjops plats skulle anlägga en stad. Denna stad skulle döpas till Krakeborg, efter sin grundläggare. Vi var nu så långt nordost civilisationen sträckte sig i världen, bortom denna plats fanns bara barbarer, orchmän *(dvs. svartfolk — Övers anm.)* och minotaurer. Mycket lärorikt var det att vi fick se ett slag mellan orchmän och jarl Krokigs hird. När några kolonisatörer kommit till strid med ett antal av de svarta varelserna drog man ut för att rensa upp på boplatsen. De båda styrkorna möttes på eftermiddagen. I fyrkant rykte den etthundratjugofem svärd starka hirden fram mot orchernas sköldmur. Efter att ha gått disciplinerat mot varann i några minuter störtade så plötsligt styrkorna mot varann under vilda tjut. Min vän Hesikk reflekterade över att man kunde inte avgöra vems tjut som var värst, människas eller orch?

Slaget avgjordes väldigt snabbt, till människornas fördel. Under det att den tidigare nämnda bestialiska cermonin ägde rum fick vi tillfälle att tala med en krigare, som ansåg denna strid typisk för sin tid. Trots att dessa människor verkar så civiliserade lyser djuriskheten fram genom deras hinna när de slåss. Man skulle kunna tro att de inte ens kände till ordet taktik. Vid vår avresa skänkte oss jarl Krokig en båtminiatyr i rent guld. Vi fick en del betänkligheter då vi hörde att den var gjord av dvärgfolket, men beslöt att behålla den för att inte stöta oss med denne härskare.

Angående vår väg hem beslöt vi att resa samma väg som vi kommit, ty trots att deras bästa lotsar försäkrade oss att det gick att pasera den s. k. Demontungan längs farbara floder i Akrogal, hade vi ingen lust att byta vår bekväma båt mot en så öppen farkost som jordukærlarna benyttjar. Dessutom sades det att det ofta blev stridigheter mellan båtfararna och lokalbefolkningen då man korsade land, dragandes båtarna efter sig på stockrullar, och råkade störa någon boplats, och det ville vi inte riskera. Vi avreste då precis efter en halv månads uppehåll i Jorduashur, det nordligaste landet i Ereb, och med oss på färden följde åtta kämpar som en speciellt utsedd livvakt. Vi hyser stor förtröstan till deras duglighet.

— — —

Här slutar Codex Ereb Altorias första del, under återresan gjorde man endast korta återbesök till en del redan besökta ställen. Utav de åtta jordiska livvakterna som medföljde, klarade sju resan till Soluna, och de levde under många år som högt ansedda krigare. Då tre av dem vände hem påbörjades en ström av lycksökande att ta tjänst i de solunska emirernas livvakter, där man ännu i dag återfinner flera nordbor.

”Norr om Erebs egentliga centralområde, de bördiga slätterna kring Kopparhavets och Västerhavets kuster, ligger ett glest befolkat och synnerligen otillgängligt landområde: Jorduashur. Vi känner detta land endast genom de fåtaliga sagor och sägner som översatts till vårt språk och genom den välborne solunske upptäcksresanden Ibram Shahalats utmärkta, om än något åldrade, reseskildring från hans berömda seglats runt hela kontinenten. Av dessa källor kan vi snabbt dra slutsatsen att även om detta nordliga rike, 'Den höga kustens rike', vid första anblicken kan te sig intressant så är det onekligen ett barbarfolks försök att härma civilisation vi ser och inget annat.

”Det finns alltså ingen anledning att utforska eller undersöka denna vildmark annat än för att möjligen fastslå att naturen där inte stort skiljer sig från de mer normalt tempererade områdenas, eller andra rent zoologiska skäl.”

— Ur *”Världens Geografi, band XII”*, lycéet i Pendon.

BERÄTTELSER FRÅN KARDIEN

Följande brev skrevs av Blattus Kroknäsa, en caddisk magiker bosatt i Ekeborg.

Bäste Lukar!

Anledningen till att du inte hört av mig på länge är att jag numera är bosatt i Ekeborg, där jag studerar på Akademin för Elementaristernas Skolning. Du förstår säkert; sedan födseln har min vilja att lära mig magins inre mysterier varit starkare än banden till fäderneslandet och dess perverterade religionssyn. Mitt hjärta var inte tungt då jag lämnade Valli för fastlandet, snarare tvärtom. En stor sten föll från mitt hjärta då jag äntligen anlände Kardien, ty här kan jag förkovra mig utan risk för inblandning från de dogmatiska prelaterna.

Inte heller ångrar jag mitt val i efterhand, tvärtom. Jag har lärt mig de Ytliga Mysterien och genomgått Sökandets Ritual. Mina krafter är ännu inte renodlade, men jag känner att jag blir starkare för var dag. Mitt kall till magiker har stärkts, och här på fastlandet kan jag göra mer för att bekämpa Ondskan än på det isolerade Caddo.

Det är av denna orsak som jag ber dig komma hit och sälla dig till mig. Jag minns hur vi som ystra ynglingar lekte svartfolk och riddare, och hur du alltid drömde om att svinga ett svärd för det Godas sak. Tro mig; här kommer du att få möjligheter till att svinga det mer än vad du någonsin önskat. Folk talar om ett gudsförgätet ställe i bergen, ett svart torn där svartfolk avlas av onda magiker; i Gladaskogen dre dagsritter härifrån lever svartalfer inom ett bågskotts avstånd; i norr har inbyggarna, de tappra och starka nordmarkarna, kämpat mot orcher i århundraden; piratankor, må deras släkte sjunka i havets djupaste gravar, härjar ständigt landets kuster, liksom de våldsamma nordmännen som varje vår och sommar kommer för att plundra de välförsedda riddarborgarna; kort sagt, här finner du ditt lystmäte i strid och äventyr.

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Tja, för Kardien gäller ungefär detsamma som för Zorakin; de har inte alltför stort behov av legosoldater annat än i riktiga ofärdstider. De soldater som finns i landet är huvudsakligen adelsmännen, echtherna kallas de, och deras borgars garnisoner, men dessa behöver ju ständigt förnyas. Själv tjänstgjorde jag i tre år i Kungens livvakt; bra betalt, inte alltför mycket att göra, en vansinnigt tjusig uniform fick jag, men vår sergeant var en riktig översittare.

I livvakten träffade jag några skäggingar också, från Jorduashur tror jag de kom. Vi var strängeligen förbjudna att ha någon kontakt med dem, men om det var några soldater i Kardien som hade det bättre än oss så var det de. Kungen då var livrädd för komplotter och intriger, så han höll sig med ett manstarkt garde av nordbor, vilka var helt obundna av religion och släktband. Jag såg dem träna några gånger, vilket visade sig vara till stor nytta när jag senare, som vaktkapten hos greven av Hiterstrand i Nordmark, Kardiens nordligaste hertigdöme, hjälpte till att slå tillbaka en flock plundrande skäggingar.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Kardien, ja, där har jag tillbringat mycken tid. Jag och gamle Blåluve Gormsson var med i sökandet efter Tallerinsbane på 80-talet, men som ni givetvis vet hittade vi inget förutom ett svartalfsnäste som inte gav särskilt mycket guld.

Efter det höll vi för det mesta till i bergstrakterna, där gruvarbetarna behövde hjälp mot svartfolken. Vi brände ut två orchernästen, men tyvärr så råkade det ena fatta eld så totalt att ingången till deras hålor rämnade, och trots att gruvarbetarna jobbade i tre veckor så kunde vi inte röja bort tillräckligt mycket sten för att kunna ta oss in. Jag undrar just vilka skatter som doldes där; i det andra nästet fann vi tillräckligt med guld för att alla tjugotre av oss kunde leva gott på det i två år.

Tyvärr blev Blåluve sårad i en av de sista striderna, så vi begav oss ned till Faltrax; ingen stor stad men med gott om kvinnor och handelsmän med alltför feta börsar. Vi hade nu som sagt ganska gott om guld, så vi levde gott ett tag tills Blåluve råkade vänslas med en greves fru. Blåluve tyckte det var en bagatell, men de kardiska adelsmännen glömmer inte så lätt... Nåväl, fler än en av hans män fick betala med livet innan vi lyckades fly. Sedan dess har jag inte satt min fot i det landet, trots att det finns gott om möjligheter att svinga såväl ett svärd som en bägare i det fagra Kardien...

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Kardien sägs vara ett ganska fattigt land, och handeln med utlandet är inte särskilt omfattande. Skenet bedrar dock; adelsmännen är rikare i Kardien är någon annastans, med Zorakin eller Magilre som möjliga undantag. De stackars handelsmännen och bönderna får dock betala höga skatter för sina värv, och de har därför inte särskilt mycket över att sälja utomlands. Inkomsterna för handeln går dessutom nästan oavkortad i adelsmännens fickor; det är ju adeln som äger all mark, och de livegna bönderna är knappast bättre än slavar.

Träffar man på en kardisk adelsman som vill köpa något så kan man dock tjäna en slant; de är verkliga hedersmän i affärer och vill gärna visa hur rika de är. Exotiska varor, t. ex. sidentyger, juveler och kryddor är därför stora importvaror i Kardien, medan timmer och järnmalm är det vanligaste som försvinner till utlandet.

Det härskande folket i Kardien kallar sig för echther; 'alla adelsmän är echther och alla echther är adelsmän' heter det ju, så det är till dessa man skall vända sig om man vill handla

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Kardien är nuförtiden inte vad det en gång var vad gäller magi. En av Erebs mäktigaste magiker någonsin, Ganôfryn Järneksstav, kom från Kardien, men han föll visst offer för en drake för länge sedan. Han grundade också Akademin för Elementaristernas Skolning i Ekeborg, det enda som Kardien kan skryta med i magiväg.

Annars är detta land något av en skamfläck för oss magiker; det är verkligen sorgligt att man inte lyckats göra någonting åt nekromatikern i Svarta tornet, som lär ligga i Kardien. Det finns dock vissa andra saker som gör att Kardien i alla tider lockat till sig mängder av unga, oskolade magiker som i sin hetblodighet kastat sig i fördärvet.

Under det forna Jorpagnas storhetstid var Kardien nämligen ett populärt tillhåll för magiker; det låg långt ifrån maktens centrum och magiker från hela Jorpagna kunde här verka ganska ostört. Det finns därför gott om gamla ruiner där man fortfarande kan hitta gamla magiska föremål, en del verkliga klenoder men huvudsakligen givetvis mindre mäktiga föremål. Bland klenoderna kan ju till exempel nämnas Krustiffs stav, Felimids eldhjärta, Urbanos magiska handskar, Palplalas tre ringar, Garrondas svarthatande svärd samt inte minst drakdräparspjutet Tallerinsbane, som i och för sig inte är av joriskt ursprung, men ändå. Magikerna på denna tid visste dock vad de gjorde, och det krävs mer än magi för att överlista de fällor som jorerna inrättade. Dessutom gäller det ju givetvis att finna de ställen där klenoderna finns, vilket förmodligen till och med den mest tålmodige alv skulle gå bet på.

Själv har jag tre år kvar till min vigning till Stormagiker. Efter detta kommer min kraft vara tillräcklig för att skydda oss bägge mot den onda magi som svartfolken sägs bruka. Ditt svärd och min stav skulle kunna skörda stor ära i de Ondskans trakter som omger detta rike, ja till och med slagit rot inom dess gränser. Om inte äran är nog för dig, så kan jag nämna blott några av de skatter som hjältarna funnit i trollhålor och vättegrottor. Riddar Volfram av Flammenhertz av Solriddarnas orden tillintetgjorde nyligen ett svartfolksfäste i Phaltoflodens nedre lopp. Svartnissarna och svartalferna där hade i flera månaders tid härjat och plundrat trakten. I bergets hjärta fann han och hans följeslagare bland annat sex kistor med glänsande silver samt flera rubiner stora som knytnävar. Vid deras återkomst till Faltrax var var och en av de fem äventyrarna över tiotusen silvermynt rikare!

Jag har hunnit få en god kännedom om Kardiens land. Det lägre folket är inte särskilt välvilligt inställt mot främlingar, men de respekterar svärdets och stavens makt högre än till och med prästernas ord. Det härskande folket, echtherna, är utan undantag äkta hedersmän som är tapprare än vad någon man skådat. Har man en gång fått en echther till vän, kan man räkna med hans obrutna lojalitet för resten av livet. I strid är de tapprare och mer modiga än vad man någonsin kunnat tänka sig; utan fruktan kan de anfalla en mångdubbelt större fiende, och enbart genom sin dristighet slå honom på flykten. Hedersord är här något man verkligen står för; den echther som bryter sitt ord som hedersman tar hellre sitt eget liv än lever med skammen.

Detta är dock bara en av de stora fördelarna jag ser med det kardiska folket. En annan är deras stolta hållning och deras medvetande om sitt ursprung. Man beblandar sig inte gärna med vilket löst folk som helst, vilket visar sig värdefullt i längden. Man håller på sina traditioner och tillåter inte utbölingar få någon större makt än vad de visar sig värda. Se till exempel vad som hände på Caddo efter det Stora Skiftet. Ereberna tog ju över flera kantoner och gjorde dem till erebiska lydstater innan någon hann fatta vad som hände. Något sådant skulle aldrig kunna inträffa i Kardien.

Som om detta icke vore nog, så tilltalar själva landet Kardien mig mycket. Visst, de fagra vingårdarna i Vallis dalgångar var vackra att skåda och stränderna kring Gerriflodens utlopp finner icke sin like någonstans i Kardien. Ingenstans på Caddo finner man dock de fagra kardiska sädesfältens blomstring, de pittoreska divriska städernas hantverkarcharm, de blida kardiska ankornas godmodiga uppsyn, eller de kardiska katedralernas storslagna kraft. Det lägre folket är nöjda med sin lott och inte så rebelliskt knorrande som på Caddo. Stadsvakterna visar milt överseende med mindre förseelser begågna under vinets rus, och sätter i stället hårt mot hårt mot de notoriska bråkmakare som varje land (icke minst Caddo) dras med.

Om du fortfarande icke är övertygad, utan lånar ditt öra mer till de gamla förlästa prelaternas tal om att 'fastlandet vare det bedrägligste av ställen, såvitt man icke friska sinna sinnen opp', så kan jag bara säga att det är rent och skärt struntprat. Visst, prästerna här är i viss mån av samma skrot och korn, men de vet i varje fall huru man för sig på anständiga städers gator. Häromdagen bevittnade jag hur exarken hälsade folket till det nya Gudsåret. Det var den största folkfesten jag någonsin skådat. Alla var glada, uppsluppna, bekymmerslösa och frikostiga. Mången vän mötte jag den dagen; deras flin blir mäkta stort och talet glatt när de hör att jag kommer från Caddo men föredrar Kardien framför deras ärkefiende.

Vinet är förvisso något dyrare här, men i stället nyttjar man i stor utsträckning en brygd som kallas 'bjär' eller 'birra'. Denna har ingen likhet med det sura och lömska vinet, och lagom ljumt är det en njutning för vem som helst.

Jag ber dig än en gång, tag första bästa skepp till Ekeborg och möt mig där. Jag brukar hålla till på ett trevligt värdshus kallat Den Vajande Gumpen, och finner du mig icke där så kan du fråga efter mig på Akademin. Vad gäller ditt levebröd så finns det gott om anställningar i de legotrupper som Kung Vidar håller sig med, och där kan du ytterligare träna de vapenkonster du alltid försökt förkovra i Folkmilisens baracker.

Med vänliga hälsningar och förhoppningar om ett snart återseende,

— din Blattus

LEGENDEN OM BRAND OCH TALLERIN

Sagan om Hertig Brand och hans strid mot draken Tallerin är en populär folksaga i Kardien. Här följer den i den form som den gavs av den kardiske skalden Toke Bockasson.

Här handlas om

BRAND OCH DRAKEN TALLERIN

Ofärdstiders hjältedåd
glädjer allas sorgsna hjärtan.
Vänder grymhet om till nåd
lindrar sorgen, dövar smärtan.
Om ett sådant här berättas
om hjälten Brand och Kardiens drake,
tills dess att allas hjärtan mättas
stark som svag, troll som krake.
Lyssnen I nu alla till sagans sköna ord
Tagen därav lärdom, att lära något gott.
Följen I dess tankar, skall lyckan vara gjord,
och fröet till er välgång, skall då vara sått.

Nu säger, förtäljer och berättar man:

att i nådens 219:e år efter Odos födelse hände det i fjärran landet Kardien att en väldig, gyllene drake slog sig ned. Draken mätte mer än fyrtio fulla mannasteg från nos till svansspets, och ingen hade någonsin skådat en liknande best.

Nu slumpade det sig som så, att Tallerin, som draken hette, var en ovanligt gammal och slug drake, som dräpt fler människor än fjällen på sin gyllenröda kropp. Han hade fötts i tidernas begynnelse av en jättekvinna, och i takt med att han växte sig stor och stark växte även hans längtan efter ädla ting och maktens sötma. I urtiden, innan människor och alver kommo till, flög han stolt över skog och land och skådade allt skönt som landet hade att ge. Varhelst han såg något som föll honom i smaken, dök han ned och greppade det i sina armslånga, spjutvassa klor.

Vad som därpå skedde, är icke gott att gissa. Somliga lärde mena att Tallerin satte sig att vakta på sina rikedomar, på det att intet skulle gå förlorat. Andra säga att draken av sina flykter blivit så matt, att han gick i dvala. Åter andra påstå, att han färdades över haven till de fjärran kontinenter vars natur är oss fördold.

Med detta må det vara som det må, men sant och visst är, att Tallerin just detta ovan nämnda år siktades vid Kardiens kust på väg in mot landet. På denna tid var Kardien ett blomstrande rike, där barnen lekte med klimpar av guld och alla sköna jungfrur buro kläden av siden. Riddarna voro de tappraste som stodo att skåda, och med sina blänkande rustningar och frustande hästar voro de en fröjd för ögat. I byarne sutto smeder och andra hantverkare och smidde de skönaste ting; skräddare mönstrade dyrbara fjärrlanda tyger med de ädlaste stenar; timmermän kunde utan knot finna gott skeppsvirke och sjötålig hampa. Bönderna hade det även de bättre än nu, då skördarna voro tredubbla och det funnes gott om betesmarker för de tjockullade och fethullade fåren. Var bonde ägde egen ko, och ingen behövde själv dra sin plog.

Till detta rike vände nu draken sin skarpa blick och ondska växte i hans sinne. All denna skönhet traktade han efter och önskade som sin egen, och i hans bröst visste han att ingen kunde stoppa honom. Då han såg de människor som flydde undan hans framfart skrattade han inombords; vem kunde väl stå emot honom?

Nu sjunger man:

I urtids mörker Tallerin blev till
urstark, smidig, klok och mäktig.
Ej längre han kunde ligga still,
då han växt sig stor och präktig.
Gull och ädla stenar snart
bländade Tallerins sinne
han samlade med väldig fart
den största skatt i mannaminne.
Med detta var han dock ej nöjd
utan traktade för ännu mer
av glitter kände han stor fröjd
och juveler blevo fler och fler.
Till slut så flög då draken in
över Kardien, det fagra
där varje pengapung var stinn
och inga åkrar magra.

Nu säger, förtäljer och berättar man:

att då draken först flög in över fastlandet, lät Konung Kleodrik II sända ett påbud till alla rikets tappra riddersmän, att den som kunde befria riket från drakplågan skulle upphöjas och belönas å det rikligaste. Många voro de som hörsammade detta påbud, och från Aidnes alla hörn kommo starka kämpar i skinande rustningar för att mäta sina krafter med drakens.

Under tiden härjade Tallerin i högönskligaste välmåga rikets västra delar. Varhelst han sågs, flydde folket likt råttor undan en katt, utan tid att föra undan vare sig rikedomar eller boskap. Draken fann ett näste i Gladaskogen i hjärtat av vad som då var Kardien, och där samlade han alla sina skatter. Många voro de kämpar som gingo upp till drakens näste; inga återvände.

På detta vis fortgick det i månader; draken plundrade och rev ned adelsmännens borgar, brände böndernas sädesfält, rövade bort boskap och dräpte de riddersmän som kommit för att dräpa draken. Då endast en spillra av konungens hird av riddare återstod, beordrade han sina riddare att upphöra med sina försök att kväsa draken; hans makt var alltför stor, hans eld alltför kraftfull.

Nu sjunger man:

Ve för Kardiens sköna rike!
Drakens eld är överallt.
Snart den härjat minsta dike;
drakens väg har inget halt.
Tappra kämpar, riddersmän
gå nu fram, mäta sina krafter
Båd' hertig, greve och unger sven
vill tömma draken på hans safter.
Nog är väl drakens tid förbi,
när gräddan av eliten tåga
till grottan där nu inuti
draken tänt sin heta låga.
Men se! så het är drakens glöd
på varje tapper svärdsman
att de lider säker död

ty inget draken motstå kan.
Konungen nu detta ser,
förtvivlar i sin starka borg
alla riddersmän han ber
att bida i sin sorg.
Draken skrattar i sitt hjärta
åt att konungen bedrövas
"Bättre är att spara smärta
tills den verkligen behövas."

Nu säger, förtäljer och berättar man:

att Konungen lät sända en grupp av mäktiga trollmän till drakens håla för att med sina kraftfulla besvärjelser driva bort draken. I spetsen för trollkarlarna gick Ganôfryn Järneksstav, vars krafters like sällan skådats av någon levande.

Samman vävde de en magisk sköld, att skydda dem mot drakens eld och klor. Därefter vävde de en mäktig besvärjelse som skulle driva bort draken från Kardiens rike. Men under tiden ringlade Tallerin ur sitt näste, och med en enda gest rev han magikernas sköld i småbitar och förgjorde dem med en eldkvast. Endast Ganôfryn Järneksstav stod fast i de heta lågorna, och med all sin kvarvarande kraft sände han en skur av isande hagelblixtar mot draken, på det att hans eld skulle svalna. Blixtarna träffade draken med sådan kraft att hela Glada-skogen genljöd av vrålen av smärta. Med ett slag av drakens väldiga käftar ändades magikerns liv, och i väldig vrede flög Tallerin upp mot skyarna och iväg mot Konungens slott i Faltrax.

Hela himlen färgades röd av drakens vrede då han kom flygande med magikern fortfarande i käftarna. Då Tallerin såg det kungliga slottet, dök han ned genom en störtskur av bågpilar och slog ned Vapentornet med ett slag av framklon. Konungen då begynnte ana faran, och tog fram den kardiska konungaklenoden; Valentins Horn, som ingjuter mod i alla vänner och fruktan i fienden. Tre gånger skallade det mellan borggårdens murar, men draken stod icke att hejda för detta.

Draken gjorde då ytterligare ett rasande anfall, denna gång mot Riddarsalen, genom vars fönster han blåste in en sådan väldig eldkvast att väggarna exploderade av hettan och luftströmmen. En tredje dykning mot Kungstornet satte eld på hela detta, och hela endast kungen själv ur den kungliga familjen klarade sig undan dessa lågor. Nöjd med sitt fasansfulla verk, vände Tallerin åter mot sitt näste i skogen.

Nu sjunger man:

Av trollkarlar en mäktig skara
nalkas starka drakens håla
lägger en magisköld emot fara
en sköld som även drakeld tåla!
Men Tallerin behärskar drakmagi
och nedgör enkelt denna sköld.
Med en eldkvast skapar tragedi
och bryter ned magikernas köld.
Ganôfryn Järneksstav av kraft är full
slungar denna emot drakens gap
tar sitt liv för Kardiens skull
utan att han draken drap.
Tallerin, ilsken utav såret
rasar upp mot himlarunden.
Fjärran ser han att det står
ett slott att bränna ned till grunden.

Mot vapentornet rappt han slår
och det faller med ett brak.
Kungen blåser uti krigarhornet
men draken ryggar ej tillbak.
I stället störtar han mot Riddarsalen
spottar ut ett eldhavs vågor.
Stora är förlustantalen,
som tärs av drakens lågor
Därnäst står Kungens Torn i tur
däri Drottningen och barnen döljes
Tornet blir en brinnande bur
då det av drakeld översköljes.
Därmed nöjd med sina dåd
vänder draken bak till nästet.
Hur skall Kungen nu finna råd
för att förgöra drakafästet?

Nu säger, förtäljer och berättar man:

att draken drog sig tillbaka till sin håla och bidade där i någon tid. Lugnet återvände under några veckor till Kardiens härjade rike, och det kungliga slottet byggdes upp igen.

Så hände det sig en dag att en tapper kämpe vid namn Brand Ulvsson återvände från en resa långt farsegels. I strider mot de Otrogna i Efaro hade han som första man brutit portarna till den onde deyen Braskhelizhs borg, där han funnit ett vapen mäktigt som få. Emedan Riddar Brand var en synnerligen tapper kämpe, orädd och dristig som få, fager att skåda, härdad i strider och listig i sinnet, belönades han av Konungen med hertigtitel av Darensslätt.

Spjutet som Hertig Brand funnit bar enligt legenderna namnet Drakdrape, och var översållat med mystiska runor som ingen magiker i Kardien kunde tyda. Somliga menade att det stammade från det fjärran Akrogal, där Drakherrarna i alla tider varit väl förtrogna med de vingade bestarnas natur.

Så kom det sig att Hertig Brand strövade till Glada-skogen att söka Tallerins håla.

Nu sjunger man:

Riddar Brand nu klev i land
med stål i blick och svärd i bälte
med Drakdrape uti höger hand,
skulle han bli Kardiens hjälte?
Se nu hjälten tågar bålt,
till drakens håla fram han tåga.
I mörkret draken slumrar dolt,
men Brand litar till sin förmåga.

Nu säger, förtäljer och berättar man:

att draken låg inne i sin grotta, med endast pustar av frätande rök som livstecken. Då Brand: "Våga dig ut ur ditt fäste, slemme orm, om du har någon kraft i din fjälliga lekamen. Jag har dräpt värre bestar än du, så kom fram och mät dina krafter med mina om du törs, eller lämna detta land och dina skatter för evigt."

Då draken vaknar med ett ryck, och svarar med att öppna sitt mest ondskefulla öga att plira uppå den som vågat yppa denna bålda utmaning. Då Tallerin: "Vem är detta kryp, som dristar sig hit att störa min vila?" Då Brand: "Vet att du har att göra med Västerns tappraste krigare, med Bane i hand och mod i sinn!" Då draken: "Ah! I sanning var det

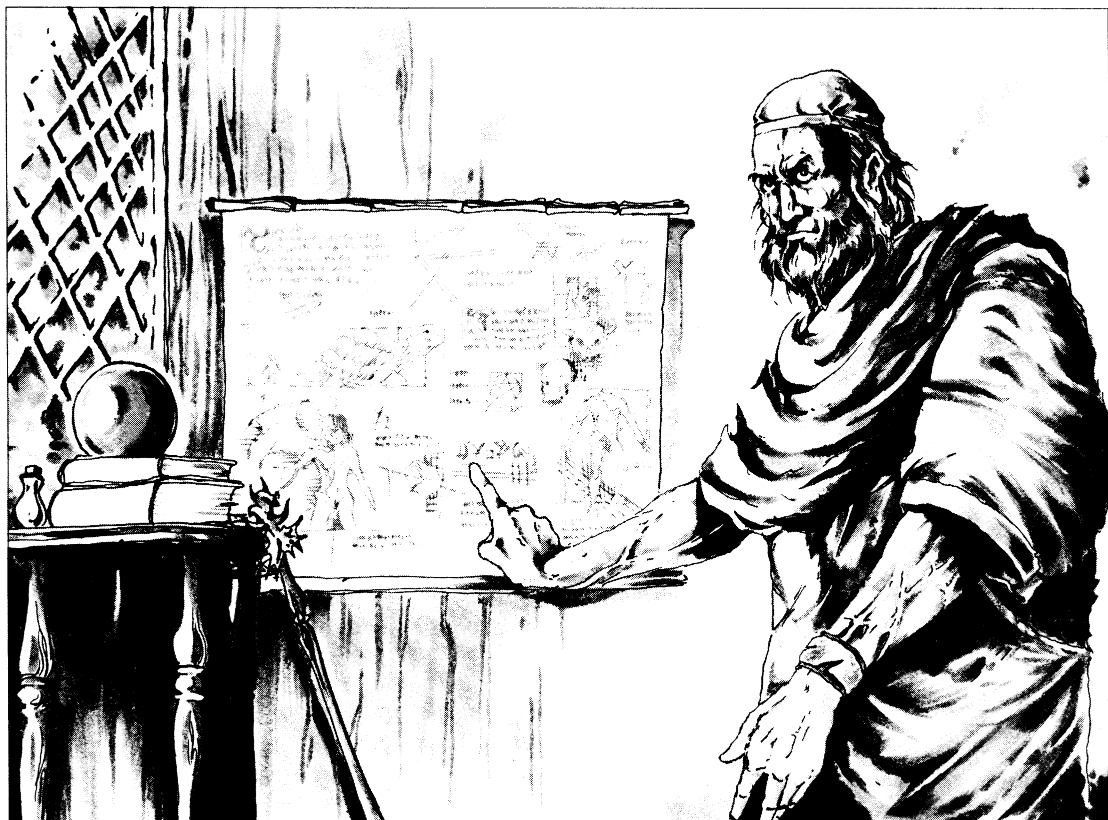
länge sedan någon visade så dumdristigt mod. Detta är i sig en lovvärd handling, så jag kan låta dig löpa om du gör det genast och lämnar mig i fred." Då Brand: "Icke lämnar jag detta ställe förrän mitt spjut sitter i ditt hjärta, Tallerin Landhärjare. Det är mitt sista ord! Visa dig och bered dig på att dö!"

Då draken stirrar med sina snärjande ögon uppå Brand, som tungt faller under drakens sinne med denna besvärjande blick. Som förstenad han står under det att draken kryper fram att krossa hjälten. Då Brand sliter sig från ögonens trollbindning och anfaller med all kraft drakens buk. Där tidigare vapen glidit som videkvistar mot stål, skär nu Drakdrape in som glödgat järn i is. Nådastöten detta är, och i vilt raseri då draken bränna Brand med etter och syrlig eld. Draken känner livskraften ebba ut, och ödelägger hela området i sina dödsryckingar.

Striden är över och draken är död. Brand har lidit svåra skador och vandrar förvirrad kring tills han stoppar vid Hertilfallets brusande forsar. Drakens eld brinner som lava i hans kropp, och i vild förtvivlan slungar han Drakdrape, Tallerinsbane, ned i de skummande vattenmassorna.

Nu sjunger man:

Trotsigt Brand nu draken väcker
att honom mana till ärlig strid.
Brands ord nu ej draken släcker,
men retar honom med sin nid.
Men drakens ögon äro snärjande,
Brand blir fångad av dess kraft.
Skall detta bli slutet på drakens härjande,
kan Brand använda sitt magiska skaft?
Med ett ryck så hertigen vaknar
stöter spjutet i drakens kropp.
Draken då sin livskraft saknar
aldrig mer skall han vakna opp.
Draken är ännu ej matt,
han dränker Brand uti sin eld
Ödelägger vägen till sin skatt,
då han ser att han är fälld.
Spjutet hertigen nu värjer
från det värsta av drakens attack.
Sakta bleknar drakens färger
men elden i Brands själ gör djupa hack.
I förtvivlan över sitt grymma dåd
Brand nu irrar runt i skogen.
Drakens död blev alltför bråd
för sådan gärning var Brand ej mogen.
Planlöst irrar Brand omkring
kommer så till Hertils fall
skådar så det grymma ting
som åsamkat vackra drakens fall.
Ångerfull han kastar spjutet ned
i forsens virvlande strömmar
finner då i sinnet fred
slipper draken i sina drömmar.
Spjutet nu förlorat är
tills någon det skall återfinna.
I spetsen för en mäktig här
en krigare med detta allt kan vinna.

KLOMELLIEN

Den klomelliska elementarmagikern Vidina Ingaldiron påbörjade år 591 'Encyclopedia Erebia', en reseskildring som skulle omfattat alla länder i hela Ereb. Tyvärr avled Vidina då hennes skepp gick under på väg mot Magilre, så av verket fullbordades bara ett kapitel; det om Klomellien, hennes hemland. Det sägs att den minst lika berömde upptäcksresanden Brior Brådfot, vars Trakoriska berättelser återfinns i urval längre bak i denna bok, inspirerades av henne. Vidinas skildring av Klomellien upptar mer än fyrahundra pergamentsark, så här återges bara en del av inledningen.

———

Mercana kan utan att stöta någon makthavare sägas vara Klomelliska Unionens största och mest betydelsefulla stadsstat. Själva staden Mercana, som bara har floden Maure mellan sig och Magilre, är en utpräglad handelsstad dit varor från det inre av Klomelliska Unionen förs via Unionens livsnerv, floden Maure. Om staden kan i övrigt bara sägas att dess befolkning är av ett mycket uppsluppet släkte, eftersom man ständigt försöker blidka sin gud, Olem.

Söder om Mercana ligger den lilla stadsstaten *Melorgh*. Denna lilla stad är mest känd för dess invånares otroliga vidskeplighet. Bland annat så fruktar man över allt annat ett trebent fantasimonster som genom att sjunga söver sina offer och suger i sig dess inälvor.

Klomelliska Unionens yngsta stadsstat är *Addiaska*, som ligger söder om Melorgh och Mercana. Man ligger för tillfället i krig med den senare, främst på grund av att Addiaska vill förbjuda Mercana att fiska pärlor i vissa områden. Addiaska är känt just för sitt pärlfiske och en specialitet är att ur pärlorna snida underbara miniatyrbilder.

I motsats till det nybildade Addiaska ligger, knappt 10 mil söderut, Klomelliska Unionens äldsta stadstat, *Yolev*. Staden grundades redan på 800-talet fO av landsflyktiga jorer, fiskare som vägrade godta en skattehöjning. Yoleverna lever uteslutande på fiske, vilket gjort dem totalt

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Under mina många år som krigare har jag sällan stött på några så härdade och skickliga krigare som bergsfolket i södra Klomellien. Det kanske inte är så konstigt; de är ständigt utsatta för räder från barbarer och svartfolk, och nog krävs det att man är skicklig i vapenhantering om man skall klara sig i den situationen.

I de övriga av de klomelliska stadsstaterna så förlitar man sig i stor utsträckning på legotrupper, och det är inga problem att få anställning om man är rask med svärd eller spjut. Betalningen är god, men riskernma stora; mindre krig pågår ständigt mellan de olika staterna, kanske främst på grund av stora religiösa motsättningar, och som salt i såren kommer magillerna, svartfolken, och ransarderna och plundrar så ofta de kan.

I Klomellien upplevde jag också en av de märkligaste sakerna i min långa karriär som legoknekt. Jag och min trupp hade förskansat oss i en stad som hette Frecol; en väl befäst stad med jordvallar ut mot den öppna slätten. I ryggen hade vi en djup och strid flod, så trots att våra reträttmöjligheter var avskurna så fruktade vi inte detta särskilt mycket; på vallarna runt staden skulle vi kunna hålla stånd tills förstärkningarna från Mercana anlände. Så plötsligt såg vi något som liknade stora öar komma flytande nedför floden. Jag fick senare veta att det var ett slags enorma sköldpaddor, som kallades klomuller, och på varje klomull fanns trettio spjutförsedda män. Vi tvingades fly efter en kort strid, men själv blev jag tillfångatagen. Detta var nog min smala lycka, ty av alla de som flydde ut ur stadenm undkom endast fyra stycken med livet i behåll från det bakhåll som de uslingarna gillrat ute på slätten.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Klomellien är ett stormigt område med mängder av inbördes konflikter och tvister. Som hyrsvärd, spion, läkekunnig, torped eller livvakt kan man skörda både ära och pengar.

Är man ute efter mystik och magi bör man snarare söka sig till de outforskade bergstrakterna i östra och södra Klomellien, men håll dig borta från hamurerna, de som lever där; de lär vara ovänliga mot främlingar...

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Klomellien, låt mig se... området är känt för goda hantverkare; varje stadsstat har sin egen specialitet. Från de södra bergstrakterna exporteras ädelmetaller ut över hela Ereb, och om det inte vore för Klomelliens saltproduktion skulle mer än ett land i västra Ereb får problem.

Om ni tänker handla i Klomellien, så försök klara av det utan att tullsnokarna blandar sig i. Ni kan ordna falska intyg ganska lätt, och det kan ni tjäna ganska bra på.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

För flera hundra år sedan var Klomellien något av ett 'inneställe' för magiker, särskilt nekromantiker, men efter kriget mellan Mercana och Sanzas på 400-talet förföll akademierna i stor utsträckning. Såvitt jag vet finns de kvar än i dag, men eftersom de nekromantiska experimenten var ganska riskabla företag antar jag att man vill hålla sig borta från ruinerna av den forna högkulturen.

Klomellien är koloniserat av flera olika folkslag, så idag kan man finna goda akademier för de flesta olika inriktningarna inom magin.

oberoende av de övriga klomelliska stadsstaterna.

Längst ner i Klomelliska Unionens sydvästra hörn ligger *Nya Arno*, som, vilket namnet antyder, grundats av dalkiska kolonisatörer. Staden är både till utseendet och styrelsen exakt identisk med staden Arno på Caddo.

Mellan Addiaska, Yolev och Nya Arno ligger *Hisskov*, en stadsstat som bl. a. blivit känd för att dess invånare är mycket förtjusta i alla slag av tävlingar, spel och idrotter, vilket ofta kan driva besökare till vansinne och ruin.

Längst i norr ligger den lilla stadsstaten *Brikho*, som till många utlänningars förtret finns upptaget i den Klomelliska Unionen. Brikho är nämligen en fristad för allt slags svartfolk.

Söder om Brikho ligger *Sanzas*, Brikhos raka motsats. Sanzas bebos till sjuttiofem procent av halvlängdsmän som trivs förträffligt i det lågkulliga landskapet.

Triska, som ligger sydost och öster om den stora Jaggaracksjön, är Klomelliska Unionens mest aggressiva och expansiva stadsstat. Man drar sig inte för att plundra sina grannar om det behövs, och låg man inte i krig med det militärt starka Hamur så skulle man nog dominera Klomellien helt.

Staden *Hamur* är Klomelliska Unionens fjärde största. Invånarna, som till största delen utgörs av dvärgar och barbarättlingar, är väl härdade efter århundraden av plundringar från Triska och bergens svartfolk.

Sist och minst är stadsstaten *Bosza*, som ligger inklämd i den krök som floden Gimdis gör på sin väg från Melashebergen och Jaggaracksjön. Floden är i hela sin sträckning runt Bosza förtrollad, vilket nekar alla inkräktare inträde. Bosza är känt i hela Ereb för sina 'hundra och en' magikerakademier

ETT NÖDROP FRÅN NIDLAND

Följande brev skrevs av konsuln för det hynsolgska länet Lasutyp strax efter Vicotniks ankomst, den hynsolgiske adelsmannen Dom Raimondus Lasutyp, till konungen av Hynsolge.

Vördade Herre Konung!
Jag skriver till Er i ett läge av villrådighet, ty saker och ting stå icke längre rätt till i Eder trike. För några månader sedan anlände en man till Khaanîkel för att söka tillträde vid stadens elementarmagiska akademi. Mannen kallade sig Vicotnik och det har sagts mig av akademiens Stormästare, Syr Helmar Beregrett, att mannen visade stor begivenhet vid hanterandet av de magiska flödena. Man tror att mannen kommer från Akrogal bortom Demontungan, ty han talade icke vårt språk, men sägs ha gjort stora framsteg sedan dess.

Några veckor efter mannens ankomst utbröt en farsot i Khaanîkels gamla stad, och jag beordrade Anyak-ordens Mästare att kalla ut sina lärjungar på stadens gator för att vårda de sjuka och skaffa undan liken till Bolgoves tempel. Samtidigt som farsoten grep om folket inkom till Översten för stadsvakten flera rapporter om försvinnanden, varför man antog att farsoten även satte sig i huvudet på folk och fick dem att dränka sig i havet.

Som om icke farsoten vore den enda olyckan, så väcktes jag plötsligt en natt av ett fasansfullt dån och skriken från en panikslagen folkmassa. Magasinen nere vid hamnen hade fattat eld, och trots att Översten för stadsvakten kallat ut hela vaktstyrkan för att bekämpa elden så stod man maktlösa inför eldhavet. Utan stadsvakt och under den allmänna oredan i staden såg ledarna för stadens tjuvgillen sin chans att sko sig rejält, och flera handelsmän och hantverkare plundrades på sina ägodelar.

Efter denna malör hördes de närmaste dagarna högljudda protester från stadens folk, och trots extrainkallning av stadens militära garnison så belägrades Konsulatet och till sist tvingades vi, efter det att stadens fängelser öppnats, att dra oss tillbaka till Edert lantliga residens i Hakhôr. Så småningom inkom rapporter att lugnet lagt sig över staden, och att den nye ledaren för stadens magikergille tagit över styret över Eder provinsiella huvudstad. Denne nye ledare var som Ni kanske

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Håll er borta därifrån! Där har ni ingenting att hämta, förresten får ni inte komma in i landet i varje fall; den galne Vicotnik Ärkemagikern släpper inte in någon genom Muren nuförtiden. Synd, för där lär nog finnas en del att göra för en gammal veteran...

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Vad ni gör, undvik Nidland! Jag försökte en gång klättra över Muren, men blev tillfångatagen. Tre månader senare befann jag mig plötsligt i Hynsolge, utan minsta spår av minne av vad som hänt däremellan.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Aldrig mer Nidland för mig! Jag var där våren 605 med en skeppslast lågkvalitativ järnmalm från Krun. Vi släpptes inte in i själva landet, för några kilometer utanför staden hade de byggt en jättelik flotte, där vi fick lossa alla våra varor och göra upp om betalningen. Ingen av de nidlänningar vi såg sade ett ljud; vår tolk förklarade att de var brottslingar som fått sina tungor förflyttade, ja, så sade han faktiskt.

Det enda jag såg av Khaashnîkel, huvudstaden, var att den var enormt stor, med massor av höga torn med guldglänsande, gräddstrutsformade tak. Det Magiska Palatset, Vicotniks säte, syntes inte, ty tunga åskmoln hängde över den delen av staden, medan solen sken hur klart som helst över oss och resten av staden.

En av mina matroser, en halvtokig yngling som någonstans hört en enorm rövarhistoria om väldiga skattgömmor och rikedomar inne i Nidland, lyckades osedd smyga i land och gömma sig bland några tygbalar. Jag försökte diskret övertala honom att komma tillbaka, men han vägrade, och jag tänkte att sådana idioter ändå inte förtjänar livet, så jag lät honom hållas. Jag var helt övertygad om att han skulle bli tillfångatagen och dödad, men för ett knappt halvdussin månvarv sedan fick jag en lapp från honom, utsmugglad av Juvelsnidare Albrekt. Lappen innehåll tre ord; 'khôdrax, hykhırr, meghürôl', vilket lär betyda 'jag mår bra, jag är rik, jag är anpassad'...

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Intressant fråga... Nidland lär vara det land i Ereb som är hetast för oss magiker överhuvudtaget. Jag säger 'lär vara', ty jag vet inte särskilt mycket om landet, och om hälften av det jag hört är sant så vill jag helst hålla mig borta därifrån.

I alla fall, enlig t ryktena så styrs Nidland av en man som heter Vicotnik, troligtvis en akrogalier, men som helt visst har mycket omfattande kunskaper i en magi som är i det närmaste helt okänd för oss magiker i Ereb. Vi kallar den Mörkermagi, ty det verkar som om den drar sin kraft från mörkrets makter, och i sanning så verkar den mest befrämja Mörkret. Vicotnik lär ha hela den Nidländska befolkningen helt i sin makt med hjälp av besvärjelser, men sedan den Stora Muren byggdes har det varit svårt att kontrollera om dessa uppgifter stämmer.

Det har dock nyligen gått rykten om att man i Nidland börjat utgrävningar av Densel, Magikernas stad, den Härliga, den Mäktiga, den Kraftfulla, samt tyvärr också den Förlorade. Enligt legenderna så levde i forntiden Altors mäktigaste magiker i staden Densel, som sägs ha legat i Ereb. För några hundra år sedan lyckades den kardiske magikern Ganôfryn Järneksstav lokalisera staden, men han avled innan han avslöjat något, och hemligheten dog med honom. Det enda man visste var att han köpt och utrustat ett skepp för att segla österut... Och nu sägs det alltså att man funnit den. Det låter helt otroligt, men om det är sant är det ett fynd av oskattbart värde för alla Erebs magiker...

förstår Vicotnik Akrogaliern.

Jag befinner mig fortfarande i Edert residens samman med greve Yrra, baronerna Angosiva, Karalim och Jallarim, samt en liten rest av mitt garde. Khaanîkel, Jalla-jalla och Slaghar ligger under Vicotniks styre, och deserteringarna bland det folk som var Er trogna är dagliga. Upprorsmännen har dessutom tagit kontrollen över såväl guldgruvorna i Tannichek som koppargruvorna under Farrâmuh. Vita Skeppsvarvet i Manlhar bygger icke längre, ty hela flottan stängdes inne då Vicotniks rebeller sänkte en lastpråm i hamninloppet. Jag fruktar därför att hela Ädelsilverkonvojen har sänkts eller erövrats.

Somliga säger att Mystikernas kloster i Ümaz fortfarande håller, men andra säger att hela klostret raserats och dess skatter begravts. Likaså har sändebud från Ljusets munkar i Lühchaçmeddelat mig att man begravt sina skatter och sökt skydd bland bergen. Stora förluster för Hynsolge. Icke heller från juvelträdsbrytningen i Hègtals skogar har jag hört något ännu, men jag fruktar att Vicotniks upproriska massors skövlingar redan nått dit.

I detta läge av nöd vänder jag mig till Er om råd. Lasutyp är i upplösningstillstånd; folket lyder icke längre Edra påbud och den ringa garnisonen har deserterat eller besegrats av pöbelns kungafientliga massor. Ett snabbt och rådigt ingripande av en störrre arméstyrka eller en mindre kommandogrupp av magikunniga spioner är förmodligen det enda sättet att rädda situationen. Under alla omständigheter anser jag att resningen är planerad av Vicotnik Akrogaliern, möjligen understödd av akrogaliska makter.

Alltid i Eder tjänst — Dom Raimondus Lasutyp

BERÄTTELSER FRÅN RANSARD

Följande anteckningar återfanns vid liket av Angusor ApHelliNar, en alerisk adelsman som flydde efter Ransards invasion av Alerien år 601 eO. Angusors kropp var illa tilltygad av gripattacker och spjutstick, och även dokumentet var svårt nedblodat och söndrigt.

Det är gryning, de komma. De medföra en stor mängd gripar. Griparna tyckes mig ha pansar, ty bågskyttarnas pilar studsa. Bröstvärnen bli rensade av griparna. Bönderna ute på slätten fly mot slottets portar. Vindspelet har ingen bemanning och... *[oläsligt]* ... stackars satar. Jag står i Kungstornet och ser ransarderna dyka gång på gång ned mot den försvarslösa bondehopen, som skingras i panik. Somliga kasta sig i vallgraven att undgå griparnas attacker. Även drunkningsdöden måste vara angenämare än att bli sliten i stycken och få hjär... *[oläsligt]* ... uppäten. Någon bultar på dörren, farväl.

Förmiddag. Den första vågen tillbakaslagen. Stora förluster, yttre borggården förlo... *[oläsligt]* ... mat inne i sottet, panik överallt. Kvinnor och barn ha samlats högst upp i Kungstornet, där vi staplat stora mängder bränn... [oläsligt] ... Hellre bli de innebrända än tagna av ransarderna.

Striden rasar inne i slottet. ~~Två~~ tre gripar skjuts ned av Horvan. Stora porten faller. Flera ransarder med jät... *[oläsligt]* ... handssvärd rycka fram mot elitvakten, måtte de stoppas. Lasstik med Yxan faller. Javon faller... *[Här följer en lång uppräkning av mestadels otydbara namn]* ... Astlu och Garrin falla. Vi kunna ej hålla, Horvan beordrar reträtt til Kungssalen. Jag och Ho... *[oläsligt]* ... fly genom gången i ... *[oläsligt]* ...

Djävulsklyftan, eftermiddag. Borgen har fallit till ransarderna. Vi äro fyra stycken, jag, Kung Horvar, Gebro av Vakten och Sandorf Rustmästare. Gebro ... *[oläsligt]* ... sårad i benet, och vi kunna blott färdas långsamt. Vi veta intet om de övrigas öde, men Orkill satte fyr på tornet. Man tycks icke ha börjat ...

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Ja, i Ransard har de i varje fall inget behov av legosoldater, det kan jag säga dig med en gång. De där djävularna klarar sig gott själva, och det är alldeles för bra redan det. Inte nog med att de är stora och kraftiga hela bunten, de har dessutom genom demoniska makter lyckats tämja en hel massa gripar, fruktansvärda bestar som inget hellre önskar än att bita huvet av en. Nä, om jag någonsin möter en ransardier igen är det jag som lägger benen på ryggen.

Hursa, *OM* jag har mött ransarder i strid!!! Din stinkande lilla råtta, en annan var ju med redan år 600 när de asen invarderade mitt hemland Alerien, som numera har blivit en del av det satans tillhållet. Där kom de flaxande på sina vedervärdigt äckliga stinkdjur, och inom tre månader hade de käkat upp varenda soldat i hela landet. Jag och fem andra ur konungens livvakt lyckades fly upp i bergen, där vi slog oss samman med ett orcherband för att ha någonstans att fly. Det säger jag dig, gosse, att hellre tillbringar jag ett liv i stinkande orcherhålor än två sekunder i Ransard!

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Ransard, ja, dit skulle jag inte åka om jag vore du. Om hälften av det jag hört om landet är sant så är det tillräckligt för att hålla mig borta. Ransarderna lär vara blodtörstiga spädbarnsätare som med sina gripar flyger runt och plundrar där de kan. Att se på en ransardier lär vara detsamma som att skåda Djävulen själv, de har horn, långa svansar, fjälligkropp, och de slåss med glödande treuddiga spett. Det är ett under att de hållit sig så pass lugna sedan krigen mot Trakorien; fler sådana näsbrännor skulle de ha.

Okej, visst överdriver jag en smula, men det är inget roligt land, så mycket vet jag. Såvitt jag vet har inga främligar återvänt från dess kuster.

Synd och skam är det att ransarderna finns, annars skulle jag själv vara den förste att bege mig dit. Hela bergskedjan öster om landet, Kardbergen, är helt outforskad vad jag vet, och jag vet helt säkert att det bodde dvärgar där så sent som för hundrasextio år sedan. Antar att de blev utdrivna samtidigt som ransarderna invarderade Timora. Om man kunde finna en av deras gamla övergivna städer, gosse, då skulle man vara Erebs rikaste man.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Ransard, ja, inte ens jag har handlat med Ransard, och då har jag ändå besökt varenda hamn från Tricilve till Atrema. Ransarderna är inte särskilt mycket för handel; de rövar vad de behöver utan att betala särskilt mycket för sig. Det är lite synd, för de lär vara rika som troll efter invasionen av Timora häromåret. Den kungliga skattkammaren i Timora lär ha innehållit mer än sextusen trakoriska gulddubloner, bland annat...

Nåja, det enda jag kan tänka mig att ransarderna lider brist på är väl salt, samt tyger, och lyxvaror förstås, men att sälja kryddor och siden till de där barbarerna skulle verkligen vara att slänga pärlor för svinen. Inte vet jag heller någonting som ransarderna har som är särskilt eftertraktat ute i Ereb, några tämjda och ridtränade gripar kanske, men de lär de knappast lämna från sig, särskilt inte som de nu lär rusta för krig mot Trakoriska riket. Uschiamej, ett sådant krig skulle inte vara bra för handeln här nere, absolut inte...

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Magin i norra Ereb är ju totalt underutvecklad, och Ransard är givetvis inget undantag. För några mansåldrar sedan, när Caorm Alvvän reste runt i Ereb, tog han med sig några berendiska och hynsolgska magiker till Kapahlt, Ransards huvudstad, och jag antar att de grundade något slags akademi där.

En märklig detalj i sammanhanget är, hupp... oj... jag förutsätter att ni vidtar fullständig diskretion, eller... ja, i varje fall, samtidigt som de här magikerna reste till Ransard, så lär det ha skett en rad mystiska inbrott i Berendien; eftersom inga spår återfanns av förövarna så antogs det att de var magiker. Det hela tystades ner, och såvitt jag vet har man fortfarande inte löst mysteriet. Det var faktiskt en hel del som försvann; bland annat sägs det att Helgorms magiska horn och svärd fanns bland bytet.

Nåväl, den jag hörde det av är också känd för att vara västra Erebs värsta lögnhals, men om det visade sig att de ransardiska magikerna låg bakom kuppen, är de i sanning ett sällskap att räkna med...

[oläsligt] ... än, ty vi ha icke skådat några gripar, blott hört deras fjärran skrin. Vi ha varken mat eller vatten för lång tid, mitt bläck börjar tryta.

Natt. Vi ha tänt en liten eld i en grotta och vänta på baron Resarils ankomst. Gebro fick det sista vattnet, men grottans väggar äro fuktiga och vi kunna fukta våra tungor ännu. Gebro klarar nog inte natten; han yrar och skriker ständigt efter ... *[oläsligt]* ... Hans panna är mycket het. Vi ha ännu icke hört griparnas tjut i närheten, men Sandorf håller nu vakt och har flera gånger tyckt sig höra rop icke fjärran. Nu hör jag också något. ORC ... *[oläsligt]*

Gryning andra dagen. Endast jag är kvar i grottan. Sandorf och Horvar föllo för orchmännens pilar, efter att de dräpt varsitt dussin bestar. Gebro ... *[oläsligt]* ... i halsen av en orchman, som jag själv ... *[oläsligt]* ... ett

klippblock. Kungen är död, Alerien har fallit, intet hopp finnes mer. Jag ämna dra mig söderöver och söka baron Resaril.

Kvällning andra ... *[oläsligt]* ... bläckhorn krossat ... *[oläsligt]* ... blod från mitt bensår ... *[oläsligt]* ... gripar kretsa ännu men se mig icke. Jag har gömt Konungens svärd där tre klippblock bilda en skreva formad som en dvärgisk ... *[oläsligt]* ... runa av en ... *[oläsligt]* ... storlek. Må det komma i händerna på någon som kan hämnas Konungen av Alerien, det Förlorade. Ett skri hörs nu alldeles invid mig, men jag orkar icke gå längre, min levnads cirkel är sluten ... *[oläsligt]* ...

Här slutar den stackars Angusors berättelse. Hans fortfarande varma lik återfanns kort därefter av baron Resarils män, som även dräpte Angusors bane, en väldig grip med ryttare. De sökte länge i närheten efter kungens svärd, utan lycka. Trots många försök har ingen lyckats tyda vilken runa som klippskrevan formade, eller hur stor skrevan var.

UTDRAG UR RANSARDS LAGSAMLING

Trots att Ransard allmänt anses vara ett barbariskt land, så är det ett av de få länder som har en skriven samling av lagar. Boken, som kallas Lex Magnum, *består av tre delar; den första är rikets ursprungliga tjugoen lagar; den andra är lagmännens tillägg som skall tjäna som förebilder för kommande domar; den tredje är konungarnas egna tillägg. Varje kung har nämligen rätt att en gång under sin livstid tillfoga en lag.*

FÖRSTA ARTIKLEN

Ransarder ha aldrig rätt att bringa goder man om livet, utom när krig så kräva eller ransardern har sak mot mannen.

FEMTE ARTIKLEN

Ransarder ha icke rätt beröva ransarders egendom såvida konungsligt beslut ej förefinnas.

TRETTONDE ARTIKLEN

Konungen må ej uttaga högre skatt än vad nöden kräva. I fred skall detta vara tre och fem åttondels uns guld eller fjorton och ett halvt uns silver; i krig detta värde en och en halv gång.

FJORTONDE ARTIKLEN

Bryta ransarder lag, skola han miste liv eller lem efter lagmans bslut. För ringa brott förordas förvisning för livet. Efter detta anses brottslings offers klan ha sak mot brottslingen.

FEMTONDE ARTIKLEN

Bryta Konung lag, skola han mista ställning och förvisas i trenne år. Konungs offers klan ha sak mot konung, ej mot konungs släkt.

FÖRSTA LAGMANS TILLÄGG

Alvman, orchman, halvman, ankman samt främling må icke räknas som goder man.

ANDRA LAGMANS TILLÄGG

Krig råda då Konung så utlyst.

TREDJE LAGMANS TILLÄGG

Klan som ha sak mot annan klan, må lösa detta utan lagmans råd och dåd.

FÖRSTA KONUNGS TILLÄGG

Vid Konungs frånfälle, skall efterträdare väljas av lagmän inom sex månvarv. Är krig utlyst, skall han väljas inom sex timmar.

ANDRA KONUNGS TILLÄGG

Klan må hålla en grip för varje femte klanfrände; hålla den mer än detta, skola övriga gripar vara Konungens. Klan må hålla ett skepp för varje femtonde klanfrände; hålla den mer än detta, skola övriga skepp vara Konungens. Klan skall hålla sig med en stridbar man för varje tredje klanfrände, att stötta rikets hird i krig.

ÅTTONDE KONUNGS TILLÄGG

I riken utanför Ransards gränser skall krig alltid vara utlyst om flocks ledare så önska. Har Konung sak mot flocks ledare, skall flocks ledare för alltid räknas som icke goder man.

NIONDE KONUNGS TILLÄGG

Man som inför fyra vittnen bryter hedersord, skall räknas såsom icke goder man i tre år, och visas från land om han brutit ord mot Konung.

URTIDEN

Ransards legender säger följande:

Telkumel, en av det Godas krigsgudar, blev alltmer upprörd över all ondska som han såg omkring sig, och han beslöt sig för att göra något åt det. Resultatet blev Acemiel, det Gyllene svärdet, som lämnades över till Fendin, den störste krigaren bland Telkumels följeslagare. Fendin, som efter sitt vapen kallades 'den Gyllene', ledde det Godas härar till seger efter seger mot Ondskan. Till slut hade det nått därhän att Ondskans trupper samlats vid en väl befäst bastion för att försöka bryta Fendins makt ocvh Acemiels styrka.

De Onda gudarna hade inte legat på latsidan under de ständiga reträtterna, utan försökt komma fram till något som kunde stoppa de mjäkiga goda gudarnas trupper. Svaret blev drakarna, som skapades ur jordens metall och stjärnornas ljus. Timmen var kommen och drakarna samlade sig för strid.

Samtidigt som drakarna skapades och Telkumels svärd gjorde sitt segertåg över Altor, så verkade även andra krafter. De tre gudabröderna Therk, Hasskeliel och Babbar bestämde sig för att få en ände på galenskapen som skövlade Skaparens verk. För att stoppa Ondskans trupper så gav de drakarna en fri vilja och ett misstroende sinne gentemot alla raser, inklusive sin egen. För att balansera det hela så gömde de undan Alcemiel det Gyllene under jorden och dolde platsen med mäktiga besvärjelser för att det inte skulle kunna återfinnas.

Denna formelbarriär kom att effektivt stoppa alla försök att återta svärdet. Att upprätthålla barriären hade ändå sitt pris; de tre gudabröderna miste gradvis sin forna styrka och bleknade bort i glömska. Deras anhängare blev färre och svagare, och deras krafter minskade. Barriären fanns kvar, försvagad, men ändå mäktig.

Acemiel det Gyllene svärdet hade under korståget mot Ondskan ständigt fått livskraft från dräpta fiender. Kraften fördes över till Telkumel, som blev allt mäktigare. Nu var svärdet innestängt, och inga livsgnistor överfördes längre till Telkumel, som långsamt började tyna bort. Svärdet upptäckte vad som höll på att hända, och sög undan för undan Telkumels krafter ur honom. Telkumel insåg att det enda sättet att återfå sin kraft var att finna svärdet innan det hade tagit all hans egen kraft.

BERÄTTELSER FRÅN TRAKORIEN

Följande berättelser äro utdrag ur upptäcksresanden Brior Brådfots reseskildring från de Trakoriska öarna. Mer om denna resa kunna ni läsa i boken 'Trakorien', utgiven av Äventyrsspel.

Min trakoriska resa hade inletts med en stormig överfart från ön Bzegusta. När vinden tog fart i Saphynersundet, var jag många gånger på väg över relingen som ett frivilligt offer till djupens grymma gudinna Anxalis. (Må hennes hår falla av som rutten tång, eftersom jag nu är tillbaka på fastlandet!) Min räddare, en resande köpman och äventyrare vid namn Baldyr Brummare, blev i stillsammare väder min gode vän och följeslagare på resan. Hans tillnamn faller sig naturligt sedan man hört det utdragna bölande som hos honom ersätter normala människors skratt. Baldyr är en vittberest och mångkunnig man som lärde mig mycket om trakoriska seder och bruk, men hans kunnande lämpar sig dessvärre sällan att fästa på anständiga pergament.

— — —

En afton, jag tror det var på överresans tredje dag, pekade Baldyr Brummare över vattnet in mot den nedgående solen. Med viss ansträngning kunde jag där urskilja en hög, avrundad silhuett. Jag frågade om det var en sovande val, men Baldyr flinade åt min okunnighet, vilken han fann "avgrundsdjup som det hål genom vilket jordskivans axel löper". (Han menar att Altor är platt, vilket även jag plägar betrakta som möjligt.)

"Det där, käre Brior, är raugoner", upplyste han och kisade mot solen.

"Man ser dem sällan så här långt in i sundet, vilket är en god sak, men längs kusterna vid Lasemos kallas de 'havsspindlar' eller 'mördarkrabbor' och är en stor plåga. Hade vi stött på dem bara några veckor tidigare på året vore vi nu alla ämnade för döden!"

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Jo, ni männer och piltar, nog har en god svärdsarm alltid syssla i Trakorien. Ena dagen slår man pirater på skallen och nästa dunkar man bloden ur sin förre husbonde. Det kan ju kvitta, men bäst med guld tjänar den som vet att välja sida i rättan tid. Håll er bara undan från herrarnas lister, det säger jag, ty uppkomlingar dör med dagen som ordstävet låter. Klok är den som i Trakorien lägger dumt flin i synen och ser mot skogs och lyssnar till syrsorna när döden rosslar om natten. Men den som väl hanterar sturske männer kan gott samla en hoper och hyra sig till den som betalar bäst. God tjänst har man på Paratorna eller Palamux, blott ej i Shamashernas prästsstat, ty där surnar strax det muntraste sinne.

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Det guld man plockar som bär från buske är sedan länge bärgat i Trakorien, men med möda kan mycket ännu hämtas. Se bara till att skaffa en duglig farkost för färd mellan öarna innan ni far norrut. Flera platser skys av ortfolk dit den härdade kan söka sig för god strid och plundring. Vore jag yngre for jag mig till gränstrakterna mellan Laabne och Klagga där slottsruiner ska ligga som stinna pärlemusslor och otygen trängs framför svärdet. Jag ville därtill glänta på Tocmerskogens mysterier, samt Skuggornas träsk och kargomiternas hemländer om blott mitt gamla svärd Olkesbane funnes vid sidan. Det bästa i Trakorien är väl ändå att knektarna sällan frågar efter ärende, särskilt inte när man lägger silver i deras hand.

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

För affärer i Trakorien ska man ha goda nerver och vass tunga. Den resande uppköparen bör medföra sin egen våg som han ska låta notarden kontrollera och märka i varje stad dit han kommer. Denna våg behövs för såväl varor som guld, ty falska mynt är vanliga.

Min läromästare, Valdegus Pungklämma, hade för vana att skicka lärlingar till Melse för att bli lurade. Han menade att man intet känner om livet förrän man mött en krämare från Paratorna och ett luder från Morëlvidyn. Själv köpte jag i Melse ett parti asbastfiber till gott pris, men lagret brann upp sedan köpesumman väl var betald. Jag menade att dessa fibrer ingalunda kunde vara asbast då ju denna ska vara eldfast, men säljaren anlitade en lagvrängare och som varorna blivit aska kunde jag intet bevisa. Därtill vägrade mina kompanjoner betala sina andelar, vilket jag väl kunde förstå. Jag lämnade således Paratorna som en utblottad usling och fick tjäna som notardbiträde i Tigôld under tre svåra vintrar.

Jag tror visst att den förslagne kan göra goda affärer i Trakorien, särskilt i salt från Fokale och sylvoleum från trakterna runt Malossisjön, men skulle inte satsa eget silver i dylika förhoppningar. Man blir klokare med tiden. Det torde även ni märka vad det lider.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Vi måste skilja mellan magi och magi, mina herrar! I Trakorien lever mången trollkarl gott i rikets tjänst eller som gycklare vid rika damers fötter. De bor i städernas palats i stället för att söka sanningen och makten i ensliga torn. Sådant leverne är förvisso behagligt, men fyller också sinnet med död flegma. Öarna saknar alltså av ren lättja magiska nyskapare. Den enda större akademin i HOXOH lär utbilda passabla illusionister, men även i HOXOH saknas enligt min mening djupare inblick i tillvarons mysterier. Det ska finnas mästare i nekromantikens och symbolismens mörka skolor i Kargom och på den nordliga ön Chrachs, men vi intresserar oss ju bara för anständig lärdom, inte sant mina herrar?

Mästaren tar hertiginnans hand, bugar sig knappt märkbart för sällskapet och går vidare.

Som detta var i månaden taragan, ägde vattnet liksom luften en avsevärd kyla. Baldyr menade att just kylan gjorde dessa raugoner slöa till sinnes och därför obenägna till jakt, vilket alltså var den enda orsaken till att jag ännu kan krafsa min gåsfjäder mot pergamentet.

Medveten om min reskamrats sinne för goda berättelser, men likväl fascinerad av den flytande kolonin vid horisonten, tog jag tillfället i akt när jag senare kom till Tricilve, denna lärdomens pärlebädd, att vid kejserliga biblioteket studera en avhandling i ämnet.

I sanning fann jag raugonerna skrämmande och över måttan glupska, även om jag fortfarande tror att vi såg en sovande val den gången.

— — —

De bägge resande kliver nu i land på ön Saphyna, där de så småningom kommer till den så kallade Gudienerslätten på öns norra del.

Slätten mellan Gudiena och hamnstaden Tigôld är nästan lika bördig som runt Frimbole Olvi, men mer riktad vad gäller gröda. Således odlas i stor mängd coffabusken, av vars nötter paratornier och saphynier brygger coffa om vintern. Dessutom driver de många klostren och läkeskolorna upp kryddor samt allehanda läkeörter.

— — —

Från Gudienerslätten slog jag och Baldyr Brummare följe västerut med en gammal vänlig droghandlare som bjöd oss skjuts på sin kärra redan invid stadsporten *[staden Gudienas, alltså]*. Vi tog tacksamt emot hans erbjudande eftersom sträckan mellan Gudiena och Gaaz Ulul ringlar sig långan väg genom många små baronat i provinsen Korjulme norr om Matagdebergen.

Vagnen drogs av en åsna som trilskades över den extra vikt jag och Baldyr medförde. Vi tvingades turvis leda öket vilket avsevärt förbittrade färden. Bortsett från ansträngningen i sig, högg kräket tänderna i mina kläder eller mitt skinn så fort jag kom inom räckhåll. Droghandlaren var dessutom så skumögd att han lika ofta lät piskan vina över mig som över åsnan när han fick sina raseriutbrott. Vid dessa tillfällen mötte djuret medlidsamt min blick, men skrattade otvivelaktigt med hela sin svartludna själ.

På höjderna i Korjulme tronar här och var adelsgods, vilka ej är befästa i denna trakt. Till varje gods hör ett halvdussin byar och de stora fruktodlingar som, tillsammans med havets gröda, utgör Korjulmes viktigaste näring.

En enda gång besökte vi ett av lantgodsen. Baronen, vars namn jag helst vill glömma, tog personligen emot oss med den hjärtligaste omfamning, sade sig sällan haft så vittresta gäster och tvingade oss resten av kvällen att lyssna till oändliga ballader av egen komposition, tillika på fastande mage då maten enligt hans mening gör människan sömnig och ouppmärksam.

Nästa morgon tog vi ett hastigt avsked och reste vidare mot Gaaz Ulul under ständigt tjuvande av frukt, en sed vi lärde av droghandlarens åsna. Frukten fick emellertid våra bukar att vädra som muntra blåsbälgar.

En kylig afton bjöd oss droghandlaren en speciell, sydländsk tobak som fick mig att se violetta grisar i buskarna, men annars hände inte mycket.

Det berättas att svartfolk från Matagdebergen plägar göra räder ner mot Korjulme, och förvisso såg vi ett par nedbrända byar, men därutöver intet.

— — —

Brior och Baldyr reser därefter vidare mot hamnstaden Krindenmaar för vidare färd till det Trakoriska rikets största ö, Palamux.

Baldyr Brummare och jag kom nattetid till hamnstaden Krindenmaar och hade turen att få se en av årets vackraste ljusbävningar över Krindenland.

Ingen vet riktigt vad som orsakar de ljusbävningar, jordljud, formvandringar eller andra märkliga fenomen man bara ser i Krindenland, men helt klart är att landskapet inte beter sig som det borde.

En teori säger att Krindenland i fjärran tider hyste en mycket vacker bygd som drabbades av ett gigantiskt jordskalv. Detta jordskalv vände landet upp och ner så hastigt att själva dagsljuset tillsammans med ljuden från skogar och folk fångades i håligheter långt under markytan. När det hårt sammanpressade ljuset och ljudet lyckas fly upp genom sprickor i berggrunden, exploderar det i symfoniska fyrverkerier ovan jord i lycka över sin återvunna frihet. Kanske ber det också om hjälp för sina instängda fränder.

— — —

Hur det nu förhåller sig med myterna i Krindenland, kan ingen förklara det man kallar formvandring. Allt i detta märkliga bergsland tycks nämligen förvridas med tiden. Floder ändrar sina lopp, sjöar buktar som plåtar, klippor byter skepnad på ett månvarv så att inga landmärken består. Kort sagt tycks det som om halvön Krindenland lyder under andra naturlagar än resten av Ereb Altor.

En expedition lärda män från Lasemos, anförd av den vise Cambalum, vandrade för många år sedan in i Krindenland för att söka svar på dess gåtor. Fem veckor senare återvände en ensam, förvanskad bärare som enda överlevande. Vid en undersökning befanns mannens ena ben vara en halv aln kortare än det andra, högerhandens fingrar sammanväxta med varandra, bröstkorgen timglasformad och knäna böjbara i alla riktningar. Ansiktet visade en djup fåra i mitten som om huvudet höll på att dela sig i två, och utväxter liknande ögon hade formats på kindbenen. Mannens sinne var för alltid mörklagt och inget tal kom någonsin ur hans mun igen.

Han visades länge för pengar i Tricilve, men gick bort strax innan jag anlände till Paratorna.

En icke oäven teori säger att Krindenland är Ereb Altors skarv mot ett parallellt universum, och att de två världarna i gränslandet kämpar om makten. Skulle det förhålla sig på

detta sätt, finns antagligen en passage till den andra världen någonstans på halvön, men varken jag eller Baldyr hugades söka. Vi trivs båda med livet precis som det är, och särskilt på tavernan "Fiskefröjd" i Krindenmaars hamnkvarter. Min redan fagra nuna torde heller ej kunna förbättras märkbart genom knådande av främmande världslagar.

Jag vill inte orda vidare om Krindenland, men påminner helt kort om att guden Remuntras lära uppstod just här.

— — —

De bägge resande färdas nu vidare till Palamux, där de så småningom kommer till staden Kharasma, som ligger invid det sägenomspunna området Laabne.

Laabnes askdalar skapades av de grå eminenserna när de sög livet från en tidigare skön trakt så att deras palats i Voag Aspede skulle blomstra i övervärldslig prakt. Först när gråheten även kröp över Lasemosi gräns samlades en här under Baskimer Brushane mot de fruktade magikerna.

Men ej genom vapenmakt, utan av de få hjältarnas dåd, befriades Trakorien från de grå eminensernas livstörst. Från denna tid stammar det välförståeliga bann man i Lasemos lagt på all magi.

I Laabnes tysta land, vadar man fotsdjupt i aska. Den virvlar kvävande genom strupen, men ingen vind rör stoftet som snart faller dött till marken igen. Här och var i asköknen finns syrasjöar, vars stickande ångor fick mina ögon att tåras då vi nalkades dem. I dessa frätande gölar plägar garvarna härda sina skinn, men så otrevlig är denna syssla att den alltid överlåts åt gesäller. Den övervakande mästern slog på gott avstånd upp sitt soltält och lät en slav förmedla hut och anvisningar åt de svärande ynglingarna vid syrastranden.

Laabnes lockelse var mig vid denna tidpunkt storligen dämpad, men till trots mot Baldyrs illflin (sinnets förfining är honom obekant, han tänker blott på klingande trakiner, mjukhullat kvinnkött och flottig spis) ville jag ändå söka nå Voag Aspede, vars ruiner hägrade mot bergen. Jag besteg alltså en klippa för bättre syn, men överraskade därvid en solsökande syrödla, vars frätande salivstråle träffade mig över benet. Vi rusade var åt sitt, men jag skriade högt av fruktan då dess frätande loska väl kunde kosta min vandringsförmåga. Nu var det så lyckosamt att garvarmästern medförde slemmad lut och örtbalsam mot syrningsskador, så att såren kunde minskas förrän de uppstod... Vidare undviker jägare de laabniska ruinerna, ty gengångare sägs vandra bland öde gator. Närmare kusten fortsätter askfälten in bland klippor dit vissa onämnbara sekter säges ha tagit sin tillflykt, men längst ute på Palamoxi västspets finns ett vackert hedlandskap kallat "vindens ängar"... Remuntradyrkare kamperar än i denna dag på vindens ängar där de dansar jubeldanser till gudens ära. Dyrkarna vill påskina att Klastobrest mötte döden med "en sång och ett skratt", till vilket de tillfogar ett olidligt "tra la la". Så lite är livet värt för dessa galningar.

Vindens ängar hemsöks dessbättre ofta av raugoner, så att dyrkarna sällan blir gamla på denna plats, men ej heller detta tycks bekymra dem. Hur någon kan låta sig genomkrälas av raugonerlarver med en sång och ett skratt är mig en gåta, men som den vise Shukallituda fogar till sin essä "Shukallitudas betraktelser vid en varm skål coffa", så blir var man salig på sitt.

Tra la la.

— — —

Efter en lång färd genom jättefolket tolgûldernas rike, så kommer Brior och Baldyr till staden Urma, som lyder under samma lagar som Det Heliga Kishatet, där man dyrkar guden Shamash.

Vi lärde i Urma att Shamashs kärlek till påbud är gränslös, ty om nära nog varje företeelse har hans präster, vars ord är lag, något att anföra.

Exempelvis gäller enligt matsalarnas plakat följande:

- Till skaffning må blott omörat kött av gammal oxe nyttjas, ty så säger SHAMASH: 'Segt kött ger munnen syssla, men mindre pladder bland ätande'.
- Förrän vin kommer till bords skall det spädas fyrfaldigt, ty så säger SHAMASH: 'Rus är trons träskfly'.
- Då föda tillföres krydda, skall lika mängder torkad galla ock tillföras, ty så säger SHAMASH: 'Föda skall vattnas av ögats tårar, ty i människans inre skall den ömkligen förruttna, och dess välsmak är blott vind och förbländelse, folkets tungor till förledelse'.
- Av skaffning må ej sådan mängd givas att

mage mättas, ty så säger SHAMASH: 'Mättnad är blott vind och förbländelse, ty den mätta magen är i morgon åter hungrig, men salig är den ständigt hungrande, ty han känner det bestående'.

Listan kunde lätt göras längre, men blir ej muntrare av detta.

Det är i Urma endast tillåtet att sova i gemensam sal om minst tjugo personers bäddmängd, varvid vakt ska utsättas. Sömn skall ske på brädgolv eller hårdstampad lera med filt av högst två korns vävtjocknad som underlägg. I Shamashs ögon är drömmarnas skenbilder av stor ondo, och man vill på detta sätt undvika den alltför tunga vilan.

Vår sista natt i tempelhärbärgets sovsal trilskades min mage av förbittring över det magra kosthåll den tvingades utstå. Jag kastade mig av och an så att salsväktaren ideligen ruskade mig vaken för att frälsa mig från häftigt drömmande.

— — —

Man färdas vidare genom Moskorien mot Palamux' norra delar.

Låt mig kort berätta om de inre delarna av Palamux, dit jag inte dristade mig på denna resa. Den cirkelrunda Fokalerslätten som åtminstone formellt sett lyder under Fontra Cilor, uppstod enligt sägnen när stormguden Marduk slungade ett eldklot mot det hedniska Woddam för att i urtiden sätta stopp för woddamiternas demondyrkan. Klotet ska ha bränt sig ner genom berget och så skapat Kargomväggen, den lodräta, tusen meter höga klippvägg som avslutar slätten mot nord och väst. Av hettan glaserades Kargomväggen till en spegelblank yta som reflekterar solljus ner i dalen. Därför är hettan på slätten onaturligt stark.

Fokale var en gång bördigt, men har nu försaltats liksom Moskorien så att bara några tåliga nomader lever kvar. Den urgamla heliga staden Yoh Niur invid Kargomväggen är övergiven sedan länge, medan oasen Na Yoh fortfarande lever ett tynande liv, främst som glädjeplats för folket vid saltgruvorna i nordost.

— — —

Efter en ganska händelselös vistelse i städerna Fontra Cilor och HOXOH på norra Palamux, reser de bägge vidare till Paratorna, Trakoriens huvudö. Brior beskriver nedan paratorniernas attityd gentemot varandra...

... Då du hörer en oförskämdhet kastas i ditt anlete, må du alls ej förfäras därav, ty vet, käre broder, att ofint sätt och offentlig svinlevnad på Paratorna är tecken på makt och höghet. Således talar kejsaren till sitt folk med ord som:

'Hören, I slemma och fåkunnige horder! Lyften edra utstående örontrattar mot harmoniens källa och peten vaxen ur edra hörelsehål!'

Det hålles i högre kretsar för höjden av förfining att uttala dräpande och nyfunna elakheter till jämlikar, medan simplare tilltal, såsom 'träckslukare' och 'dallerläpp' endast bör kastas till nedomstående.

Ödmjukhet och vänlighet tolkas på Paratorna blott till svaghet och bemötes med förakt av rik som fattig. Du bör därför under överfarten inpränta i minnet de giftige fraser jag nedtecknat mot slutet av detta brev. Träna gärna elakt tal mot en nära vän av flegmatisk läggning, ty konsten är svår och motbjudande, men din vistelse på denna svinens ö skall med övning bliva högeligen lättad...

... I Tricilve må allt köpas för guld, så även adelskap, titlar och ära, sådant man på Palamux blott värver av börd eller dådkraft. Av denna anledning bör du aldrig efterfråga fint folks bakgrund, ty detta kan innebära en större förolämpning än du mäktar försvara.

— — —

Det första man ser av ön Paratorna är ön Okruzande, som ligger i viken just utanför Trakoriens huvudstad Tricilve.

Okruzande har som huvuduppgift att lasta om varor mellan pråmar och havsfarare för in– eller utskeppning till huvudstaden.

På den kryllande kajen bjöds en verklig smak av världsskivans bredd, ty där kunde allehanda farsegels raser och gods beskådas.

Från det nordliga Orghin bringade blånerade orghingar en last ädelis som kom deras skepp att ryka likt en svettig häst i höstsolen. Denna is från glaciärernas inre är för alltid stelnad till kristall, och man slipar därav smycken som skänker ständig svalka.

En bredbottnad farkost från Morelvidyn vid kopparhavets södra strand sålde slavar direkt över däck, mest vildar från Samkarnas inre, men även högborne fångar tagna i strid mot efariska furstar.

Man såg även flerhanda djuriske halvfolk, varav de vita ankorna är väl spridda och äger

mycken trad på Paratorna. Ön hyser därjämte vargmannaflockar, fågelmän och halvlängdsmän, men inga stenfolk förutom en och annan dvärgslav inköpt från Palamux för smidets skull. De älvfolk vi stötte på var alla främlingar på resa, men det taltes om bofasta sälingar på öns östsida, i den trakt som kallas Hoedjar.

— — —

Efter att ha tillbringat en tid i borgen Helterhem i hjärtat av Paratorna, ämnar sig Brior vidare mot Trinsmyra, Trakoriens nordö. Han reser först till Hoedjar på Paratornas östkust, nu i sällskap med ankan Casimo Hruckert.

Omsider beslutade jag så att medfölja en vårlig konvoj mot Trakoriens nordö Marjura. Det var alltså hög tid att fortsätta mot Trinsmyra, men som Baldyr ämnade sig söderut, skildes våra vägar under stor gråt och förbrödran.

Den goda ankan Casimo Hruckert färdades emellertid mot Ruhl för att fira midvinterblot hos sin familj och bjöd mig vandra i sällskap.

Vi färdades till Joodak, Hoedjars enda stad, varifrån ett skepp skulle avgå mot Fanzimle i Ruhl. Joodak är en timrad vildbygdstad som klättrar på sidorna av en djup fjord. Dess gator folkas mest av lurviga jägare i lurviga skinnkläder och av knektar som vaktar östkusten mot isbarbarernas plundringståg... Jag överraskades stort vid ankomsten till Fanzimle, ty staden är byggd i halvformat för ankor och småmän. Ruhlertrakten utgör en ankstat inom Trakoriska riket, med ett eget råd, ett eget garde och även en egen ankborg. Denna frihet kommer av djurfolkets stora inflytande på trakorisk trad.

Staden Fanzimle är inför alldaglige männer närmast löjeväckande ren och prydsam. Emellertid driver man särskilda kvarter för storfolk, vilka till gästernas trivsel smakfullt smutsas ner av speciella kontaminörer. Här gives ypperliga tavernor vars tjänster dock suger pengar som jord drar vatten.

De vita ankorna i Ruhl förtjusar sig stort över allt spel och gyckel. På kvällarna spelas allankligen smickelbräde, dam och spräcka snok i varje kvarter.

Smickelbräde är ett mycket populärt spel i hela Trakorien. Det kombinerar taktik på spelbordet med mer våldsamma inslag. T. ex. måste den som gör hoppsmickel skutta upp på spelplanen före motståndaren innan poängen räknas honom till godo. Skulle motståndaren erövra en spelpjäs, får man behålla halva om man hinner klyva den med sitt svärd medan den är kvar på brädet. Den senare regeln har kostat mången god smickelspelare hans fingrar och givit talesättet: *"Den som inga fingrar har, ej i leken bliver kvar!"*

Av gatans lustigheter lockar dockspelen ojämförligt flest åskådare. Kommedia dell'anco visar ständigt samma kända persongalleri:

Coprostomba heter den lärde gamle mannen som alltid talar vers och luras av ankan *Kvalbak*, skådespelens listige hjälte.

Yaggamuk, den slemme svartankan, är hjältens ständige motståndare.

Mesurinn och *Nindada*, det mänskliga kärleksparet, häcklas för sin virriga hjärtesmärta och lusta. (Ankor förstår sällan sådana skira företeelser. Detta insåg jag grymt då jag berättade om sälkvinnan i Hoedjar för Casimo Hruckert. Den tomhövdade dvärggåsen flinade bara brednäbbat åt mitt brustna hjärta.)

Den lille oskyldige halvmannen *Prolzo*, spelens narr, tittar mest på och får skulden för allt när han inte äter eller rapar, medan vargmannen *Okrof* kliar sina löss och hotar alla med stryk.

Varje berättelse slutar i munter musik där Kvalbak får slå takten med en påse silver han lurat till sig. Yggamuk får prygel av Okrof och kärleksparet bedriver otukt. Allt är åter som det ska... Jag firade midvintern på släkten Hruckerts gods en halvdags marsch nordväst om Fanzimle, invid den sumpiga floden Zymb där grodor och brödnate odlas åt ankor över hela Trakorien.

Midvinterbloten genomfördes med ankors sedvanliga trams och tamhet. Man åt allehanda vämjeliga rätter, drack grodromstoddy, sjöng flerstämmiga kvackpsalmerier och dansade flapstepp, en ograciös så kallad humpadans, där man gör höga hopp och klappar ihop simfötterna.

Efter bara någon dag tog jag farväl och vandrade surmagad vidare mot väster.

— — —

Brior får överfart till Trinsmyra, där han först färdas till byn Jyrsind.

På en krog i byn Jyrsind kom jag i lag med en milackisk sjöman på hemvandring. Han var klädd i landets sedvanliga fotsida yllekaf-

tan och hade huvudet omlindat med tygremsor mot kylan. Sjöfararens namn var Hulgemart av S'gaHagly och efter trevande utbyte av åsikter om herrefolket från Paratorna blev vi vänner, varpå han bjöd mig följa honom till hemtrakten.

På borgen Helterhem hade Klamender Gomba ofta varnat mig för milackernas vansinne, men jag tvekade inte ett ögonblick att anta Hulgemarts inbjudan, ty han var en innerlig och ärlig man. Han förklarade att konvojen mot Marjura plägade proviantera i Esakra om några veckor, och lovade föra mig dit i tid.

Nästa morgon vandrade vi alltså utför Hymbergondbergens kala nordsluttningar som man plundrat på träd för att föda smedjornas eldar. Vi överraskades av en trupp jagande knektar som bemötte oss mycket bryskt tills jag visade mitt färdebrev från Vumbra, en träram med mjuk lera vari erforderliga sigill pressats.

Sedan knektarna lämnat oss, uppförde Hulgemart en glädjedans och prisade Inashtar för vår räddning undan gruvornas mörker. Han ville nu visa mig hur en sann milacker färdas och intruerade mig någon stund i milackisk folkdans.

Vi skuttade alltså under skratt och sång utför berget, och fastän jag föll mer än två gånger tog vi oss innan kvällen så nära Rakma att stadens ljus syntes från vårt läger.

Folket i byarna färdas enligt Hulgemart alltid i långdans, ty så kommer man både längre och lustigare mot sitt mål. Då vi sedemera lämnade Rakma mötte vi en hel rad allvarliga gamla rådsherrar komma hoppande mot staden till fagottens toner. Scenen var så komisk att jag brast i gapskratt, men ingen förargades över detta, ty på Trinsmyra är skrattet Inashters gåva, och den skrattande ärar gudinnan med sin glädje.

— — —

Brior och Hulgemart dansar vidare genom Trinsmyras märkliga nejder, tills ödet en dag skiljer dem åt:

En morgon övertalades jag att ... delta i en lädermusjakt, men kom vilse i mörkret sedan lyktan släckts. Jag irrade flera timmar under jord innan jag genom gudarnas försyn återkom till dagen i en trång, främmande dal. Som i drömmen hörde jag ljuv musik spelas, och sedan mina ögon vants vid ljuset skådade jag en ung kvinna sitta invid en bergskälla med sin klockerin i knät. Hon hade fäst långa metallspröt på fingertopparna med vilka hon lockade ett underbart regn av toner ur instrumentets många glasklockor.

Emellertid upptäckte jag i nästa ögonblick hur en förfärande vätte just höjde sin båge till skott mot musikanten helt nära platsen där jag stod. Ingen av de två hade upptäckt mig, men då jag upphov ett varningstjut, bytte odjuret strax mål och riktade istället pilspetsen mot mitt bultande hjärta.

I handen höll jag fortfarande den brinnande luntan och min sista dosa gyllenpollen. När jag skräckslagen ryggade tillbaka halkade jag och råkade doppa luntan i pollendosan så att pulvret flammade upp och bländade vättens grisögon. Pilen ven förbi min hals på ett hårstrås avstånd, men gjorde dock ingen skada. I denna stund blev mig sinnesrörelsen övermäktig, och jag föll avsvimmad till marken.

— — —

Brior räddas ur sin medvetslöshet av runglerna, bergens rebeller.

Man förde mig in i berget där stadens boplatser ligger. Jag förvånades över att se mängder av dvärgar som uppenbarligen bor i största sämja med runglerfolket. Enligt sägnen ska dessa dvärgar ha kommit vandrande som krigsflyktingar från östra Ereb i tidernas begynnelse och träffat trinsmyriska handelsmän i nuvarande Ransard. Hövdingarna i Rung bjöd dem fristad på Trinsmyra för att bruka de stora metallfyndigheterna, och så stor var dvärgarnas nöd att de utstod skeppsfärden mellan fastlandet och nordön för att få ro. Av naturliga skäl råder en annan sämja här än i Ziddisbar dit dvärgarna fördes som slavar, även om bergsfolket också har egna, människofria städer. För första och sista gången i mitt liv skådade jag dvärgkvinnor. Seden bjuder att de rakar skägget för att inte visa främlingar sitt rätta ansikte, varför de lätt gick att skilja från männen.

Jag ställdes inför stadens hövding och fick berätta utförligt om hela min resa. Trots en viss välvilja över min hjältemodiga insats, var detta utan tvivel ett förhör. Man ville övertyga sig om att jag inte var en paratornisk spion. Vid förhören deltog en obehaglig individ med svartmålade läppar, en medlem av demonen Ghumgakks brödraskap. Hans sätt att liksom kameleonten röra på ett öga i sänder, gjorde

mig illa till mods men tycktes inte bekymra runglerna.

Då kvällen kom sattes jag i bekvämt men säkert förvar. Klockerinspelerskan som jag räddat från vättens pil besökte mig iklädd den vackraste dräkt av bralorgiskt algsiden. För att lindra min ensamhet tillredde hon oss en måltid av grottsvamp, serverad med honungsvin och underhöll mig med spel på sin klockerin. Därtill visade hon sig förfaren i många andra konster. Hennes namn var Ghamgonli och hon var hierodul i gudinnan Inashtars tjänst.

Man gjorde uppenbarligen efterfrågningar i byn S'gaHagly under natten, ty då morgonen grydde, bringades jag hälsningar från sjömannen Hulgemart. Efter detta skänktes jag större frihet i Ghamgonlis sällskap.

Runglerna är ett krigiskt folk. Dagligen tränar man stridskonst på fälten utanför staden. Krigarnas rustningar är alla olika men mycket vackert arbetade, ty i denna konst tävlar landets smeder. Man hamrar hjälmarnas visir till skrämmande demonmasker och fäster horn eller vingar på hjässan. Speciellt imponerades jag av de överraskande anfallen med skolopod. Djuren kom rusande utför en lodrät klippvägg ner mot träningsfältet där en rad måltavlor stod uppställda. Ryttarna avlossade sina pilar i farten, och försvann i nästa sekund uppför berget igen.

— — —

Efter fler äventyr, för vilka tyvärr icke kan redogöras här, reser Brior vidare mot Marjura, men det är en annan berättelse.

OM BRUKET AV HANDLINGAR I TRAKORIEN

Följande är ett utdrag ur tjuven och författaren Lususces "Resebok för öarnes hieltar"

I Trakorien bruka man trenne slag af mynt; guldtrakiner, silverdecaurer och kopparstycken. Förfalskningar äro tämligen hvanliga, hvarför försiktige männer endast böra bruka Rikstrakiner. En egenhet hos guldmynt är att man ofta stöter på skråtrakiner som äga en säregen odör beroende på manufaktörens härkomst.

Trakorierna äro synnerligen förtjusta i att besegla aftal och ord på papper, som förutsatte de att talade ord flyta från öra till öra utan att lämna spår.

Om man önskar dokument af något slag, må man anlita en skrifvare som prentar ned vad makthafvarne säga. Därtill kräfvas ett sigill från hvederbörande myndighet, samt ofta icke oanseeliga summor mutpengar.

Dokumenten äro af tvenne typer. Antingen präntas de på pergament med officiell underskrift och stempel, eller så utgöras de af s. k. lerlådor, träramar fyllda med för ändamålet synnerligen lämpad röd lera, där parterne och makthafvaren sätta sina aftryck genom rullande af sigill öfver ytan. Leran kan sedan brännas i ugn eller med trälock skyddas från förstörelse. I finare sammanhang dekorerar man dokumenten, t. ex. genom inpressande af halfädelstenar i leran. Sådana dokument bli dyrare, men inge också större respekt.

Några hvanliga typer af dokument äro:

Färdebref, hvilka tala om hvem man är, att man lagligen har ärende i området, får lämna det om man önskar och kanske står under någons beskydd. Mest brukbart är Keisarens lejdebref, som bäres af rikets resande ämbetsmän. Med Keisarens lejdebref kan bäraren kräva mat, logi och färdhjälp af hvem som helst inom Trakoriska riket, men förfalskningar och missbruk straffas med döden.

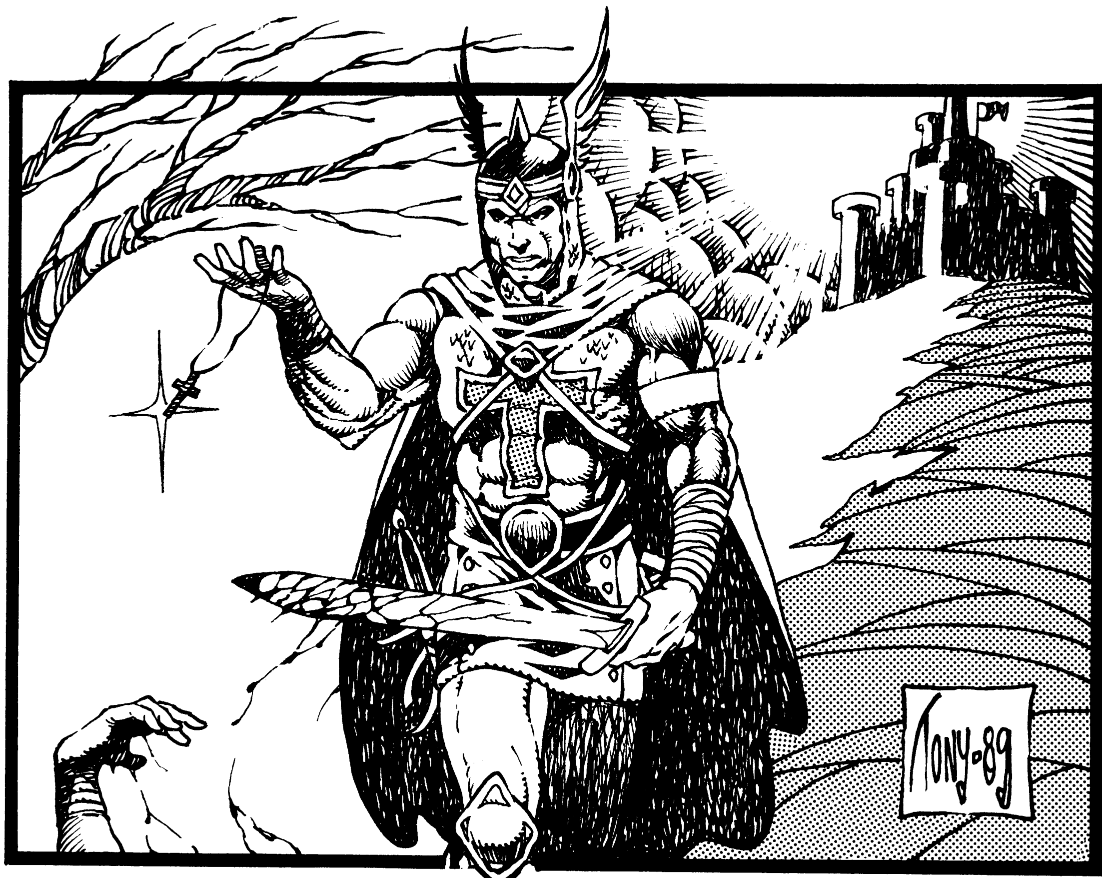
Hvanliga färdebref utfärdas af den lokale fogden eller dennes utsedde skrifvare. Mer ohvanliga bref utfärdas bara af fogden eller prokuratorn personligen.

Hvissa större handelshus ha infört sedlar, med hvilket åsyftas bref som ge innehafvaren rätt att kvittera ut en summa guld eller silver från något af husets kontor. På detta sätt slipper man frakta runt stora mängder metall över haf och land. Sedlarnas hverde garanteras af respektive handelshus, hvilket innebär att sedlarna förlora sitt hverde om huset går bankrupt.

Mindre seriösa köpmän på Paratorna försöka ofta betala i sedlar som icke kunna lösas in.

För att utöva ett hverv eller bedrifva hviss handel på en plats må man ofta ha tillstånd af myndigheterna och dessutom köpa rettigheten af lokala gillen och skrån. Den utbildade lerlingen får ett gesellbref och rättigheten att öppna eget. Sjelfva brefvet bekostas af hans mäster, men ca 15 pro cent af allt han arbetar in ska gå till traktens skrå.

En fremling som önskar konkurrera med lokala näringar betalar normalt ca 20 pro cent af inkomsten till skrået eller gillet, samt en engångssumma på ca ett års inkomst. Summan blir högre om stor konkurrens råder, men kan minskas ner till intet om främlingen är hvelkommen.

OM ZORAKIN

Följande skildring är skriven av Veremar Fjärrfara, förste upptäcksresande hos konungen av Berendien år 580–601 eO. Denne tillbringade två veckor på resande fot i landet Zorakin och skrev därefter om sina upplevelser. Det framkom senare att zorakierna misstänkt att han var en militär spion, vilket kan förklara en del av de händelser som inträffade under hans resa.

Jag anlände Pendon, Zorakins lysande huvudstad, en vacker sommardag i Odos nådiga år 589. Vår karavell lade till flera kilometer utanför stadens murar, vilket jag senare fick höra berodde på den extremt långgrunda stranden. Via en flatbottnad men ändock mycket bekväm slup blevo vi för en ringa summa kopparmynt slussade in till stranden.

Redan på håll hade jag lagt märke till de många adelsättemärken som vajade från stadens spiror och tinnar. De tycktes mig vara i stor mångfald, och de ädla ätterna av Pendon syntes mig vara fler än vad hela Berendien kan ståta med. När jag kom in i staden fråntogs jag i viss mån denna villfarelse, ty ingenstädes på stadens stod ädla riddare, stolta springare, starka knektar eller dugliga krigare att finnas. Detta bekymrade mig en smula, men senare fick jag förklaring på även detta förhållande.

Vi togo in på värdshuset Den Tömda Stånkan, ett ställe vars namn inte visade sig hålla vad det lovade. Här fanns dryckjom och folk i överflöd, vilket knappast var vad vi önskade. I en enslig vrå funno vi dock ro tills en storvuxen man kom fram till oss och började språka på den underliga dialekt som zorakierna brukar.

Mannen visade sig vara en äkta penner ända ut i fingerspetsarna. Hans namn var, om jag inte missminner mig alldeles, Riddar Mohran Achselson av Pendonien, och genom att ge er en vink om hur denne ypperlige människa förde sitt leverne torde jag kunna

VAD DEN GAMLE LEGOSOLDATEN SÄGER

Zorakin är ingen guldgruva för oss hyrsvärd, precis. De stolta riddarna och adelsmännen i det landet har inte mycket till övers för ofrälse soldater, trots att de behöver dem lika väl som alla andra makter i Ereb. Så räkna varken med silkesvantar eller sötebrödsdagar i Zorakin, gosse! De betalar visserligen det pris man kommer överens om, men priset blir oftast lägre än vad man bjuder i t. ex. Hynsolge eller Trakorien.

Vad gäller sysselsättning så finns det en del att göra, mest försvar av nordgränsen mot de lortingar som allt som oftast härjar ned från bergen under skrik och skrän. De som har riktigt tur kan få tjänst hos någon lokal baron som vakt, men förvänta dig att de kommer att förutsätta att du gör allt för att trycka ned de fattiga bönderna. Nej, Zorakin är ingen rolig historia för oss legosoldater. De flesta soldaterna i landet är infödingar som tagit värvning frivilligt, må Etin vara deras själar nådiga...

VAD DEN ERFARNE ÄVENTYRAREN SÄGER

Där har ni allt hittat pärlan i gröten, grabbar! I Zorakin finns oerhört mycket att hämta, trots att de flesta inte vet om det. Oss emellan, mina vänner, så tror jag inte att ni hittar så mycket äventyr någon annanstans i Ereb som i Zorakin! Det finns svartfolk i bergen och i den 'fruktade' Torilskogen, och sanna mina ord, legenderna om svartfolkens skatter *är* inga legender! Man kanske får betala med ett köttsår eller två, men när man hittar fyra skeppslaster med guld, ädla stenar och magiska vapen glömmer man lätt sånt. Se upp för adelnsmännen, dock, de är ivriga på att utkräva tullar och skatter för allt möjligt. En god vän till mig, som jag antar vill vara anonym, fick plikta hälften av vad han hade hittat i en underjordisk krypta till en baron i grannskapet, och ställd inför alternativen att betala eller dö så fanns inte mycket att göra...

Zorakins historia är fylld med tragiska händelser som är alltför okända för att de flesta korkskallarna som kallar sig äventyrare skall kunna få ut någonting av dem. Bakom de flesta legenderna finns dock korn av sanning som leder till skattgömmor som räcker och blir över för att göra en man lycklig livet ut. Nå, hur blev det med den där ölsejdeln?

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER

Om jag har haft kontakter med Zorakin!!?? Nämn den vara som jag inte krängt eller köpt i Zorakin! Men det var länge sedan... Nuförtiden är Zorakin inte vad det en gång var. Jag minns när Pendons redd var fylld av koggar från Erebs alla hörn, när man fick vänta sex dagar på att få ankringstillstånd, när man kunde göra handelsresor på Zorakin med tolvfaldig förtjänst... Men jag är en gammal svammelgubbe och de dagarna är förbi. Håhåjaja, det var bättre förr... Numera lär de mest vara intresserade av guld, silver och tyger, vilket inte är det lättaste att få tag på om man inte har oceangående skepp som för en bort till Akroglas glänsande kuster eller Solunas öknar. Av hantverkare har Zorakin tretton på dussinet, så ni lär nog mestadels kunna köpa upp färdiga prylar där, förutom timmer och möjligen spannmål. Letar ni efter sjödugliga skepp så är det till Zorakin ni skall åka, om ni inte kan ta er till Erebos, förstås.

VAD DEN MÄKTIGE MAGIKERN SÄGER

Zorakin är ju inte precis känt för sina magiker, med undantag av Häxmästaren, möjligtvis, men visst har man en gedigen historia inom magins underbara värld. Det finns en del förstklassiga akademier, bl. a. så anses Mentalisternas hus i Pharynx vara en av västra Erebs bästa läroanstalter.

Zorakin är väl annars mest berömt i magikerkretsar för lycéet i Pendon, där man finner ett utomordentligt förnämligt bibliotek, visserligen i Mandelordens regi, men visst hittar även vi magiker guldkorn där då och då.

ge en tämligen realistisk bild av den zorakiska överklassen. (Det är i Zorakin blott överklassen som är något att ha, emedan bondebefolkningen i detta land ämnat för store män visade sig vara särdeles enfalding och menlös.)

Riddaren gick klädd på det överdådiga sätt som jag senare erfor var kutym bland de högre ståndsmännen. En guldkedja, en och en halv tumme tjock, hängde runt hans kraftiga nacke, och på fingrarna sutto ringar med dvärgsnidade ädla stenar. En kort purpurfärgad tunika fodrad med en vinterrävs päls värmde hans lekamen, men dess ringa längd blottade på ett till synes skamlöst sätt det som kvinnorna i detta rike finner behagfullt. På benen bar han sidenhosor färgade som det finaste feliciska vin, och på hans fötter ståtade mjuka men kraftiga pälsfodrade skor av feliciskt snitt. Vid hans sida hängde ett svärd så praktfullt att en berendisk överståthållare hade undats därav, och en matchande dolk var bara den avskräckande för alla och envar. Svärdets hjalt och skida voro sållade med stor ädlastenar som i all sin färgprakt visade den högvälborne ädlingens ättevapen.

Då vi senare, efter de samtal som nedan beskrivas, samman gingo ut på Pendons gator, märkte vi ånyo huru ädel denne herre var. Närhelst en simpel hantverkare eller köpman mötte oss, bugade de djupt för att visa sin betygelse för riddaren och de drabanter som

ständigt gingo trettio steg framför honom. Riddar Mohran bevärdigade dessa undersåtar knappt en blick av sina blå ögon, men nedlät sig till och från att öppna sin välfyllda och juvelbroderade penningpung för att skänka dem några koppamynt. En nämnvärd liten detalj i sammanhanget torde vara att ytterst få tiggare syntes på Pendons gator, vilket förundrade mig eftersom jag fått höra att Zorakin för närvarande icke äga sitt forna välstånd. I Nohstril på Erebos blev jag till exempel försäkrad att Erebos nuförtiden var betydligt mer välrustat och mer välmående än Zorakin, och att det på detta lands gator rådde stort missnöje med konungens styre. Därav märktes åtminstone mig intet.

Riddar Mohran begynnte under vårt möte på värdshuset en lärd diskussion rörande våra länders respektive styrelseskick, och endast min fosterlandskärlek kan avhålla mig från att medge att Zorakin är inrättat å det allra bästa. I toppen av rikets styrelse sitter konungen skön och vis, men till sin hjälp vid rikets skötsel har han ett stort råd av vise män som hjälpa honom med råd och dåd. Som om icke detta vore allt, skötes riket tillika av hertigar, som trots att de äga den jord de bebor icke tör råda helt och fullt. Makten kommer i stället av folket och Konungen, genom ombud kallade grevar och baroner. De rebelliska krafter som icke vilja underordna sig ombudens vilja, må köpa sig fria från dessas jurisdiktion om de så önskar, och bära då den skönklingande titeln markis.

Vid sidan av den värdsliga makten råder även Den Lysande Vägens Heliga Kyrka, som tillser att folket få del av den andliga spis som är var mans glädje. Denna kyrka tycks mig vara mer lysande här än någon annanstädes, möjligtvis med katedralen i Arno som undantag. Odo hålles här högt i ära, vilket icke enbart enbart yttrade sig i fagra ord, utan även i de fromma handlingar som folket i Zorakin tyckes mig vara så betjänta av.

Vårt samtal fortskred, och vi kommo in på det härliga krigets område. Ack och ve för de som någonsin skulle vilja anfalla detta rike och fläcka dess jord med sitt spillda blod! Må Odo låta deras själar pinas i det hetaste av ställen, om någon skulle vilja stå upp mot de tappra och ädla män som försvara detta rike från mörker och barbari. Om Konung Valien VII av Zorakin blott kunde mönstra hälften av sina trogna riddare, skulle detta vara tillräckligt för att krossa den största och mest enträgna här som något annat rike kunna mönstra. Riddarna äro oöverträffade vad gälla tapperhet, skicklighet och styrka, och på sina höga och uthålliga springare torde ingen kunna utgöra deras like. Förutom riddarna finnes även ett slags nationalgarden med folk som frivilligt och mot en ringa penning ställer upp för rikets försvar, så kallade legohärar.

Dagen efter vår sköna pratstund ackompanjerade Riddar Mohran oss ut ur Pendons sköna stad, och sällan upphörde jag att förundras över detta folks frikostighet och offervillighet. Under hela min färd följdes jag av Riddar Mohran och hans personliga drabanter, ett dussin väna vapendragare, för beskydd gentemot de obildade horder som jag skådade. Riddaren förklarade folkets dystra miner på en sjukdom som för tillfället härjade i trakten, men trots detta såg jag hos zorakierna ingenstädes spår av det missnöje, knorr, svält eller klagan som ofta uppträda hos andra folk.

Zorakin är ett mycket flackt och skönt land. Överallt syntes dignande sädesfält, fulla lador och glad boskap. Bönderna som arbetade på fälten hälsade oss överallt genom att skaka sina knutna händer och räcka ut sina tungor, enligt riddaren en vanlig sedvänja bland de lägre stånden. Somliga visade oss till och med betygelse genom att blotta sina bakdelar, enligt Riddar Mohran ett tecken på djup underkastelse. Här och var syntes spår av missdådare i form av överfulla galgar på byarnas torg. Då jag ett ögonblick förfasades över de halvruttnade kropparna som svajade för vinden, fick jag snart berättat för mig att det var en hedersgest att låta kropparna hänga kvar i galgarna tills själen självt kunde lämna den vilseleddes kropp, vilket enligt riddaren tog cirka tre veckor. Jag lade på minnet detta folks storsinthet. Tänka sig att ge även svåra brottslingar denna enkla hedersbetygelse! Vid min återkomst till Berendien måste jag påminna mig om att framföra förslaget till de lärde prästerna där, så att icke heller vi må utestänga några själar från livet efter detta.

Flera dagar förflöto i maklig takt och vårt följe kommo så småningom till den legendomspunna staden Pharynx, vars gator lär ha varit Kopparhavets skönaste innan den Stora Skövlingen år 35 före vår Frälsares födelse.

En stor truppstyrka mötte oss vid stadens portar och följde oss genom hela staden fram till det hertigliga palatset i staden. Enkom för min skull hade gatorna rensats från slödder, vilket måste ses som en stor ynnest med tanke på min ringa börd i dessa sammanhang. (Faktum är att jag aldrig tordes berätta att jag bara är son till en Storgreve av Berendien, ty kalla kårar löpte längs min rygg vid tanken på vad dessa gästfria människor skulle tro om mig om de fick veta att jag var av så låg börd!)

Folk sutto i fönstren längs vår färdväg genom staden och gåvo oss i än större utsträckning de tidigare beskrivna hälsningarna, nu ackompanjerade av högljudda tillrop vilka jag tyvärr inte uppfattade, eftersom soldaterna stämt upp en i mina öron alltför högljudd marschsång. Riddaren försäkrade sig ständigt om att folkmassornas rop icke störde mig, och helt sanningsenligt förklarade jag för honom att de icke gjorde det.

Vid ankomsten till det hertigliga palatset blev jag mottagen å det ärofullaste av fyra medlemmar ur hertigens hedersvakt, och samman med dessa välvuxna kämpar och den högburne riddaren vågade jag mig in i det storslagna palatset. Aldrig har jag väl sett sådan prakt samlad på ett ställe! Konungen är sannerligen frikostig mot sina adelsmän, ty palatset prunkade av marmorinlägg, tjocka mattor, handvävda gobelänger, filigranarbeten, vackra skulpturer, vajande sidenfanor och gyllene fresker. Då jag sporde om detta förhållande blev jag än mer förvånad, ty riddaren förklarade att alltsammans var gåvor från folket självt! Aldrig hade jag väl trott att ett sådant folk kunde så bokstavligt bada i rikedom och överflöd, och att de kunde älska sina herrar så högt!

Till kvällen hade hertigen, vars namn tyvärr fallit mig ur minnet, ordnat en storslagen bankett till min ära, och som jag tidigare besviket konstaterat att staden Pendon led brist på ädlingar, förstod jag nu vart de hade tagit vägen. Bankettsalen hyste icke mindre än 300 personer, med en Storriddare av det Stegrande Lejonets orden som den lägste meriterade deltagaren. Banketten blev en lysande uppvisning i vad Zorakin har att bjuda, och det må jag utan darrande tvekan på rösten säga, att ingenstans är folket så härligt att skåda, så trevligt att tilltala, så frikostigt att gästa och så riskabelt att hetsa, som i Zorakin, de lysande riddarnas rike!

Maträtterna under banketten voro legio, och själv fick jag bara möjlighet att åsmaka en bråkdel av de hundratals fägringar som suttes fram. Gastronomiska sensationer chockade ständigt min gom; som exempel kunna nämnas erebosiskt vildhöns med friterade lärktungor, förgyllda kardiska jätteostron med fyllning av trakoriska longustklor, rökt bog av nordmarkaget med sås av havsbitsrom, samt kryddat feliciskt ädelröddruvsvin. sällan har jag intagit så välsmakande och ögonfager föda, och med saknad minns jag Hertigens av Pharynx' gästfrihet. Ständigt suttes nya rätter fram omkring mig, och i min pinsamma glupskhet fick jag intet tillfälle att åse vad som vankades vid de övriga borden. Vid dansen efter banketten förvånade det mig storligen att höra ett visst knorr bland de lägre av adelsmännen över bordets *brister*; huru kunna någon vänta sig mer föda änb vad som vankades vid dessa bord?

Tyvärr ådrog jag mig under banketten en lättare åkomma i buken; tydligen är detta folk vana vid betydligt mer mat och dryck än vad vi berendier är, ty dagen efter kände jag mig som ett spännband och huvudet som en smeds storstäd. Med sorg i blicken lämnade jag landet Zorakin via en av hertigens personliga karaveller, som säkert förde mig hem till det karga Berendien igen.

KVÄDET OM HERTIG MISKRUN

Följande kväde är en populär zorakisk folksång som de flesta känner till. Den sjunges oftast av en bard, oftast ackompanjerad av luta och puka, men alla närvarande stämmer in i omkvädet (de två sista raderna).

I gryningen — ett höjt standar!
En hornstöt får ett fjärran svar!
I fält nu hela hären drar
till sköna Zorakins försvar!

Den fred som fordomdags i Aidne var
svartfolk svekfullt brutit har
men vet att man ej blod, ej möda spar
så länge som en orch finns kvar!

Ung hertig Miskrun tar nu adjö
får avskedskyss utav sin mö
gullhårig, blåögd, hyn som snö
för henne och Etin önska han dö!

Ack se! så går vår konung god
i spetsen för en väldig flod
av stridsmän som med frejdigt mod
skall dränka svartfolk uti blod!

"Säg — vi har ni lämnat gods och gull
"för enslig grav i okänd mull?"
Svaret ges med styrka full
i härskrit — "För Etins skull!"

Med en stämma talar riddare som tross
"Till Zorakin dit längtar vi förstås
"men vi räds ej svartfolk, räds ej slåss
"ty Etin — Han går med oss!"

Och marschen går med väldig fart!
Svartfolks hopp är uppenbart.
Ondskans mörker flyktar snart
för söderns ljus som strålar klart!

Och bontisålen har befallt
i varje svartfolkssår strö salt!
Ty Ondskan skall nu plikta allt
vad man syndat — tusenfalt!

Från bergen kommer oskönt folk
att i glädjens bägare lägga smolk
i landets rygg de driva en dolk
för Maktens språk krävs ingen tolk!

Bland riddersmän är Miskrun störst
I främsta ledet står han först.
Han skall släcka svartfolks törst
vem är välan en bättre furst'?

Svartfolk önskar hans domän
besudla uti vilda skrän.
Men Miskrun vaktar bålt sitt län,
ståtlig, furstlig, stark och vän.

Tills kungen fram till fronten hinna
Miskrun måste slaget vinna
ty svartfolk ned från bergen rinna
blodtörst uti i bringor brinna.

Kungen tågar nu med hast
norrut, ständigt, utan rast,
ty plägar ej Miskrun stå fast
far svartfolk fram likt väldig kvast.

En svartfolkshär nu blickar ner,
mot Pharynx' land de hungrigt ser.
Till Etin hertig Miskrun ber:
"Måtte de ej vara fler!"

Stort är Mörkrets svarta mod
när svartfolk törsta efter blod!
De segla ned för Jostes flod
för att plundra Pharynx' jord.

Mot Pharynx' fagra landamären
seglar nu den Svarta Hären.
Miskrun då, den trogne pären:
"Skådar någon kungahären?"

Konung Kruxhelm tågar ren'
norrut under månens sken
i spetsen för den heliga armén
men ack! vafalls! han är för sen!

Hertig Miskrun i all prakt
trotsar bålt de svartas makt.
Sluter tyst en helig pakt
smider planer för en slakt.

Vid sin sida bär han Valadett
det bästa svärd som världen sett.
Smitt av dvärgars främsta ätt
mäktigt, magiskt, snabbt och lätt.

Jostes vatten flyter alltför rappt
för att kungens här skall hinna kapp.
Men Miskruns styrka ger ej tappt
ingen svärdsarm hänger slapp.

Vid Blotfers pass han ställer upp
i spetsen för sin ringa trupp.
Snart han ser en Ondskans grupp
segla fram på flodens gupp.

Mörkret har nu sett sitt mål,
forsa fram i flodens vrål.
Men de skall snart få vad de tål
i hertig Miskruns digra bål.

Då under sig han ser en mast
han vräker ned en väldig last
av olja, eld och het asbast
"Nu skall Ondskan stå sitt kast!"

Snart står varje båt i brand
över eldens dån hörs skrik ibland.
Men oljan flyter uppå vand
ned mot Pharynx' fagra land.

Svartfolksbandet är förgjort
men ännu så är hotet stort
ty elden flyter fram för fort
ända fram till Pharynx' port.

Halva landet är nu bränt
av den eld som Miskrun tänt.
All den nåd han förut känt
till onåd nu han haver vänt.

Konung Kruxhelms sorg är svår
nu till rådslag alla går
för att läka detta sår
som drivits in i Etins vår.

Var vis man nu kungen kalla
i Rådet tala de nu alla.
Blodet hetta, känslor svalla
klagorop och härskrin skalla.

Svarta Härens slutna led
få nu gå fram i ostörd fred
deras front är stark och bred
den i Toril slå sig ned.

Alltför sent kommer beslut;
tid för handling runnit ut.
I konungens sinne fräta lut.
Han stilla anar Miskruns slut.

Miskrun ej vill tiden bida
genast efter Ondskan rida
med sköna svärdet vid sin sida
i vredesmod till verket skrida.

Med Valadett uti sitt bälte
varje tapper man blir hjälte.
Men hertigen dess krafter smälte
då tunnorna med eld han välte.

För att sona sin gärning går Miskrun in
med fast beslut och död i sinn.
Stor är hans kärlek till Zorakin
större än till jungfru Linn.

I Torils skogar går Miskrun vill
sedan dess han ej synts till
skogens tystnad tiga still;
endast svartfolk nu där leva vill.

För tapper Miskrun, ett sorgsamt öde
ej nog man nånsin kan hedra den döde.

ÖVRIGA FOLKSLAG

Här följer några berättelser om de övriga folkslagen i Ereb.

ALVERNA

Utdrag ur en reseskildring av Gregorius den Röde från Berendien

Natten föll sakteliga och mörkret bredde ut sig. Då tände man en stor eld mitt i bosättningen. Skogsalver kom nedklättrande från sina trädboningar och fylkades runt de värmande lågorna. De samatalde stilla och rösternas mummel blandades med suset från trädens grenar.

Plötsligt tystnade alla, ty Gendelion hade rest sig och ställt sig med ryggen mot elden. Alverna samlades i en halvcirkel framför honom och väntade med spänning på att han skulle börja. Gendelion begynte tala med fast röst. Han förtäljde en av urtidens legender, vilken handlade om de dagar då älvfolken var unga och vandrade likt nomader genom skogar där ingen intelligent varelse hade satt sin fot. Sagan handlade om Tirilion och hans bröder, vilka sägs ha varit de första skogsalver som mötte dvärgar. Detta skedde under en jakt i närheten av Grynnerbergen, där dvärgarna hade kommit för att söka efter timmer i skogen.

Gendelion framförde sin berättelse mycket skickligt och han gestaltade med både röst och rörelse de olika rollerna. Än var han ståtlig och smidigt likt Tirilion, än undersätsig och hetlevrad som dvärgfursten Gizin. Jag hade inga problem med att förstå sagan även om Gendelion valde att använda en högtidlig form av Satenu. Berättelsen beskriver metaforiskt de plikter som vilar på alvernas axlar. Tirilion varnar upprepade gånger Gizin för att skövla skogen när dvärgarna ska ha ved till sina smedjor och timmerstockar till sina gruvor. Dvärgfursten väljer dock att inte lyssna på alvens ord och sänder i stället ut sina krigare med bredbladiga yxor. Sagan slutar mycket tragiskt med en förödande strid mellan alver och dvärgar. Flera av Tirilions bröder stupar och Tirilion möter själv Gizin i den avgörande tvekampen. Alverna segrar till slut, men har betalat ett fruktansvärt pris. Sensmoralen är dock klar; en alv måste alltid placera Moder Jords väl före sitt eget väl.

När Gendelions röst väl hade tystnat härskade en meditativ tystnad. Svagt började någon hummade på en ordlös melodi. En efter en stämde de andra in och snart genljöd platsen av underskön stämsång, där männens tenorer på ett behagfullt sätt kontrasterade mot kvinnornas höga sopranstämmor. Den alviska stämsången är mycket komplicerad till sin natur och rymmer många musikaliska finesser. Den grundläggande tanken är att väva ett finmaskigt nät av harmonier och att alla ska få ta del i skapandet. Alver blandar alltid tradition och improvisation i sin musik och samma stycke kan låta rätt annorlunda om det framförs vid två tillfällen.

DVÄRGARNA

Utdrag ur en rapport av Constatin Dluring till direktören för handelshuset Dluring.

Mitt första intryck av Kvizur Kan är bestående i mitt minne. Buller och röklukt är två saker jag alltid kommer att förknippa med dvärgar. Huzi, min vägvisare, ledde mig först till smedjorna. Där arbetade muskulösa män med svettglänsande, bara överkroppar. Luften var het och fylld av doften från brinnande kol i ässjorna och rykande facklor vilka lyste upp de underjordiska gångarna. Överallt hördes det klara ljudet av metall som slog mot metall. Här arbetade dussintals smeder med att framställa vapen, rustningar och arbetsredskap. Dessa säljer man sedan till handelshusen i Torsborg och köper sedan mat av traktens bönder för intäkterna. Sällan har jag sett smidesarbete utföras med sådan frenesi. Varje smedja styrs med järnhand av en mästersmed, vilken har en grupp lrälingar och gesäller som medarbetare. Dessa sliter verkligen hårt för att förtjäna sitt levebröd.

Nästa sektion vi besökte i den underjordiska bosättningen var gruvorna. Kvizur Kan är byggd i en rik järnåder. Malmen fraktas till smältugnar för att man ska få fram rent järn och detta förs i form av tackor direkt vidare till smedjorna. Arrangemanget är mycket effektivt ordnat och jag har aldrig skådat något jämförbart bland människor. Vår sejour in i gruvgångarna blev kort. Huzi lät förstå att man ogärna släppte in främlingar här, då en som var obekant med gruvarbete lätt kunde råka ut för en olyckshändelse. Jag fick därför inte nöjet att beskåda själva malmbrytningen, utan fick nöja mig med att se det rälsbundna transportsystem vilket fraktar malmen från brytplatsen till smältugnen.

Jag fick inte heller se smältverket, utan jag fördes härnäst till finsmederna verkstad. Här fick jag möta juvelerare och instrumentmakare, alla framstående mästare. De visade sig vara avsevärt mer talföra än grovsmederna och de gav mig nyttiga inblickar i hur man arbetar inom dessa yrken. Återigen greps av beundran över den konstfärdighet med vilken dvärgar utför sina hantverk. Alla föremål är enkla, funktionella och ytterst sköna att se på och röra vid. Det dvärgiska folket tycks ha en synnerlig talang att locka fram den skönhet som finns dold i materiens innersta natur. Detta måste i sanning vara en gåva från gudarna.

Dvärgarnas tempel är också enkla och sköna. De dyrkar helst sina gudar i sitt arbete och anser att en hantverkare tillber sin gud genom att utföra ett ypperligt arbete. Gudarna kräver inga offer utan nöjer sig med att dyrkaren arbetar hårt och strävar efter att excellera i sitt yrke. Templet var en oktagonal sal. Vid bortre väggen stod högaltare, helgat till skaparguden Terra. Längs de övriga sex väggarna fick jag se altare vid vilka man dyrkade de mindre gudarna i dvärgarnas panteon.

Därnäst besökte vi Krigsfältet, en stor markyta där bosättningens krigare övade sig i vapenbruk. Jag träffade där kapten Gidur, vilken ledde träningen. Han var kortfattade och kärv och hans hård kan liknas vid det skärande stålet i dvärgarnas yxor. Krigarlärlingarna övades i bruket av sköld och yxa. Jag såg dem slå varandra gula och blå med trubbiga träningsvapen; så stor var deras längtan att visa sin duglighet inför den gästande främlingen. I saninng, herr direktör, kan vi knappast finna dugligare infanterister än dvärgar. Sorgligt nog lär de har problem att stå emot en vältränad ryttarskaras angrepp. Men här, i Torshems djupa skogar där plebejerna knapps kan stava till ordet häst, är dvärgarna slagfältets herrar. Ingen vågar dra i strid mot dem. Förutom närstidsvapen brukar även dvärgarna armborst och jag inbjöds att provskjuta ett. Lyckligtvis träffade jag måltavlan, så jag slapp dra på mig nesa.

Dvärgarnas bostäder ligger visserligen i närheten av deras arbetsplatser, men de två avdelningarna har skilda ventilationssystem, så hemmen förskonas från lukten av kolrök och smält järn. Vad kan jag då säga om dvärgarnas bostäder? Likt allt i dvärgasamhället är dessa strikt organiserade. Det finns alltid plats för alla inbyggare, men hur man bor beror på ens rang. Smidesmäsatrna har rymliga flerrumsbostäder, medan de ogifta lärlingar lever i stora logement. Renlighet måste vara en framstående dygd hos detta folk, ty ingenstans såg någon smuts eller orenlighet.

Barnen undervisas alla i några år och lär sig läsa, skriva, räkna och en smula om världen. Jag besökte en skolklass, där jag rönte stor uppmärksamhet. Barnen hade tidigare blott sett dvärgar och människor och fascinerades därför av min fjäderdräkt. Lyckligtvis var de så väluppfostrade så att de inte försökte rycka fjädrar från min kropp; något som har varit mitt öde bland mindre artiga främlingar. Jag förtäjde en smula om ankornas folk och historia och berättade om det fjärran Erebos. Barnen tackade för detta genom att framföra en sång. Tyvärr sjöng de snarare entusiastiskt än bra, men plågan var lycktlivis kort.

Efter denna rundvandring fördes jag till Basad, Kvizur Kans furste, och hans närmsate rådgivare. Vi språkade i åtskilliga timmar om handel och jag lade fram herr direktörens förslag för dem. Det visade sig dock att dvärgarna var tämligen nöjda med de kontrakt de hade med husen Sagbon och Vedort i Torsborg och att förslaget i dess nuvarande skick inte kunde godtas. Basad lät dock förstå att han var öppen för fortsatta diskussioner och med detta tog vi farväl av varandra.

Min slutsats är att dvärgarna är skickliga och förslagna handelsmän, väl vana vid kommersens krav. De söker nog bara spela ut oss och de två mänskliga handelshusen mot

varandra i syfte att nå ytterliagre fördelar i handeln. Min bedömning är att vi måste rebjuda markant bättre priser än människorna för att sluta kontrakt och att de marginaler vi skulle ha vid hanel mellan Torshem och Erebos inte är tillräckliga för att det ska löna sig. Sålunda rekommenderar jag att vi avstår från fortsatta förhandlingar med Kvizur Kan.

BLODSALVERNA

Följande berättelse är skriven av Herrikolla Glurrestip, en kentaur från Ljusna som tillbringade tre månader i Nargurs skogar samman med barbarer ur flett-klanen. Då följande utdrag skrevs var Herrikolla och tre barbarer på väg till Brck, becker-klanens huvudboning. En långdragen storm har fört dem vilse.

Strax efter soluppgången kom vi ut i en glänta med många spår på marken. Spåren hade gjorts av kloförsedda varelser, så vi anade genast att svartfolk rörde sig i trakten och vi spände våra armborst och lossade våra svärd ur sina skidor. Vid en närmare undersökning av gläntan fann vi ett träd, en ek tror jag det var, som var helt i sten. Dess bark tycktes mig vara av grå granit, och bladen och grenverket tycktes ha förstenats under starka västliga vindar, ty hela trädkronan lutade kraftigt. Mina följeslagare blev genast oroade och ville att vi skulle gå åt ett annat håll, men själv blev jag nyfiken på vad som kan ha gjort naturen ett sådant illdåd och begärde att vi skulle driva vidare. Efter en lång överläggning på deras för mig ännu obegripliga språk lämnade två utav dem gläntan och endast den tredje förklarade med gester att han var villig att följa mig vidare in i skogen. Med en kvist ritade han upp på marken bilden av en kloförsedd alv och bredvid denna bilden av sina två skrämda kamrater. Med en hånfull axelryckning tecknade han åt deras håll och höll för näsan.

Vi färdades så en god bit in i skogen, tills vi plötsligt stötte på ännu ett av de förstenade träden. Detta var större än det förra, och min vän förklarade att vi var på rätt väg; det var bara att följa stenträden så skulle vi komma fram till *khrâshi*, som han benämnde vad vi skulle komma att möta. Jag hade ingen aning om vad detta innebar, men min följeslagares obekymrade uppsyn mildrade min oro något. Så färdades vi en god dag, med endast ett ytterligare stenträd i vår väg.

Då mörkret började falla blev min följeslagare försiktigare, och han tecknade åt mig att vi skulle söka skydd i en skreva mellan två stora stenar. I närheten såg jag en stor gran, under vars grenar rådde totalt mörker, och jag tecknade åt honom att detta vore ett bättre gömställe, men på teckenspråk förklarade han att *khrâshi* såg lika bra i mörker som i dagsljus, och ett helt dolt ställe skulle i så fall vara bättre.

Mörkret föll och vi turades om att hålla vakt under natten, vilket gjorde att ingen av oss hade fått tillräcklig sömn då vi fortsatte vid soluppgången. Efter några kilometer fann vi ytterligare ett förstenat träd, denna gång en ek som var större än något träd jag någonsin skådat i mina hemtrevliga skogar i Ljusna. Jag förfärades över den makt som kunde förstena en så väldig skapelse, och det syntes på min förljeslagare att även han började bli orolig.

Det som följde därefter har jag endast ett svagt minne utav. Många par röda ögon kikade fram ur skogen, men min följeslagare tecknade åt mig att inte dra några vapen. Själv släppte han sina och höjde armarna i luften, och själv gjorde jag detsamma. Jag insåg senare att inte ens Drukki Lillegi skulle kunna ha gallopperat ifrån dessa varelser som så småningom kom fram från träden.

De var ett drygt dussin, ungefär sex fot höga med långa, svarta flätor hängande ned på sina ryggar. De var alla klädda i skogens bruna och gröna färger, och med en kuslig aning förstod jag att de kunde ha följt oss en lång tid utan att vi skulle ha upptäckt dem. Först trodde jag att de var ett slags alver, ty deras öron hade den karakteristiska spetsiga alviska formen och deras ögon voro som kattens, smala och ovala. När de kom närmare såg jag dock att detta knappast kunde vara fallet, ty de hade långa sylvassa klor på händer och fötter, deras tänder voro svarta och spetsiga, och deras hy hade en sjukligt gulaktig färg till skillnad från alvernas friskt skära.

De tecknade åt oss att följa efter dem, och

deras långa, laddade bågar lämnade ingen möjlighet till flykt. Sålunda färdades vi några hundra meter, tills vi kom ut i en glänta, säkerligen etthundra alnar tvärs över. I mitten av gläntan stod ett träd vars like jag aldrig tidigare skådat och som jag säkerligen aldrig mer kommer att få se. Det var en jättelik ek, säkert etthundrafemtio alnar hög, och den var helt i sten. I trädets väldiga krona fanns flera hyddor och andra byggnader, liknande dem som jag sett att skogsalverna i Ljusna bygger, men gigantiskt mycket större. I trädets fot fanns en ingång som till en grotta, men eftersom min fysionomi icke tillät mig att färdas upp i trädet blev jag lämnad nedanför med fem vakter medan min följeslagare och de övriga *khrâshi* gick in i trädets stam.

Efter en kort stund kom ytterligare en *khrâshi* ned till oss, tydligen en ledare att döma av hans storlek och auktoritet. Han talade till mig utan att röra läpparna, och trots att jag icke förstod hans språk var innebörden av vad han sade alldeles klar. Det tycktes mig som om han placerade sitt sinne i mitt, ty hans ord överfördes rakt in i mitt sinne på det sätt som jag vet att magiker och alver kan kommunicera. Han frågade om mitt namn och mitt ärende, och trots att jag inte svarade så tycktes han uppfatta ett slags svar. Senare förstod jag att han kunde läsa mina tankar, och mina blotta funderingar gick rakt in i hans öron som om jag hade skrikit dem högt. En evighet tycktes fortgå på detta sätt, och han frågade mig om mycket jag aldrig ens reflekterat över. Han tycktes vara välvilligt inställd till mig, men jag skulle senare se att detta sken bedrog, eftersom mina tankar tydligen icke behagat honom. Trots detta förklarade han att jag kommit till en av blodsalvernas säten, och att det träd jag såg framför mig var deras boning. De träd jag tidigare sett var utlöpare från detta väldiga moderträd, av honom kallat jätteek.

'Samtalet' fortsatte, och med listiga frågor och finurliga formuleringar försökte han få mig att erkänna att jag varit på jakt efter blodsalvernas väldiga skatter. Eftersom vi kentaurer icke uppskattar jordiska ting i samma utsträckning som de giriga dvärgarna och människorna, så kunde jag med rent samvete 'svara' att så icke var fallet. Han ihärdade, men jag framhöll ständigt att det var min upptäckarlusta som drivit mig att närmare undersöka de förstenade träden. Han lät sig tydligen nöja med detta, ty därefter förde han in 'samtalet' på andra banor.

Mot skymningen ansåg han att 'samtalet' var slut, och han tecknade åt sina fränder att låta mig löpa och aldrig komma åter till dessa skogar. Jag vågar inte ens tänka på vad som hänt min följeslagare, men fick en försäkran om att han inte skulle göras illa. Jag galopperade det fortaste jag kunde tillbaka samma väg som jag kommit, och irrade därefter runt flera dygn i mitt sökande efter flett-folkets by. Flera dagar senare kom jag utmärglad tillbaka till flett-klanens läger. Jag stannade där i ytterligare två månader, men såg aldrig mer till min följeslagare. De övriga klanmedlemmarna sörjde honom som förlorad, och de förbannade hans oförsiktighet och tilltro till sägnerna om blodsalvernas vänlighet. Jag har senare erfarit att blodsalverna faktiskt kan välkomna främlingar, men trots detta kommer jag alltid att välja en annan stig om jag skulle se en förstenad jätteek...

Vid mina sinnens fulla bruk, Herikulla Glurrestip.

ANKORNA

Ur De längre folken, *skriven av legoknekten, köpmannen och äventyraren Harvar Blåfjäder, en vit anka från Pendon. Harvar är känd som ledare för den så kallade ankiströrelsen, en sammanslutning av ankor som kämpar för att förbättra ankans rätt i samhället. Rörelsen har fått många anhängare bland ankorna, och så gott som alla har hört talas om den även om de inte vågar bekänna sig till den.*

Jag har länge ansett att det för oss ankor behövs en vägledning rörande de längre folkens levnadssätt och vanor, på det att vi lättare må klara oss undan dessas oskick och smädelser. Särskilt unga ankor lida av de längre folkens ringaktning gentemot oss, de förträffligaste av varelser. Med följande tänkvärda punkter har jag för avsikt att redovisa mina egna erfarenheter rörande de längre folkens underlägsenhet. Det är min förhoppning att resonemangen skall stärka modet och viljan hos unga ankor runt om i Ereb, samt minska ringaktningen hos lärda människor som härigenom inse att naturen utsett oss ankor till naturliga härskare i Ereb.

Min önskan är därmed inte att vi ankor skall *bli* härskare, ty då skola vi falla i samma nät som människorna gjort. Nej, min mening är att vi skall bli fullgoda medlemmar i människornas samhällen, så att vi kunna uppnå en bättre värld.

— — —

De fem punkter jag funnit som påvisa ankornas överlägsenhet gentemot människorna äro följande:

Pro primo: *Fysionomien*. Ankor ha en överlägsen fysionomi jämfört med människan. Detta yttrar sig inte bara genom att vi kräva mindre föda för att mätta våra bukar, utan även genom att vi ha lättare att röra oss i naturen. Med våra breda, stadiga fötter tappa vi ytterligt sällan balansen; vår värmande fjäderdräkt mildrar vädrets effekter; vi ha en naturligt medfödd förmåga att simma; trädens grenar kunna lättare bära våra små och smidiga kroppar jämfört med människornas åbäken till lekamen; vi äro bevisligen snabbare och smidigare än människorna; våra perfekt placerade ögon göra det lättare för oss att se åt sidorna och bedöma avstånd; våra välformade näbbar äro ypperliga till att gräva med, etc.

Pro secundo: *Ursprunget*. Vi ankor komma från vattnet, alltings moder. Vi ha ännu inte anpassats till ett liv på land så till den milda grad att vi förlorat all likhet med vårt ursprung, vilket hände människorna för tusentals år sedan. Denna fasta bindning till vårt naturliga ursprung är icke ett tecken på primitivitet, såsom somliga människor hävda, utan snarare ett tecken på en mer harmonisk kontakt med naturen, vår och alltings moder.

Pro tertio: *Magin*. Vi ankor ha aldrig lockats av den lömska och fördärvliga magin, som perverterat så många människor och som till och med kan störa Förgänglighetens Lag genom att vända dött till levande! Visserligen kan magin även göra gott, men bruket av den är som tämjandet av en drake; ingen vet vilka oanade krafter som kan frigöras genom försök till användande av den. Sant är att magi kan förgöra oss alla i händerna på någon riktigt ondskefull varelse, men denna risk föreligger åtminstone inte för oss ankor, som aldrig dragits till magins krafter. Magi förvrider det naturliga som moder natur skapat, och i detta avseenden är den helt fördärvlig.

Pro quarto: *Sinnelaget*. Det är allom känt att vi ankor ha ett blitt och milt sinnelag, möjligtvis med undantag för våra avlägsna kusiner, de svarta ankorna, som efter långvarig kontakt med människor blivit pervertterade till att alltmer likna människor till sinnet. Vi normala ankor ha dock ingen önskan att dräpa för vinnings skull, att sko oss på andra ankors bekostnad, att röva, plundra, stjäla eller jaga, eller att kränka någon annan. I detta avseende äro vi ankor helt överlägsna de ovetande ondsinta människorna.

Pro quinto: Anpassningen till elementen. Som ett slutgiltigt bevis på vår perfekta harmoni med naturen kan jag inte undgå att nämna ankornas formidabla anpassning till elementen. *Vattnet:* Som redan nämnts så ha vi ankor en naturlig förmåga att simma. Av vatten är vi komna, och till vattnet skall vi åter varda. Vi simma, dyka och segla bättre än människorna, och härmed kunna vi utan tvekan påstå oss vara överlägsna. *Elden och kölden:* Vår mjuka och smidiga fjäderskrud

skydda oss från såväl hetta som köld och gör livet behagligare för oss, till skillnad från de fjäderlösa människorna, som ständigt måste klä sig i andra varelsers pälsar för att uppnå välbefinnande. *Jorden:* Även till lands kunna vi röra oss fastare och behagligare än männsikan. Det är vetenskapligt bevisat att vår vaggande gång nöter mindre på benstommen än vad människornas rytmlösa stapplande gör, och våra fötter tillåter oss att stå stadigt i alla situationer. *Luften:* Ursprungligen hade vi ankor vingar att flyga med, men så småningomförbättrade Wal dessa så att vi numera är försedda med de betydligt mer praktiska händerna. Trots denna förändring äro vi fortfarande anpassade till ett liv i luften, bland annat ha vi en porös benstomme som gör oss lättare i förhållande till vår kroppsstorlek än människorna. Förvisso äro vi icke längre i fullständig harmoni med luftens element, men i vilket fall som helst i betydligt större utsträckning än de klumpiga människorna.

UR KOMIKAS GYLLENE BOK

I början var vind och vatten;
Vingar att flyga med,
Fötter att simma med.
Wal gjorde händer av vingar,
Öppnade den inre synen,
Gav tanke där förr var tomrum.

Wal tände livsgnistan hos de intelligenta ankorna, men det var hans tre brorsöner som tog sig an hans skapelse. Goffre skänkte äventyrslystnaden, och blev de brunas anförare; Baraks väckte lusten att äga, och blev de vitas beskyddare; Donros, rebellen, ledde de svarta i uppror.

(Dessa är inledningsorden i *Komikas Gyllene Bok*, den främsta religiösa/historiska skriften inom den ankiska kultursfären. Verket innehåller fyra kapitel och beskriver i ord och en mångfald bilder ankornas ursprung och historia. *Jag — Wal*, det första kapitlet, berättar om skapelsen, och de efterföljande *Jag — Goffre, Jag — Baraks* och *Jag — Donros* behandlar de tre stammarnas respektive historia fram till och med *Diaspován*, eller *Den stora flykten.*)

UT UR ÄGGET

Burb, ankornas urhem i den Yttersta Västern, ön Khalifa i Västerhavet, bebos numera så gott som enbart av några få vita och bruna ankor som av religiösa skäl har dragit sig undan världen. Övriga ankor lever under den så kallade *diaspován*, ett urankiskt ord som ordagrant betyder "ut ur ägget".

Den tidiga ankiska historien är fylld av konflikter mellan de tre stammarna, en situation som blev fullständigt ohållbar för ca 1200 år sedan. Vid denna tidpunkt bröt Dafid, de svartas ledare, upp med de sina i en massflytt som slutade med att de som en anka slog sig ner i Morélvidyn. Därifrån har de sedan bedrivit sjöröveri och plundringståg med en frenesi och vällust som de övriga ankorna ständigt ser sig tvingade att fördöma, samtidigt som en och annan i hemlighet drömmer om de svarta ankornas fria och obundna liv.

De vita och de bruna slöt därefter en pakt som håller än idag. Men det dröjde inte många år innan även merparten av Khalifas övriga befolkning hade gett sig iväg i jakten på ett större "andrum" som termen lydde.

NÅGOT OM ANKORNAS SAMHÄLLEN

Ankorna, som är ett driftigt och expansivt folk, finns på samtliga av Altors kontinenter, även om upppskattningsvis tre femtedelar kan återfinnas i Ereb.

De har vanligtvis inget emot att leva bland människor — snarare är det människorna som emellanåt har attitydproblem gentemot dem. Omkring två tredjedelar av ankorna i Ereb lever i autonoma byar och städer i främst Trakorien och Erebos och på Caddo. Övriga finns jämnt utspridda över kontinenten, men man hittar dem företrädesvis på orter i närheten av öppet vatten. De är för det mesta aktade medborgare på grund av sin slipade förhandlingsteknik och sinne för affärer (de vita), eller kända som dugliga och modiga, men ärelystna och ibland dumdristiga krigare (de bruna). De ankor som lever bland människorna har till stor del lagt sig till med den kultur som är den förhärskande i respektive trakt.

De ankor som lever i egna samhällen har utvecklat vad man närmast kan beskriva som en relativt modern, småborgerlig värld. De flesta sysslar med handel eller hantverk med en liten andel (omkring 15%) som ägnar sig åt ett högeffektivt trädgårdsjordbruk. Det går ungefär fyra vita på varje brun anka.

BRORSÖNERNAS FOLK

Enligt ankornas föreställning tog Wals brorsöner sig omedelbart hand om att utveckla och leda varsin anksort. Detta förklarar ankornas sinsemellan helt olika mentalitet, liksom deras åsikter om hur man bäst förbereder de unga för vuxenlivet. Den främsta detalj som särskiljer ankorna från andra intelligenta folk är nämligen deras uppfattning om att föräldrarna inte skall uppfostra sina ungar. Dessa skickas istället iväg till bröder och systrar, företrädesvis kullsyskon, för sin uppfostran och utbildning.

OM DEN LYSANDE VÄGEN

UTDRAG UR GYLLENE BOKEN

VÄRLDENS SKAPELSE

'Dahógion kenótis kásapidiõ Étini hása dúni'. Så lyder den första meningen i Gyllene Boken, den Lysande Vägens heliga skrift. Orden är på dalkiska, det språk man talar på Caddo. Denna mening brukar ofta huggas in i portaler till kyrkor och andra heliga platser.

'Ur intet skapade Etin det himmelska ljuset med fast hand. Ljuset fyllde tomheten och tomheten strålade med Etins kraft och härlighet. [...] Och Etins tankar voro fullbordade och Han sade: "Låt det bli!", *och Altor blev till. [...] Och när Etins skapelse närmade sin fullbordan tog Han den tanke som låg närmast Hans hjärta och gav den kropp och själ; till de humanoida varelserna formade Han den, var och en med sin natur och sitt syfte, och Han placerade varelserna i världen.'* (Kap 1:1, 1:5, 1:10)

OM LIVET

'Ett liv är blott en liten fors i historiens långa, vindlande flod, och forsen är våldsam och förslösar sin styrka mot stenarna. Men genom sin nötning kan forsens samlade kraft under lång tid förvandla stenen till stoft och dra en ny flodfåra. Sålunda är det med människans liv. Det är kort och intensivt, uppfyllt starka känslor. Men tillsammans kunna människorna omforma världen.' (Kap 5:7–8)

OM DIN NÄSTA

'Etin säger: "Du ska älska din nästa såsom dig själv." *Och du hör och frågar dig:* "Hur ska jag kunna göra detta?" *Det första steget är svårt i sin enkelhet: allt vad du vill slippa ska du inte heller göra mot andra.'* (Kap 6:23)

OM DYRKAN AV ETIN

'Stor är Etin. Form har Han icke. Du ska icke göra dig en avbild av Etin, ty avbilden är blott trä eller sten; Etin finns icke däri. Och den som dyrkar en avbild går vilse, ty hans tankar vänds från den levande Etin till den döda avbilden och Etin vänder sitt ansikte från honom.' (Kap 2:1–2)

'Vad begär då Etin? Offer behöver Han icke, ty vad är väl djuroffer, väldoftande oljor och brinnande rökelse för Etin; blott döda ting utan kraft. Vad Etin söker är rena hjärtan och ärliga sinnen. Gå Honom till mötes med öppet hjärta och rena ditt sinne från det som är av ondo när du ska dyrka Honom.' (Kap 3:10-11)

OM RIKEDOM

'Rikedom och ära äro blott tingeltangel av intet värde, ty vad gott gör det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ. Etin dyrkas icke med penningar och rika offer utan med ett rent hjärta. [...] Girighet förgiftar sinnet och förvänder kärleken till begär.' (Kap 4:13, 4:20)

OM ÄKTENSKAPET

'Ty Etin skapade man och kvinna till att älska och ära varandra. Det är Hans vilja att tvenne mötas och tillsammans bliva ett. Från detta kommer mycket gott.' (Kap 11:18)

SÄGNER OCH LEGENDER

Ur den Lysande Vägens samlingar av legender och sedelärande berättelser har vi valt följande:

HUMANOIDERNAS SKAPELSE

När Etin skapade den förste humanoiden lät han vinden blåsa så att stoft från hela världen samlades på en enda plats. Det var av detta stoft som humanoiden skapades, för att folk från ett land inte skulle kunna säga: *"Den förste humanoiden skapades av vårt lands stoft."* Stoftet kom från hela världen och därför har alla folk samma ursprung.

BERGEN VID HAVET

Tusentals bäckar, åar och floder har sina källor högt uppe på bergstopparna. De höga bergen var skrytsamt stolta över sin överlägsenhet, ty vattnet flöt ner i havet vid foten av dessa berg. De övermodiga bergen sa till det lugna havet: *"Se bara, du är ju inget annat än en tom värdelös grop. Om vi berg inte sände ner vatten med våra floder, vad skulle då hända med havsstranden? Den skulle bara bli en tom lergrop. Och flodernas mäktiga vatten, som vi ger upphov till, inte fyllde kusten och fick vattnet att stiga, vad skulle då hända med dig, värdelösa hav? Jo, på bara en natt skulle du bli lika torr och sprucken som en citron i sommarhettan."*

Och vad svarade havet på detta skryt? Havet sa naturligtvis ingenting, eftersom det var alltför upptaget av sin uppgift att sända ånga till skyn, som sedan föll ner på bergen. Och havet sa ingenting eftersom det var fullt sysselsatt med att göra regnmoln, som senare skulle fälla sitt regn och sin dagg på de spruckna och torra bergen som såg ned på havet.

HUR ETIN SKYDDADE FÅRET

Fåret beklagade sig inför Etin och sade: *"Käre Skapare. Du har givit liv åt många onda djur och många av dem jaga mig. Du har inte givit mig något så att jag kan försvara mig mot dem."*

Etin hyste medlidande med det blida djuret och sade: *"Du har rätt i din klagan. Med vad kan jag göra för att hjälpa dig? Vill du ha huggtänder? Eller ska jag ge dig skarpa klor i stället för klövar."*

Fåret svarade: *"Jag vill inte ha ett rovdjurs utrustning. Har du inget bättre skydd?"*

Etin sade: *"Då får jag väl ge dig gifttänder."*

Men fåret sade: *"Gift! Aldrig! Gift vill jag inte veta av! Alla hata giftiga ormar och spindlar."*

Då sade Etin: *"Om jag skulle låta stora horn växa ut från din panna?"*

Med fåret svarade: *"Skapare, skydda mig inte på det sättet. Nej, jag är rädd att jag skulle stånga ihjäl någon om jag hade sådana horn eller kanske bli vildsint som buffeln."*

Etin log och sade: *"Vill du inte ha något av detta till försvar? Vad kan jag då göra för dig?"*

Fåret svarade: *"Måste jag ha ett livsfarligt skydd? I så fall föredrar jag att vara hjälplös."*

Etin sade då: *"Jag ska inte lämna dig utan skydd. Eftersom du hellre lider själv än åsamkar andra något ont, vill jag inte att du ska bli lämnad utan hjälp. Jag ska ge dig päls av tjock ull. Lämna den till människan så kommer hon att älska dig för att du hjälper henne att klä sig och hålla sig varm. Hon ska sörja för dig och skydda dig mot faror."*

Fåret lämnade Etin iförd en dräkt av tjock ull.

EN BERÄTTELSE OM ODO

Odo kom vandrande med sina lärjungar till Arno för att tala till dess folk. Många samlades för att höra Profeten och folk förundrades över hans vishet.

En man talade till Odo och sade: *"Mästare, vad nytta är Lysande Vägens läror för världen. Vart jag vänder mig ser jag köpmän som samla skatter och bedra människorna i sin girighet och krigsherrar vilka med våld tvinga folk till underkastelse. Jag ser män som slå sina hustrur och jag ser barn som gå hungriga."*

Odo svarade honom då och sade: *"Till vad nytta är egentligen såpa. Om du ser dig omkring upptäcker du smuts och orenlighet hos alla människor."*

"Men", svarade mannen, *"såpa är endast till nytta om man använder den."*

Odo sade då: *"Detsamma är det med Lysande Vägen. Man måste vandra dess stig och följa dess bud. På detta sätt kan man föra in Etins ande i världen och förvandla den."*

MAGINS VARA ELLER ICKE VARA

Följande debattinlägg från bontisålen av Framhundra, Kerkel Yrrginsson, i debatten om den Stora Schismen skrevs år 281, bara veckor innan det Stora Bannet.

"I skall icke vränga Etins skapelse, ty då skall den bliva ett bländverk blott" skrev Odo i sitt brev till ereberna år 4. Innebörden av detta citat har som bekant skapat stor split inom vår Heligt Lysande Kyrka, och det är på tiden att de oliktänkande en gång för alla ger upp sina kätterska läror och hörsammar Sanningen.

Att magin länge varit omtvistad är ett välkänt faktum. Den har skapat såväl stor skönhet som förödelse, den har vänt Gott till Ont och tvärtom, och dess återverkningar på Etins skapelse har vid vissa tider verkligen vrängt skapelsen. Som Stormästaren av Animisternas Orden i Kra dock så riktigt påpekat i sina skrivelser, blir magin alltid vad magikern själv gör den till. Att det finnes onda och goda människor äro vi alla överens om. Att det alltid kommer att finnas människor med mörkt hjärta kommer vi alltid att få leva med; kätteriet och hedendomen äro alltför utbredde för att våga hoppas på motsatsen.

Redan de första alverna lärde sig snabbt behärska magins mysterier, och ha sedan dess utvecklat dess läror helt i enighet med vad Odo alltid förespråkat. Att irrläror ha instiftats av makthungriga mystiker är ett ont som icke kan förlåtas, blott konstateras. Att bemöta och bekämpa dessa irrläror utan att själv bruka den Goda magin är icke blott dumt, men rent vansinne. De Goda makterna i världen ha fått magin för att kunna fortskrida med, och avsluta Etins skapelse, annars hade väl Etin icke givit den magiska kraften till alverna i tidernas begynnelse? Eller mena magins motståndare att alla alver äro kättiska nekromantiker? Är det en slump att svartfolken icke kunna bruka magins krafter?

Den Goda magin har i alla tider tjänat Altors folk där vanliga krafter icke räcka till. Den helar sår, bygger vidare på Skapelsen, låter träd växa som annars skulle dö, den har tjänat det Godas syfte genom att bekämpa Mörkret. Att Mörkret funnit sätt att vända och pervertera magin till att bekämpa Ljuset, kan endast ses som ett Etins missnöje med människans handlingar. Ändå ha vi icke förlorat förmågan att bruka magin i Ljusets tjänst. Att somliga brushuvuden vilja föregå vad de kallar Etins oundvikliga beslut och totalt förbjuda magin, skulle icke tjäna till annat än att ytterligare stärka Mörkrets makter.

Magin kan vränga Etins skapelse, sant, men det ligger ändå enbart i händerna på magikern att göra detta. I alla seriösa skolor och läror kan icke detta inpräntas alltför noga. Varje magikers första skolning låter honom inse värdet av hans krafter, vad de kunna göra för det Goda och för det Onda. En person med orent sinne kan dock vränga skapelsen även utan magi; om han behärskar magin eller icke spelar ingen roll. En person med rent sinne gör icke detta, vare sig han brukar magi eller icke. Problemet ligger sålunda icke hos magin som sådan, utan i magikernas sinne.

De enda läror som allmängiltigt kan förbjudas är de som avsiktligt inriktar sig på att förvränga liv och död; jag talar som Ni säkert förstå om nekromantin. Detta smutsiga hån av Livet kan icke nog fördömas, icke heller de som av olika anledningar bruka den. Deras syfte må vara fördolt, men deras konsekvenser känna vi blott alltför väl. Det finnes somliga som mena att ett förbud av denna lära skulle vara att begränsa magins möjligheter, att även nekromantin kan tjäna ett gott syfte, men detta anser jag vara en sorglig villfarelse och ett bevis på hur långt kättiska krafter har fortskridit.

Jag kan bara avsluta med ett annat citat från vår store Frälsares läppar: *"Det står var individ fritt att välja Mörker eller Ljus; Skapande eller Förgörande; allt har sin balans. Etin skapade oss alla som individer med egna sinnen. Ta vi bort detta egna sinne hos någon förgöra vi själva något hos denna individ och tvinga honom att bli ett redskap för vårt eget sinne. Vem är egentligen den store syndaren?"*

— Vördnadsfullt, Kerkel Yrrginsson, av Exarkens beslut bontisål av Framhundra.

ÄVENTYRSSPELS

EREBALTOR

EN ÄVENTYRSMODUL

14-102